

21625

19642

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

விவேக சூடாமணிச்சாரம்

பொதுசன நூலகம்
10 APR 1997
மாநகர நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

2003

சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள்

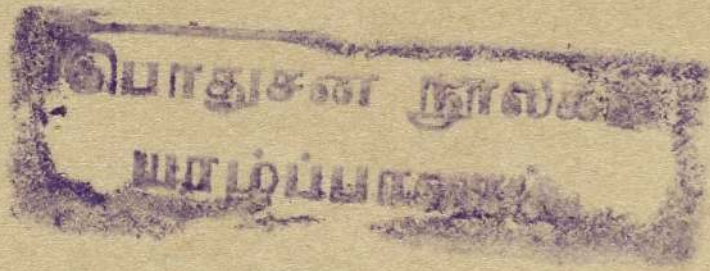
அருளிச்செய்த

விவேக சூடாமணியின்

: சாரம் :

65

216 R.C

யாழ்ப்பாணம்

கமலாசனி அச்சரிசையத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1935

119442
R

294.5

2.0

உ
ஓம்.
கணபதி துணை.

காப்பு.

சங்கராச் சாரியனார் தண்ணருளா லேதந்த
துங்கமுறு சூடா மணிச்சார—மிங்குதரக்
கந்தனுக்கு முன்பிறந்த கற்பகத்தின் நற்கமலக்
கந்தமலர்ப் பாதமென்றுங் காப்பு.

பயன்.

காக்குங் கடலிலுறு தெப்பம்போ லேயிந்நூல்
சேர்க்குமே நல்ல திருத்துறையில்—நீர்க்குமிழி
வாழ்வை நினையா மனத்தையுமே தந்திடுமால்
தாழ்வில்லை யெங்களுக்குத் தான்.

அவையடக்கம்.

தானான தன்மைதனைத் தந்திடுமா லிந்நூலை
மாணரு மேனோரு மதிப்பரே—நானா
பொறிவழியிற் போயுமுலும் புன்மையீர் போற்றி
நெறிவழியில் நிற்பீர் நிறைந்து.

ஓம்.

சூருவே துணை.

விவேக சூடாமணிச் சாரம்.

—:0:—

க. வாக்காலும் மனத்தாலும் அறியப்படாதவனும், வேதமுடிவின் பொருளானவனும், உலகத்திற்கோர் முதல்வனும், ஞானவடிவின் னும் ஆகிய கோவிந்தனை அடியேன் வணங்குகின்றேன்.

உ. மானுடயாக்கையைப் பெறுதலரிது; பெற்றாலும் ஆணைப் பிறத்தலரிது; பிறந்தாலும் ஓர் அந்தணனாவது அரிது; அதனினும் சமயநூற்பற்றுடையவனாதல் மிகஅரிதாம்; அதனினுமரியது முயர்ந்ததும் ஞானநூற்பயிற்சியுடையனாதலாம். சித்துவேறு சடம்வேறெனப் பகுத்தறிந்து, அவ்வறிவின்பயனாகிய உண்மையை உணர்ந்து, உணர்ந்த பொருளான ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றெனக்கண்டு அவ்வுண்மையின்பத்தில் எஞ்ஞான்றும் திளைத்திருத்தனோ! அம்மம்ம!! எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததொன்றேயாம். இவ்வாறு தனிச்சிறப்புள்ள நிலையை அடைதலுமோ பல்லாழிகா லமாக எடுத்த பிறவிகடோறும் உஞூற்றிய நல்வினையின் பயனான மென்க.

ங. கடவுளின் பேரருளாற் பெறப்படுவனவாய் ஆன்மாக்கள் பெற வேண்டியவற்றுள் பெருஞ் சிறப்புள்ளனவாய் பொருட்கள் மூன்றுள். அவை முறையே, மானுடயாக்கையும், வீடுபேற்றின் விழையும், மெய்ஞ்ஞானியின் அருட்காப்புமேயாம்.

ச. முன்வினைப்பயனாக, ஓர்மானுடயாக்கையைப் பெற்று ஆடவனாகி, ஞானநூலுணர்ச்சியுள்ளானாய் வெருவன் தனது விடுதலையின்கண் விழைவில்லானேயாகில் அவன் பொய்யாய்ழிந்து போகும் உலகப்பொருட்களினாலே தாக்கப்பட்டுத் தன்னைத்தானே கொன்றவனாகின்றான்.

டு. மேலான மாநிடத்துதித்த ஒருவன் தான் பிறந்ததன் நோக்கத்தை ஆராய்ந்து அதனைப் பெறமுயலானாயின், அவனிலும் சாலச்சிறந்த அறிவினி வேறொருவனு முண்டுகொல்!

சு. சாத்திரங்கள் பலபேசினாலென்; யாகங்கள் பலபுரிந்தாலென்; கடவுளை இடையறாது வணங்கினாலென்; தன்னையும் பரமாத்மாவையும் ஒன்றெனக்காணும் மெய்யுணர்வு பெற்றாலன்றி நூறு பிரமகற்பங்கள் சென்றாலும் ஒருவன் வீடுபேறெய்தலரிதென்க.

எ. பிறப்பிறப்பில்லாப் பேரின்ப வாழ்வைத் திருவின் பெருக்கால் ஒருவன் பெறலரிது. வேதங்களு மிதன் உண்மையை விரித்துரைக்கின்றன. ஆதலால் புண்ணிய வினைகளும் ஏனை நல்லறங்களும் வீடுபேறாய் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற ஏதுவானவையல்ல.

அ. அறிவுடையானொருவன், மாயாசம்பந்தமான புறப்பொருட்பற்றுக்களைநீக்கி, ஞானகுருவை யடைந்து, அக்குருவின் உபதேச உண்மைவழி நின்று வீடுபேற்றைப் பெற முயலவேண்டும்.

க. அழிதன்மாலையனவாய புறப்பொருட்களிலும் புண்ணியச் செயல்களிலும் பற்றற்றகிலையை அடைந்தானொருவன் மெய்யுணர்வின் வழிச்சென்று பிறப்பிறப்பாகிய பேராழியில் மீட்டும் மூழ்காது தன்னைப் போற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

கடு. பரமான்மாவைத் தன்னுட் கண்டின்புறச் சாதனை செய்வான் புக்க அறிஞன், வினை விளைக்குஞ் செயல்களிற் பற்றற்றவனாய், பிறப்பிறப்பென்னும் பெருந்தளையை அறுக்க முயலக்கடவன்.

கக. நல்வினைகளைப் புரிவதால் மனத்தூய்மை பெறலாமன்றி, கடவுளைக் கண்டின்புறத்தகும் நல்லொளியைப் பெற முடியாது. மெய்யுணர்வோ பகுத்தறிவால் மாத்திரம் பெறப் படுவ தொன்றன்றி, கோடிக்கணக்கான நல் வினைகளினால் எய்தப்படுவ தொன்றல்ல.

தந்திய நூலகம் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
பாழையணம்

கஉ. விரிந்த அழிவின் பயனாக, கயிற்றைப் பாம்பெனக் கொண்ட திரிபுணர்ச்சி நீங்கும். நீங்க, மத்த மனத்திலே பழுதையாகிய பாம்பினால் உண்டாய பெரும் பயமும் துன்பமும் ஒழியும்.

கங. மெய்யுணர்வடைந்த ஞானிகளின் திருவாய்மொழிகளை மனவொருமைப் பாட்டுடனிருந்து தெளிந்து உண்மையை அறியலாமன்றி, கங்கையிற் படிந்தும் அறம்பல புரிந்தும், மூச்சை அடக்கியும் அது பெறற்பால தொன்றல்ல.

கச. மெய்யுணர்வைப் பெறமுயலும் தொழில் நன்மையாய் முடிதல், அதைப்பெற முயலும் ஆன்மாவின் பக்குவ நிலையைப் பொறுத்திருக்கின்றது. காலம், இடம், பொருள் என்பவையெல்லாம் இம் முயற்சி கைகூடத் துணைபுரியு மேதுக்களாகும்.

கரு. உண்மைப் பொருளான கடவுளின் திருவருளை நாடிய ஒருவன், கருணையங்கடலாய் பரம்பொருளின் உண்மைகளை அறிந்தவனாய் ஒரு சூருவைத்தேடி, அவர் திருவாய்மொழிகளை என்றுஞ் சிந்திக்கக் கடவன்.

கக. கடவுளின் திருவருள் பதியும் பக்குவமுடையவனே, ஞான நூற்பயிற்சி மிக்கானாய், அந்நூல்களிற் கூறப்பட்ட உண்மைகளைத் தடைவிடைகளால் நிலைநிறுத்தக்கூடிய அறிவுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும்.

கஎ. சித்தும் சடமுமாய் இருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும் நன்கு பகுத்தறிந்தவனாய், சடப் பொருட்களிற் பற்றற்றவனாய், சாந்த மாதி, நஞ்சுணங்கள் தோயப்பெற்றவனாய், வீடுபேற்றின்கட் பேரவா வுடையவனாய் யுள்ளானொருவனே கடவுளையறியும் பக்குவன்.

கஅ. கடவுளிடத்துக் கொண்ட அன்பானது வளர்வதற்கு நான்கு வழிகளுள்ளனவென்றும், அவை யில்வழி, அன்பு வளர்ந்தோங்காது மடிந்தழியுமெனவும் ஞானிகள் வழங்கியிருக்கின்றார்கள்:

கக. அந்நான்கு வழிகளில், சித்தினதும் சடத்தினதும் உண்மையியல்புகளை அறிதல் முதலாவதென்றும், இம்மை மறுமைப் போகங்களை வெறுத்தல் இரண்டாவதென்றும், சாந்தமாதியான அறுவகை நற்குணங்களைப் பெறுதல் மூன்றாவதென்றும், வீட்டின்பத்திலே தீவிரகாதல் கொள்ளல் நான்காவதென்றுங் கட்டளை தந்தார்கள்.

உயி. உண்மையான சித்துப்பொருள் கடவுளெனவும், சடப்பொருள் உலகமெனவும் அறியும் திடசித்தம் எப்போ உதிக்கின்றதோ அன்றுதான் சித்தும் சடமுமாகிய பொருட்களைப் பகுத்தறியும் விவேகம் தோற்றியதெனச் சாற்றலாம்.

உக. காட்சியளவையாலும், சுருதிப் பிரமாணங்களாலும், ஏனைய ஏதுக்களாலும், இந்திரியங்களாலு மனுபவிக்கப்படும் இன்பங்கள் எல்லாம் நின்றுழி நில்லாதழியும் பெற்றியன வென்றறிந்து, அவற்றை நீக்க முயலும் ஆசையே உள்ளத்துறவு அல்லது வைராக்கியம் எனப்படும்.

உஉ. ஐம்புல நுகர்ச்சியால் வரும் ஈனத்தையறிந்து, அவற்றின் பற்றை நீக்கி, தான் மேற்கொண்ட இலக்காகிய பரத்தை அறிவதிலேயே ஊன்றிநின்று அதனிடத்து மனதை ஒன்றச்செய்தலே சமம் எனப்படும்.

உங. மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்களையும், மெய் வாய் செவி என்ற புறக்கருவிகளையும் புலனுகர்ச்சிகளிற் செல்லவிடாது தடுத்து அவற்றை ஆட்படுத்தலே தமம் அல்லது இந்திரியநிக்கிரகம் எனவும் பெறப்படும். புறப்பொருட்களாற் றுக்கப்படாது மனம் அடங்கியவிடமே உபரதி அல்லது ஐம்புலவடக்கம் எனப்படும்.

உச. எவ்வித துன்பங்கள் வந்து நலிக்கினும் அவற்றை நீக்க வேண்டி யவாவாது பொறுத்தும், அவ்வாறு பொறுக்குங்கால் அவற்றின் வேகத்தால் நலியாது சலனமின்றி யிருத்தலுமே திகிச்சை அல்லது சகித்தல் எனப்படும்.

உரு. ஆசாரியனும் ஞானநூல்களும் கூறும் பொருட்களை ஐயந் திரிபற யுணர்ந்து, அவற்றின் உண்மைகளைநாடி, அவ்வுண்மைகளைப் பக்தியோடு கடைப்பிடித்தலே சிரத்தையெனப்படும். இப்பக்தி மார்க்கமே உண்மைப் பொருளான கடவுளை யறிதற்கேற்ற வழியாம்.

உசு. இயல்பாகவே தூய்மையான மெய்ப்பொருளை மனதால் நினைக்கின்ற வளவேயன்றி, இடைவிடாது ஊன்றிச் சிந்தித்திருத்தலே சமாதானம் எனப்படும்.

உஎ. ஆணவமாய இருட்படலப் பாசத்தாற் பெறப்படும் கட்டுகளாகிய யான் எனது என்னும் அபிமானங்களினின்றும் நீங்கி ஆன்மாதன்னியல்பை யுணர்ந்து அந்தத் தனிநிலையை யடைய விரும்பும் விருப்பமே முழுச்சத்துவம் எனப்படும்.

உஅ. அந்தத் தனிநிலையைப் பெறுதற்கண் கொண்டநாட்டம், மந்ததரமுள்ளதே யாயினும் தீவிரதரமுள்ளதே யாயினும் வைராக்கியமாகிய உள்ளத்துறவு சமம் முதலிய சோபானமுறைகளினால் மேலேறியும், ஆசாரியன் திருவருளால் போற்றப்பட்டு வரினுமே, நற்பயனைத் தரவல்லது.

உக. உலகப்பற்றைத் துறந்து இன்ப நிலையான விடுநலையின்கண் ஒருவன் கொண்ட வேகத்தினளவெவ்வளவோ அவ்வளவே அவன் சமம் தமம் ஆதிச்சாதனைகளாற் பெற்ற பலனென்க.

உஊ. இந்த வேகத்தினளவு ஒருவனுக்கு மந்ததரத்தினளவிலேயே நிற்பின் அவன்செய்யும் சமம் தமம் ஆதிச் சாதனைகளெல்லாம் (கானல் நீர்போல) தோற்றக்காட்சியி னளவாகவேமுடியும்.

உக. வீடுபேற்றிற்கு வழிகாட்டும் ஏதுக்களில் அன்பே தலைசிறந்தது. தன்னியல்பை யுணர்ந்து, தன்னை யுடையானாகிய தலைவனையு முணரும் நாட்டமே அன்பெனப்படும்.

உஉ. இன்னொருசாரார்தன்னியல்பாகிய உண்மையை யறியத் தலைப்படும் அவசரமே அன்பென்பர். மேலேகூறப்பட்ட நல்லிலக்கணங்

களுடன் பரம்பொருளின் சொரூப நிலையை நாடமுயலும் பக்குவன் தன்னைப் பாசபந்தத்தினின்றும் நீக்கி அம்மெய்யொளியின்கட் செலுத்தவல்ல ஓர் நல்லாசிரியனை யடைதல்வேண்டும்.

15. ஞான நூல்களைக் கற்றவனாய், பாவசிந்தனை யில்லாதவனாய், ஆசையாகிய சூறையாலலைக்கப்படாதவனாய், தன்னைப் பரம்பொரு ளிடத்தே கையடையாக வீந்தவனாய், சாந்தனாய், மாசுபூத்த நெருப்புப் போல உலகப்பற் றறுத்தவனாய், எல்லைகாணாக் கருணையங்கடலாய், மெய்யன்புடன் தன்னடிகளை வணங்குமடியாருக்குத் தண்ணளிகாட் டுந் தந்தையாய் உள்ள

16. ஓர் நல்லாசிரியனை யடைந்து, அன்பால் வணங்கி, திருமுன்பே நின்று, வீழ்ந்தும், வணங்கியும், அடிமைத் தொண்டாற்றியும் அவர் கருணைக்கிலக்காகிய பின், அவரிடந் தானறிய வேண்டிய வற்றைக் கேட்கக்கடவன்.

17. என்னிறைவனை! வணங்குவாரி தயத்துள்ள வள்ளலே! கருணை யங்கடலே! வணக்கம். சாவா வமிர்தமன்ன தண்ணியல் கொண்ட தேவரீரின் திருக்கடைக் கண்ணருளால், பிறப்பிறப்பாகிய பேராழி யிற் பட்டுத் துயருறுவேனைக் காத்தல் வேண்டும்.

18. காட்டுத்தீபோன்ற உலக போகங்களாற் றுக்கப்பட்டு, தீவினை யான சூறையா லலைக்கப்பட்டு, திகைத்தவனாய், துணையாவார் யாருமின்றித் தேவரீரையே புகலிடமாக வந்தடைந்தேன். எம் பெருமானே! மரணவேதனையினின்று மென்னைக் காத்துக்கொள்ளுக.

19. பெருமானே! பிறர் வேண்டாது, தானே சரம் அசரம் என் னும் இருவகைப் பிரபஞ்சத்திற்கும் புத்தாயிரும் புதுநலனு மளிக்கும் இளவேனிலொப்ப, பிறப்பிறப்பென்னு மாழியுட்படாது முத்திக் கரையேறிய பெருந்தகையாளர், கைம்மாறு கருதாது, தாம் பெற்ற விற்பம் இவ்வையகமும் பெறுவான் முகிழ்த்த கருணை யால் எனியேமாகிய எம்மையும், அக்கொடும்பவப் பெளவத்தைத் தாண்டுவிக்கவல்ல தெப்பங்கள்போன் றிருக்கின்றார்கள்.

௩௮. ஐயனே! அவ்வாறு தண்ணளிபூண்ட பெருந்தகையாளர், பிறர் இன்னல்களைக் காணப்பொருராய், தாமேயவற்றை நீக்க முன்வருவர். எடுத்துக் காட்டாக, சுடுகதிர்க் கற்றைகளால் உலகை வாட்டிய ஆதவன் வெம்மையை, சந்திரன் தன் அமுத கிரணங்களால் ஆற்றித் தண்ணருள் செய்கின்றானன்றோ!

௩௯. வரம்பிலின்பமே! இன்பவடிவினனாகிய பரத்தினோடொன்றி அவனருட்டேனிற் றிளைத்து, சூடத்தினின்றும் பாயும் நன்னீர் போல, தங்கள் திருவாயினின்றும் மலர்ந்து பாய்வதும், எளியேன் செவிகட்கின்பம் பொழிவதுமாய், தூய, குளிர்ந்த திருவாய் மொழிகளால் என்னை முழுக்காட்டி என் பிறப்பிறப்பாகிய வெம்மைப் பற்றையறச்செய்து வைப்பீராக. உம்முடைய அடியவராகக் கடைக்கணிக்கப்பட்டு உமது கடைக்கட் பார்வைக்கேனு முரித்தாக்கப்பட்ட பெற்றியரன்றோ பெருஞ் செல்வர்கள். ஆதலின் ஐயனே! இந்த உலகத்தையும் அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் மயக்கம் துன்பமாதிச் சேட்டைகளையும் விட்டு போகவேண்டிய மெய்நெறியிதுகாண்டியெனக் காட்டி என்னை அடிமைக் கொண்டருள்வீராக.

௪௦. தோற்றன்மாத்திரையான உலகக் கடலைக் கடக்கும் நெறியையேனும் என் ஊழினிறிற்றையேனும், நான் பற்றியொழுகும் முறைகளையேனும், அறியாத எளியனாகிய எனக்கு, பெருமானே! கருணையால் வெளிப்போந்து சுழன்று சுழன்று வரும் உலக துன்பங்களைத் துடைத்தற்கு வழி யிவையெனப் புகன்றருள்வீராக.

௪௧. காட்டிலே நெருப்புப்பற்றியது போல, துன்பங்களாலிடர்ப்பட்டுக் குருவருளை நாடி நின்று, இவ்வாறு கூறும் மாணுக்களை, ஆசாரிய மூர்த்தியானவர் பரிவுடன் நோக்கி, உடனே அவன் கொண்ட பயத்தை நீக்குமாறு பணித்தருளினார்.

௪௨. சாந்தநிலை யடைந்தவனாய், சலனமில்லாத மனதை யுடையவனாய், ஞானநூல்களிலே கூறப்பட்ட விதிவிலக்குகளை ஆள்பவனாய் வீடுபேற்றை நாடியவனாய், தன் திருவருட்பேற்றை விரும்பியவனாய் அப்பக்குவம் வாய்ந்த மாணுக்கனுக்கு ஆசிரியன் தன் பெருங்கருணையால் மெய்யறிவைப் போதிப்பான் தொடங்கினார்.

சந. ஓ! அன்பனே! அஞ்சற்க! நீயோ என்று மழியாப் பொருள். கறங்குபோலச் சுழன்று சுழன்று வரும் இப்பிரபஞ்ச வாழ்வெனுஞ் சாகரத்தைக் கடப்பதற்கோர் நற்புணையுண்டு. அப்புணையைப்பற்றி மேதாவிகள் பலர் முன் சென்றிருக்கின்றார்கள். அதன் இரகசியங்களை யான் உனக்கு விளக்குகின்றேன்.

சச. துவந்துவங்களாகிய இப்பிறவித் துயர்கனிின்றும் நீங்கி வீடுபேறாய பெருந்துறையை யடைவதற்கு ஓர் மேலான வழியுண்டு. அன்பனே! நீயவ்வழியினூடு சென்றால் சம்சாரமாகிய சாகரத்தைத்தாண்டி என்னுமழியாப் பேரின்பமாகிய துறையைச் சேர்வாய்.

சரு. வேதங்களெல்லாம் முழங்குகின்ற பொருளின் உண்மையை நாடினால் மெய்யறிவுதிக்கும். அவ்வறிவு பிறப்பிறப்பாகிய துன்பங்களினால் வரும் இடர்களை எல்லாம் நீக்கிவிடும்.

சசு. உண்மையையறிய விழையும் ஒருவனுக்குச் சரியை கிரியை யோகமாதீச் சோபான்முறைகளை முதற்கண் வேண்டப்படும் விதிகளென நூல்கள் விதித்தன. எவன் ஒருவன் இவற்றைக் கைக்கொண்டொழுகி வருகின்றானோ அவனே மாயாதனுவாகிய வுடற்றளையினின்றும் விலகியவனாவன்.

சஎ. அறிவாகிய நீ அறிவின்மையாகிய அவித்தையின் தீண்டுதலாலே சடப்பொருளென மயங்கினாய். அத்திரிபுணர்ச்சியால் பிறப்பிறப்பாகிய வட்டத்தினூடு கறங்குபோற் சுழலலாய். சித்து வேறு சடம் வேறு என்று எண்ணும் மெய்யுணர்வாகிய ஞானைக் கனி அவித்தையையும் அதன் காரியமாகிய தனுகாரணங்களையும் நீராக்கி யழித்துவிடும்.

சஅ. ஐயனே! அடியேன் அறியாமையாற் கேட்கும் வினாக்களுக்குத் தங்கள் திருவாயால் உத்தரம் அளிக்கத் திருவுள்ளம் இரங்குமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சக. பாசமாவதியாது? அது அறிவைப்பற்றிய தெங்ஙனம்? அது எவ்வாறு தொடர்ந்து வருகின்றது? அதினின்றும் ஒருவன் விலகிக்கொள்வதெப்படி? சடமாவது யாது? மேலான பரமென்ப

வர் யார்? சடப்பொருளாய பாசத்தையும் சித்துப்பொருளாய பரத்தையும் ஒருவன் பகுத்தறியும் வழியாது? ஐயனே! இவற்றை எளியனேற்கு விளக்கியருளுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

ரு0. இவற்றைக் கேட்டுக் குரு சொல்லுகின்றார்:—
அன்பனே! நீயே பக்குவன். நீ இம்மானுடயாக்கையிற் பிறந்ததன் பேற்றை அடைந்தாய். ஆதலால் உன் சூலமும் பெருமை யடைந்தது. நீ உன்னைப் பந்தித்த அறியாமையை நீக்கிப் பெருவாழ்வு வையத் விழையலானாய்.

ரு1. ஓர் தந்தையானவன் தான் பட்ட கடனைத் தீர்ப்பதற்குத் தன் மக்களையும் ஏனை ஒக்கலையும் நம்பியிருப்பான். ஆனால் தன்னைப் பாசபந்தத்தினின்றும் விடுவிக்கத் தானே துணையன்றி யேனையோர் துணையெய்ய வல்லவரல்லர்.

ரு2. தன் தலையிலுள்ள சுமையால் வரும் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது துன்புறுமொருவன் அத்துயரை ஏனையோர் உதவி கொண்டு நீக்கலாம். ஆனால், பசி தாகம் முதலியவற்றால் தனக்குண்டான துன்பத்தைத் தானே தணிக்கலாமன்றிப் பிறரால் முடியாது.

ரு3. பிணிவாய்ப்பட்டாரொருவன், தக்க மருந்தாலும், விதிக் கப்பட்ட உணவாலும் குணமடைவன். ஆனால், பிறர் செய்யும் மந்திர தந்திர வினைகளாற் சுமமடையமாட்டான்.

ரு4. உலகப்பொருட்களின் உண்மை யியல்புகளைத் தானே தன் அகக்கண்ணினறிவொளியாற் கண்டுணர்வதேயன்றிப் பிறர் காட்ட முடியுமோ? வானகத்துலவும் வளர்மதியின் தோற்றத்தைத் தன் கண்ணாற் கண்டு இத்தன்மைத்தீர்மதியென மதித்தலேயன்றிப் பிறர் அறிவிப்பினறிய முடியுமோ?

ரு5. இருவினையின் முயக்கால்வரும் ஆசை மயக்கமாத் அறியாமைகளாற் றுக்குண்டு பிணிக்கப்பட்ட தனையைத்தானே யறுக்க வழிதேடினல்லால், கோடானுகோடி கற்பங்கள் வழியினும் பிறரால் அறுக்க முடியுமோ?

௫௧. வியாபகமான அறிவுப்பொருளிலே தன்னைக்கண்டறிந்தாலன்றி காயசித்தி செய்யும் போகப்பயிற்சியாலும், சாங்கிய மாதி நூற்பயிற்சியாலும், வேறு புண்ணியச் செயல்களாலும் வீடுபேறெய்த முடியாது.

௫௨. ஓர் யாழின் எழிலும், அதன் நரம்பின்கட்பயில்வானின் கைச்சதூரும் தோற்றச்சிறப்பையும் செவியின்பத்தையும் பயப்பனவேயன்றி அவற்றினும் மேலான ஒரு பொருளைத் தர வல்லனவா?

௫௩. பயனற்ற சொற்களை மாரிபோற் பொழிந்தாலென், அறிவு நூல்களைப் பலபட விரித்துரைப்பிலென், சலசலப்பான வேறு வினைகளை யாற்றினுமென், இவையெல்லாம் ஓரிதைப்போழ்திற்கே யின்பம்பயக்குங் கனியாட்டுக்களையன்றி வீடுபேற்றையுதவ வல்லனவல்ல.

௫௪. வாலறிவினனாய உண்மைப் பொருளைக் காணுக்கால் அறிவு நூற்களைக் கற்றதனாலாய பயனில்லை. அம்மெய்ப்பொருளைக் கண்ட மேலோனுக்குக் கற்பனவும் வேண்டியதில்லை.

௫௫. பாசடை பொதுளிப் பகலவன் ஒளிதுளையாது, உட்புகுவாரை அலமரச் செய்யும் மரச்செறிவுடைய காட்டையொத்தது சாத்திர நூலறிவு. அறிவாளி பரத்தின் உண்மையியல்பை அறியத் தளராது முயல்வேண்டும்.

௫௬. அறியாமையென்னும் நச்சரவத்தாற் நீண்டப்பட்டாளுருவனுக்குச் சித்துப்பொருளை யறியும் அறிவொன்றே மருந்தாகும். வேதசாத்திரங்களாலும், மந்திரங்களாலும், மருந்தாலும் யாதும் பயனில்லை.

௫௭. நோய்க்குத்தகுந்த மருந்தை நோய்கொண்டான் உட்கொள்ளாதவின்றி, மருந்தின் பெயரை மாத்திரம் ஒதுக்கொண்டிருப்பின் நோய் நீங்க மாட்டாதன்றோ? அவ்வாதே சாதனையால் சித்துப்பொருளைத் தன்னகத்தே கண்டு அதன் பயனாக வீடுபேறடைதலேயன்றி வாளா அப்பொருளின் பெயரைக் கூறுவதாலாம் பயனில்லை.

கூக. காரியப்பிரபஞ்சத்தாலாய பற்றைநீக்கி, சித்துப்பொருளின் உண்மையியல்பை யறியாது அப்பொருளின் பெயரை மாத்திரம் வாளா கூறித்திரிபவன் வீடுபேற்றைப் பெறமாட்டான். அவன் செயல் எல்லாம் பயனில்சொற் பகர்தலளவிலேயே முடியும்.

கூச. தன்னுடன் பகைகொண்டாரை யெல்லா மட்டுத் தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் வளஞ்செறிந்த நாடுகளையெல்லாம் தனதாக்கி, ஒரு குடைக்கீழ் தனியரசு புரிபவனேயன்றி ஏனையோன் ஒருவன் தன்னையோர் சக்கிரவர்த்தி என்றியம்ப முடியுமோ?

கூரு. நிலத்தின் கீழ்ப்பாகத்திலிருக்கும் திரவியத்தை எடுக்க முயலும் ஒருவன் பூமியின் மேற்பரப்பிலே கிடக்கும் கற்களையகற்றி நிலவாராய்ச்சி நூலின்கண்ணே கூறப்பட்டுக் கிடக்கும் மாணறிவோடு தோண்டுமிடம் தோண்டியும், திரவியத்தைக்கண்டுழி அதனைக் கையாற் பற்றியெடுக்கவும் முயல்வானேயன்றி, திரவியத்தின் பெயரைக் கூப்பிட்டவளவில் அது வெளியே வருவதன்று. அதுபோல மாயாசம்பந்தமான இருளில் மூழ்கி தன்னை யறியாது அலமந்துகிடக்குமொருவன் ஞானகுருவின் திருவாய் மொழிகளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து அவற்றாலுண்டாகும் மெய்யொளியில் தன் உண்மையியல்பைக் காணவேண்டுமேயன்றி வேறொரு வழியிலுங் காணமாட்டான்.

கூக. நோய்ப்பட்டார் எவ்விதமேனும் தம்மை அந்நோயினின்றும் நீக்க முயல்வான்றோ? அஃதேபோல் பிறப்பிறப்பாகிய துயரக் கடலினுள் வீழாது தம்மைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டியவர் ஒல்லும்வகையால் அதனைப்பெறுவான் முயலவேண்டுமன்றோ?

கூஎ. ஆதலான் மாணா! கேள். நீ இன்று என்னிடம் வினாவிய வினாக்கள் எல்லாம் உண்மையை நாடுவாரறிய வேண்டியனவாய், ஆழ்ந்த நுண்ணியபொருட் செறிவுடையனவாய், வேதாகமங்களைப் பயின்றோர் பாராட்டக் கூடியனவாயிருக்கின்றன.

கூஅ. அன்பனே! யான் கூறும் விடைகளைச் சிரத்தையோடு கேட்பாயாக. கேட்பாயேல் உனைப்பிணித்த பந்தமறுந்து நீ உயரிய வீட்டின்பத்திற் புகுவாய்.

கக. அன்பனே! அழிதன்மாலையனவாய உலகப்பொருட்களின் பற்றை நீக்கும் வைராக்கியமே முதற்படியாக, அதன்மேற்கால்வைத்தேறி, சாந்தனாகிப் பொறுமைக்குணம் பூண்டு இதம் அகிதமாய இருவினைகளிலும் பற்றற்று நின்றல் வேண்டும்.

எடு. பின் ஞானதேசிகள் திருவாய் மலர்ந்த நன்மொழிகளைக் கேட்டு, அவற்றை இடைவிடாது சிந்தித்து, ஏகாக்கிரக சிந்தனையிரு. இருப்பின், நிர்விகற்பசமாதிரிலையை அடைவாய். அந்தமேலான பதவியிலிருந்தே சிவானந்தத்தையடையும் மோன நிலையைப் பெறுவாய்.

எக. அன்பனே! நீ முதற்கண்ணே யறியவேண்டியதாய ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன். அதுதான் சத்திற்கும் அசத்திற்குமுள்ள பாகுபாடாம். நான் சொல்வதைக் கேட்டுத் தெளிந்துகொள்.

எஉ. உண் தோல் எலும்பு ஆதி எழுவகைத்தாதுக்களை யுடையதும் கை கால் தலை முதலிய உறுப்புக்களை உடையதுமான,

எங. 'நான் எனது' என்னும் அகங்காரங் குடிக்கொண்ட, வீடாகிய இவ்வுடலை அறிந்தோர் தூலதேகமென்பர். வெளி, வளி, நீர், தீ, மண் ஆதி ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையாலாயது இது.

எச. இப்பஞ்சபூதச் சேர்க்கையால் தூலசரீரம் உண்டாகின்றது. பின் அவற்றினின்று தன்மாத்திரைகளும் (சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தங்களும்) வேறு கர்மேந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.

எடு. இவ்வாறான தத்துவங்களிடையே பாசமென்னுங் கயிற்றூற் பிணிக்கப்பட்டோர் வினையாகிய வினையாட்டயர்வோன் எறிந்து வினையாடும் பந்துபோலக் கீழும் மேலுமாகப் போக்குவரவு செய்வார்கள்.

எக. மாணும், களிதும், விட்டிற்பறவையும், மீனும், கருவண்டும், ஆகிய பிராணிகள் இந்திரியங்களின் ஒன்றன் புணர்ப்பாலோ, பலவாலோ, நாசமடைகின்றனவெனின், இவ்வைம்பொறிகளினாலும் கட்டுண்ட மனிதனின் கதிதனைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

எள. படவாவின் கொடுவிடத்தினும் பார்க்க இன்மைப் பொறிகள் ஒருவனுக்குத் தீராத கேட்டை விளைக்கின்றன. நஞ்சோ, உண்டான் ஒருவனையே கொல்லும். ஐம்பொறிகளோ தம்மைக் காண்பானையுங் கொல்லுஞ் சக்தி வாய்ந்தன.

எஅ. அறுவகைச் சமய நூல்களையும் கற்றறையினும் ஐம் பொறிகளின் பற்றுகிய தனையை ஒருவன் அறுத்தாலன்றி, அவன் வீடுபேற்றிற் கருகனாவான்ல்லன்.

எக. உண்மைபான துறவின்றி வைராக்கியம் மாத்திரம் பூண்டு பிறப் பிதப்பாகிய போழியைத் தாண்டிப் பதினான வீட்டை நாடுபவன் ஆசையேனும் மகாவாய்ப்பட்டு, போகும் நெறி தடைப்பட்டவனாய், சாகரத்து நாப்பண் அமிழ்ந்தியிறப் பன்.

அடு. ஆழ்ந்த துறவெனும் மந்திரவானினாலே ஐம்பொறியின் பற்றுகிய சுறவை மடித்தவனே துக்கசாகரமாய் கடலை நீந்தியவனாகின்றான்.

அக. ஐம்பொறியின்ப வழியே தன்னை யலைய விட்டவன் தான் வந்தவாறும், போமாவும் யாதெனக்குறிக்கமுன் இறந்து விடுகின்றான். ஆனால், நல்லாசிரியனது திருவருளாக் கிலக்காகி, அவர் நல்லுபதேச மொழிக்கிணங்கத் தன் னறிவைத் தெருட்டி நடப்பவன் தன் நோக்கத்தின் முடிவைப்பெறுகின்றான்.

அஉ. மாணவனே! நீ வீடுபேற்றை விழைந்தாயாயின், ஐம் பொறி வழிச்சேறலை ஒழித்து, அவாவின்மை, பிறவுயிர்க்கிரங்கல், நேர்மை, அடக்கம், சாந்தம் ஆதிமேலான அமுதம்போன்ற நற் குணங்களை உன்னிடத்து வேருன்றி வளரச் செய்வாயாக.

அங. அனாதியே தன்னைப் பந்தித்த மூலமலவிருளின் தொடக்கினின்று தன்னை விடுவிக்க முயலாது நாய்க்கும் நரிக்கும் இரையாகிக் கழியுமிந்த வுடலை ஆசையோடு வளர்ப்பவன் எவனோ அவன் தன்னுயிருக்குத் தானே பழி விளைத்தவனாகின்றான்.

அச. உடலை யோம்புவதிலேயே தன் காலத்தைப் போக்கியும் இன்னும் சித்துப்பொருளாயுள்ள ஆன்மாவைத் தேடி நாடுவான் போல நடிப்பவன், ஓர் ஆற்றைக் கடக்க முயல்பவன் கட்டுமரமென நினைத்து முதலையின் முதுகி லிவர்தலை யொப்பானன்றோ?

அரு. வீடுபேற்றை விழைந்தா னொருவனுக்கு “யான் எனது” என்னும் அகங்கார மமகாரங்கள் அழிவைத் தருவன வாதலின் அவன் அவற்றை வென்று அவற்றை நூக்கப்படாறாயின் மேனிகைக் கருகுகுகின்றான்.

அசு. மண், பெண், பொன் என்னும் மூவரசைகளையும் அறுத்துத் தன்னை விடுவித்தவனே வேதநூல்கள் கூறும் விண்ணவர் பதங்களைப் பெறுவன்.

அள. இந்தத்தூலதேகமோ ஊன் எலும்பு தோல் மேதை முதலிய முழு நாற்றப் பொருட்களா லாக்கப்பட்டது. ஆதலின், இது வெறுத்தொதுக்கப் படவேண்டியதே.

அஅ. இத்தூல வுடம்போ ஒருவன் தான் செய்த கன்மவினைக் கீடாகக் கடவுளாற் றடிப்பட்டதொன்றேயாம். இத்தனுவினுனிருந்தே தூலப்பொருட்களின் பயனை நுகர்தல் சுழுத்திநிலை யெனப்படும்.

அக. சடமாகிய தூலைப் பொருட்களினின்றும் ஆன்மா வேறாயினும், ஐம்புலன் வழியேபோய் இன்பங்களை நுகருங்கால், தன்னை யும் அவற்றோடு ஒன்றாக வைத்து எண்ணி, அவற்றிலே சார்ந்து நின்று சார்ந்ததன்வண்ணமாக வின்பமனுபவிக்கும்.

கூடு. மாணவனே! இந்தத்தேகம் ஓர் வீட்டிலிருப்பவன் தனக்குவேண்டிய பொருட்களையெல்லாம் கட்டி வைத்தனுபவிக்கும் ஓர் பண்டகசாலையென எண்ணிக்கொள். இங்கிருந்தே வெளியுகைத்தோடு வியாபாரங்கள் செய்துகொள்கின்றான்.

கூக. இந்தத்தேகம் பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, இளமை முதலிய வேறுபாடுகளுடையதாய், உயர்சூலம் கீழ்சூலம் என்னும் வருணப் பாசுபாடுடையதாய், பிரமசரியம் முதல் சன்னியாசமீறாய் நான்கு வருணச்சீரம் தர்மங்களுடையதாய், பழிப்புக் கௌரவம் முதலியன எய்துவதாய், அளப்பில்லாத நோய்களுக்கிருப்பிடமாயுள்ளது.

216 R-C

கூஉ. பொருட்களைக் கண்டும் சுவைத்தும் பரிசித்து மறித லால், மெய்வாய் கண்முக்குச் செவியென்பன ஞானேந்திரியங்க ளெனப்படும். பேசுதல், நடத்தல் ஆதித் தொழில்களைச் செய்த லால், வாக்கு பாணி ஆதியன கர்மேந்திரியங்கள் எனப்படும்.

கூங. கூச. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பவை அந்தக்கரணங்களெனப்படும். அவை, உடம்பகத்தே நின்று பொருட்களைப் பகுத்தறியும் உட்கருவிகளாம். மனம், ஒருபொரு ளின் நன்மை தீமைகளையும், புத்தி அப்பொருளின் மெய்யியல் பையும், அகங்காரம் உடலைத்தானென அபிமானித்து உயிரோடு அபேதமின்றெனக் கொள்வதையும், சித்தம் இன்பநுகர்ச்சியை யுங் காட்டுவன.

கூடு. பொன்னினின்றும் அநேக வணிகள் செய்யுங் காலத்து அவ்வணிகலன்கள் பலபேர்களைப் பெறினும் பொன்னொன்று போல வும், நீர், திரை நுரையெனப் பலபேர் கொள்ளினும் நீரோயா மாறு போலவும், பிராணனை தான் செய்யுந் தொழிற்றன்மை யால் பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் சமானன் எனப் பல பெயர் பெறும்.

கூக. கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந் தும் வாயுக்களும் அந்தக்கரணங்களும் ஆசை தொழில் முதலி யன வருவிக்கும் மாயையும் சேர்ந்த எட்டுமே புரியட்டகமெனப் பட்டு உயிருக்குச் சூக்கும தேகங்களாகின்றன.

கூஎ. மாணவனே! உற்றுக்கேள். இந்தச் சூக்கும சரீரமோ பஞ்சபூதச் சேர்க்கையாலாயது. கன்ம வினைப்பயனை அனுபவிக்க ஏதுவாயுள்ளது. ஆசையெனும் நோய்கொண்டது. அனாதியே உயி ரைப் பந்தித்த மலவிருளின் பற்றால் இந்த உயிர் சுமத்தற்கோர் யொறையாயுள்ளது.

கூஅ. கூக. சொர்ப்பனாவஸ்தையில் ஆன்மாதான் சைதன்ய அறிவொடு பிரகாசிக்கும். சாக்ஷிராவஸ்தையி லுண்டாய ஆசை கள் காரணமாகப் புத்திதத்துவம் சொர்ப்பனாவஸ்தையில் கர்த்தா போக்தா முதலியவைகளாக உருவெடுக்கும். ஆனால், ஆன்மாவோ தானே தானாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்.

கூஓ. அறிவுருவான ஆன்மா தொழில்செய்து நிற்பதற்கு இச்சூக்கும தேகமே கருவியாயிருக்கின்றது. ஆனால் எத்தொழிலைச் செய்யினும் அவற்றால் அது பந்திக்கப்படமாட்டாது.

க0க. கண்ணிலே மாலைக்கண், குருட்டுக்கண், தூரவொளிக் கண், எனப்பலவிதமான வேறுபாடுகள் உண்டு. செவியிலே மந்தம், செவிடு, முதலியனவுண்டு. ஆனால் ஆத்மாவுக்கு இவைபோன்ற வேறுபாடுகளோ குறைவுகளோ வில்லை.

க0உ. மூச்சை உள்ளே வாங்கலும், வெளியே விடுதலும், தும் மலும் கொட்டாவி விடுதலும், மலசலங்கழித்தலும், இறத்தலு மாகிய வெல்லாம் வாயுவின் செய்கைகளேயாம்.

க0ஓ. மனமானது ஞானேந்திரியங்களுடன் நின்றும், தேகத் தைச் சார்ந்தும், ஆன்மாவின் பிரதிவிம்பத்தைப் பெற்றும் உடன் உறையும்.

க0ச. அகங்காரம் தேகத்தோ டபிமானமுடையதாய், தானே தேகமென வுணர்ந்து செய்பவனும் துகர்பவனுமாயிருந்து முக்குண வசப்பட்டுச் சாக்கிரம் சொர்ப்பனம் சுழுத்தியென மூன்று அவத் தை நிலையையுமடையும்.

க0ரு. புறப்பொருட்கள் நன்மை பயப்பனவாயின் மகிழ்வுடை யதாகவும் தீமை பயப்பனவாயின் துன்புறுவதாகவுமிருக்கும். ஆகையால், இன்பதுன்பங்க ளெல்லாம் அகங்காரத்தால் வருவனவன்றி என்று மின்பமயமான ஆன்மாவால் விளைவனவல்ல.

க0ஊ. புறப்பொருட்கள் இன்பம் பயப்பதும், ஆன்மாவின் சைதன்னிய வொளிவிளங்கும்போதேயாம். தாமே தனித்து இன்பப் பொருட்களாக விளங்கமாட்டா. ஆன்மா ஆனந்த வடிவினதாயி ருப்பதால், ஒருகாலும் துன்பத்திற்குட் படமாட்டாது.

க0எ. ஐம்புலன்களின் வேறாய்ச் சொர்ப்பனத்தில் ஆன்மா தனித்திருக்கும் இன்ப நிலையைப் பற்றிக் காட்சி, கேள்வி, அனு பவம் முதலிய ஏதுக்களா லறிகின்றோம்.

க0அ. மாயை கடவுளுக்கோர் சக்தியாயுள்ளது. அது அனாதி யானது. இந்த உலகம் தோன்ற முதற்காரணமாயுள்ளது.

க0க. மாயை உள்பொருளுமல்ல; இல் பொருளுமல்ல; இரண்
டுமல்ல. அணுக்களா லாக்கப்பட்டதுமல்ல. ஆக்கப்படாதது மல்ல.
சொல்லாற்கூறும் தகைத்ததுமன்றி, ஓர் நூதன வியப்புப் பொருளா
யுமிருக்கின்றது.

கக0. இருட்டின்கண் எவ்வாறு ஒருவன் பழுதையைப் பாம்பெ
னப் பிறழவுணர்ந்து பின் வெளிச்சத்தில் அது பாம்பல்லக் கயிறென
வுணர்ந்தானோ அதுபோலத் தன்னின்மிக்காரும் ஒப்பாரு மில்லாத
பரம்பொருளைத் தன் மெய்யுணர்வாற் கண்டவன் இந்த மாயையின்
மயக்கினின்றும் தெளிவான். இந்த மாயைக்கு இராசதம், தாமதம்,
சாத்வீகம் என முக்குணங்கள் உண்டு.

ககக. இராசதம் கிரியா சக்தியெனக் கூறப்படும். இச்சக்தி
யால் இந்த உலகத்தோற்றமும் ஒடுக்கமுமாய கிரியைகள் இடைவிடா
து நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதினின்றே இன்ப துன்பங்க
ளான செயல்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன.

ககஉ. இச்சை, கோபம், அவா, பெருமை, பகை ஆதித்தன்
மைகள் இராசத குணத்தினின்றும் தோன்றுகின்றன. இவை, ஆன்
மாவைப் பந்தித்து உலகத்தோடொன்றச் செய்கின்றன. ஆதலின்,
இராசதகுணம் பந்தம் விளைப்பதொன்றே.

ககஓ. திரோதானம் அல்லது மறைப்புச்சக்தி தாமதகுணத்
தினின்றும் முண்டாவது. இச்சக்தி பொருட்களின் மெய்யியல்புகளை
மறைத்துப் பிறழ்ந்து தோன்றச்செய்யும். இம்மறைப்பால் மறுபிறப்
புக்கள் உண்டாகின்றன.

ககச. ஞானிகளும் அறிவாளர்களும் ஆன்மாவின் மெய்யியல்பா
கிய சூக்கும நிலையைத் தரிசித்த நுண்ணறிவாளர்களும் ஒரோவொ
ருக்கால் இத்தாமத குணத்தின் வயப்பட்டு மயங்கி அம்மயக்கத்தில்
தாம் கண்டதே மெய்யெனக் கொள்வாரேயானால் அந்தோ! இதன்
வலியை யார்தான் வசுத்துரைப்பார்கள்?

கக஠. மெய்யுணர் வின்மையும், ஐயமும், திரிபுணர்ச்சியும்
தாமதகுணத்தின் மயக்கிற்பட்டோருக் கென்று முண்டு.

ககக. அறியாமை, நித்திரை, சோம்பல், மைதுனம், மடமை ஆதியன தாமதகுணத்தின் தன்மைகளாம். இவற்றூற் பந்திக்கப் பட்டவன் பொருட்களின் மெய்யியல்புகளை யறியமாட்டானாய், சன்னினோய்வாய்ப் பட்டானொருவ னொப்ப அறிவு செயலற்றுக் கல்லுப் போற் கிடப்பான்.

கக௭. சுத்த சாத்துவீக குணமோ தெளிந்த நீரின் தன்மையது. இராசதம், தாமதம் எனுமிரண்டுடன் கலந்து ஆன்மாவின் மறுபிறப்பிற் குறுதுணையாய் வருகின்றது. சூரியன் ஒளியினால் எவ்வாறு கண்ணிற்கு எப்பொருட்களும் தோன்றுகின்றனவோ அது போலச் சாத்துவீக குணத்தில் ஆன்மதரிசனம் காணப்பெறலாம்.

கக௮. இந்தத்தாமத இராசத குணங்களுடன் கலந்த சாத்துவீகத்தின் தன்மைகளாக யான் எனது என்ற அகங்கார வீழ்ச்சியும், சீலம், தவம், சீவகாருண்ணியம், வீடுபேற்றின் நாட்டம் முதலியனவும் உண்டாகின்றன.

கக௯. சுத்த சாத்துவீக குணத்தின் இயல்போவெனின் ஆனந்தம், திருவருட்டெரிசனம், சாந்தி, விருப்பு வெறுப்பின்மை, சதா பரம்பொருட் டெரிசனமாகிய இவைகளாம். இந்நிலையை யடைந்த ஆன்மா என்றுமழியாப் பேரின்பிற் றிளைத்திருக்கும்.

க௨௦. இந்த முக்குணங்களின் கலப்பான கேவலநிலையில் அசுத்தமாயையின் கலப்பான காரண சரீரத்தை ஆன்மா பெறுகின்றது. இந்த நிலை உணர்வு, விருப்பு வெறுப்பு எனும் பகுப்புகளின்றி ஆழ்ந்த நித்திரையாகின்ற நிலை.

க௨௧. இந்தச் சுழுத்தி நிலையில் மனமானது ஒன்றும் நினைக்க முடியாது. வித்தின் முளைபோல உள்ளடங்கிச் செயலற்றுக் கிடக்கும். கனவுமின்றி உறங்கி விழித்தபின் “ஒன்றுந் தெரியவில்லை” என்று கூறுமவத்தை.

க௨௨. தேகமும், இந்திரியங்களும், வாயுக்களும், அந்தக்கராணங்களும், கர்மேந்திரியங்களும், இன்பமும், துன்பமும், அசுத்தமாயாதத்துவத்தின் கீழ்ப்பட்ட எல்லாப் பொருட்களும் சடப்பொருட்களாம்

க2௩. இவையெல்லாம் மாயையின் காரியப்பொருட்கள். வனாதரத்திலே வேனிற்காலத் துண்டாகும் கானல் நீர்போல இவையெல்லாம் நிலையற்ற பொருட்கள் என அறிந்துகொள்.

க2௪. மாணவனே! இனி யான் பரமாத்மாவின் மெய்யியல்பைக் கூறுகின்றேன். கேட்பாயாக. அப்பரமாத்மாவைத் தன்னுள்ளே தரிசித்தவனே பிறப்பிறப்பாகிய பந்தத்தனையை வெட்டி முத்தியின்பாம் பெற்றவனாவான்.

க2௫. அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமாகிய பஞ்சகோசங்களினின்று மப்பாற்பட்ட தாய், இராசத, தாமத, சாத்துவிக, குணங்களைத் தொழிற்படுத்தித் தான் அவற்றற்றாக்கப்படாததாய், சாட்சிப்பொருளாய், என்று முள்ளதாய்,

க2௬. சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி எனும் நிலைகளில் நடப்பனற்றை அறிவதாய், அந்தக்கரணங்களின் தொழிலியக்கங்களை அறிவதாய், உள்ளதுவே அந்தப்பரமான்மா.

க2௭. யார் எப்பொருளையும் பிறிதோர் துணையின்றிக் காண்கின்றானோ யார் பிறரால் அறியப்படா திருக்கின்றானோ யார் அந்தக்கரணங்களுக்கு அறிவைத்தந்து நிற்கின்றானோ அவனே பரமாத்மா.

க2௮. அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்ததாய், தன்னருள் ஒளிக்குள்ளே உலகங்களை ஒளிர்ச்செய்து நிற்கின்றது எதுவோ அதுவே அப் பரமாத்மா.

க2௯. யாருடைய திருமுன்பே இந்திரியமும் மனமும் அறிவும் ஒவ்வோர் பணியாளர்போலத் தத்தம் எல்லைகளுடங்குகின்றனவோ?

க30. சூக்கும சரீரந்தொடங்கித் தூலதேகம் வரையும் புறக்கருவிகளும் அவற்றினுணர்ச்சியும் இன்பதுன்ப வேறுபாடுகளும் யாவனாலறியப்படுகின்றனவோ அவனே அழியாப் பேரறிவன்.

கநக. இவனே உயிருக்குயிராயவன்; அனாதியாயுள்ளவன்; ஆணந்தமயமாயுள்ளவன். இந்திரியங்களெல்லாம் தத்தம் நெறிகளிற் படரச்செய்தும் அவற்றோடுனையும் தானவற்றூற் றுக்கப்படாத வனாயுமுள்ளவன்.

கநஉ. இத்தேகத்திலும் சாத்துவிகம் நிறைந்தமனத்திலும் புத்தி தத்துவத்திலும் ஞானவெளியிலும் என்று மானந்தவடிவினான இந் தப் பரமான்மா சூரியனைப்போன் றெளிவிட்டிலங்கி, மற்றெப்பொ ருட்களையும் தன்னொளியாற் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு விளங்கு கின்றான்.

கநங. அந்தக் கரணங்களி னியல்புகளையும் தேகம் இந்திரியம் பிராணன் முதலியவற்றின் இயக்கங்களையும் அறிந்தவன் இரும்பாலா யஉண்டையைப் பற்றிய தீயானது உருண்டை வடிவானதுபோலத் தனக்கோர் சார்பில்லாதவனாயினும், இவற்றின் சார்பால் இவ்வண் ணமாய் விளங்குகின்றான். ஆனால், தான் எத்தொழிலையுஞ் செய யாது தன் சந்திதானத்திலே யாவுந்தொழிற்படத் தான் அஹ்ருல் ஓர் விகாரப்படாது விளங்குகின்றான்.

கநச. பிறப்பிறப்பில்லாதவன்; வளர்வு தேய்வில்லாதவன்; விகார வேறுபாடில்லாதவன்; என்றுமுள்ளவன்; தேகம் அழிந்த காலத்தும் தான் அழிதவின்றி (சூடாகாயம்போல) வேறொன்றின் சார்பின்றித் தன்வயமுள்ளவன்.

கநரு. ஒப்புயர்வற்றவன்; அசுத்தமாயையின் வியாபாரங்களி னின்று மப்பாற்பட்டவன்; பேரொளியானவன்; ஏகன்; சொற்பிர பஞ்சம் பொருட்பிரபஞ்ச மென்பவற்றை விரித்து ஒடுக்கி நடத்து பவன்; புத்திதத்துவத்தில் நின்றுதொழில்செய்து தான் அதன் தொடர்பற்றவன்.

கநசு. இவ்வாறான சித்துப்பொருளை, ஓ! மாணவனே! சித்த சுத்தியுடனும், ஏகமனத்துடனும் நீ உன் தேகத்தினுள்ளே கண்டு காரணகஞ்சுகமாதி தேகங்களைக் கடந்த அந்தப் பரமான்மாவுடன்

நீயும் ஒன்றெனக் காண்பாயானால் பிறப்பிறப்பாகிய அலைகளை என் றும் எறியும் சம்சாரமென்னும் வாருதியைக் கடப்பாய். அன்றியும், நீயே இன்பத்தை எய்தியவனாவாய்.

கநஎ. சடப்பொருட்களுடன் சித்துப்பொருளாகிய தன்னை யும் ஒன்றென வைத்தெண்ணியதால் ஒருவனுக்கு அறியாமையும் அதன் பயனாகப் பந்தமும் அதனால் பிறப்பிறப்பும் வருகின்றன. இதனாலன்றோ நில்லாதழியும் பெற்றிவாய்ந்த உடம்பைத் தானெ னப் பிறழவுணர்ந்து அதனோடு சார்ந்து அதனை வாசனைத்திரவி யங்களினாலும் ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரித்துப் போற்றிவளர்த் துப் பின் தான் செய்யும் புழுக்கூட்டினுள்ளே தான் சிக்கிக் கொள்ளும் புழுவையொப்ப, இந்தப் பிறப்பிறப்பாகிய சாகரத்தில் மூழ்கிக்கொள்கின்றான்.

கநஅ. அறியாமையாகிய இருட்படலம் மூடிய கண்களையு டையவர், பொருட்களின் மெய்யியல்புகளை யறியமாட்டார். இந்த இருள் நீங்காமையினன்றோ சுயிற்றைப் பாம்பெனக்கண்டு கலங்கு வர். இவ்வாறு மால் கொண்டாருக்கு வரும் இன்னல்களளப்பில. அன்பனே! கேள்! நின்றழி நில்லாதழிதன்மாலையனவாய பொருட் களை மெய்ப்பொருள்களெனப் பிறழவுணர்தலே பந்தத்தை விளை விப்பதாகும்.

கநக. இந்த மறைப்பென்னுந் திரோதானமே அகண்ட மாய், அறிவொளியாய், கற்பனை கடந்ததாய், என்றும் உள்ளதாய், தன்னை யொப்பாரும் மிக்காருமின்றிய தனிமுதற் பொருளாயுள்ள சித்தை, கதிரவனைக் கட்செவி மறைப்பதே போல, மறைக்கின் றது.

கச0. பேரொளியாகிய சித்துப்பொருள் அறியாமை என் னுந் திரையால் மறைக்கப்பட்டபின், ஒருவன் சடமாகியவுடலைத் தானென எண்ணுகின்றான். அப்போ இராசதகுணத்தின் செய லாகிய காமக்குரோத மோகமாதி விலங்குகளிற் சிக்கிக்கொள்கின் றான்.

கசக. இவ்வாறாய பிறழ்வுணர்வுடையவன் அறியாமையெனும் மகரவாய்ப்பட்டுப் புத்தியின் ஆணைவழி நின்று சூளிர்ந்து கொல்லுஞ்சிங்கியொத்த வின்பங்களிற் சிக்குண்டு கரையற்ற பிறப்பிறப்பாகிய வாழ்கடனாப்பண் வீழ்ந்தும் தாழ்ந்தும் மிதந்தும் தவிப்பன்.

கசஉ. சூரிய கிரணங்களின் சார்பால், நீராவிபாக மாறி மேலெழும் மேகபடலங்கள் பின் எவ்வாறு சூரியனை மறைத்து நிற்குமோ அவ்வாறே ஆணவமாகிய இருட்படலமுஞ் சித்தின் சுயரூபத்தை மறைத்துத் தன்னிலும் மேலாந்தன்மையர் பிறரில ரெனத் தருக்கிநிற்கும்.

கசங. விழுதுவிட்டாலன்ன இருண்மேகங்களால் சூரியன் ஒளி மறைந்தநாளில் சண்டமாருதம் எழுந்து அம்மேகங்களை எவ்வாறு சிதறவடிக்குமோ அஃதேபோல் ஆன்மாவும் அறியாமையான மேகங்களால் மூடப்பட்டிருக்கும். அப்படி மூடிய காலை, மனிதன் எல்லையில்லாத பிறவிகடோறுஞ் சென்று சென்று இட ரூழ்ப்பன்.

கசச. திரோதானம் முனைப்பு என்ற இருமாயாசக்திகளாலும் பந்தமேற்பட அப்பந்தத்தால் ஒளியிழந்து இருட்டறையிலே பொருள் தேடுவாரெனப்பத் தேகமே தானென நினைந்து பிறவிகடோறு மலைவன்.

கசரு. சம்சாரமென்னும் பாதவத்தில் அறியாமையே வித்து. தேகம் தானென மயங்கலே அங்குரம். மயங்கி உலகவியாபாரங்களிற் பரவலே பாசடை. அவ்வியாபாரங்களிற் றொடக்குண்டு உழைத்தலே நறுநீர். தேகமே மரம். பிராணவாயுவாதித் தத்துவங்களே கொம்பர்கள். இந்திரியங்களே சுள்ளிகள். ஐம்புலன்களே மலர்கள். தான்செய்துகொள்ளும் புண்ணியபாவங்களுக் கேற்கவரும் இன்ப துன்பங்களே கணிகள். ஆன்மாவே அக்கணியி னிரசத்தை யுண்ண அம்மரத்திற் குடிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் பறவை.

கசகூ. இந்தப்பந்தமோ ஒருவனுக்கு வேறுகாரணமின்றித் தான் செய்தவினைகளின் பயனாய்வந்தது; அனாதியாயுள்ளது. அது செய்தானைப் பிறப்பிறப்பிற் புகச்செய்து பிணி மூப்பு ஆதிப்பேரின் னல்களை வருவிக்கும்.

கசஎ. இப்பாசத்தளையோ, படைக்கலங்களாலும் ஊழித்தீயாலும் வேறு எண்ணிறந்த புண்ணியச் செயல்களாலும் வென்றழிக்க முடியாததொன்று. ஆனால் இந்த உலகம் வேறு தேகம்வேறு தான் வேறு என்றும் உலகப்பற்றுக்கள் துன்பம் பயப்பவைவென்று மறிந்த நுண்ணுணர்வினனாகி அவ்வுணர்ச்சியே தன் பகையாய பாசத்தை யறுக்கும் வாளெனக்கொண்டு அவ்வாளும் திருவாளின் கடை நோக்கம் பெறச்செய்து விடுவானேயானால் ஒருவன் இப்பாசத்தளையை இலகுவில் வெட்டி வெற்றிபெறுவான்.

கசஅ. வேதாகமங்களிலே கூறப்பட்ட விதிகளை ஒருவன் விடாமுயற்சியுடன் புரிந்து வருவானாயின் அச்செயல்காரணமாக அவன் மனம் தூய்மையுறும். தூய்மனத்தனானபின் சித்துப்பொருளின் மெய்யியல்பையறிவன். இவ்வாறு சித்துப்பொருளின் மெய்யியல்பைத் தன்னகத்தே கண்டவன் தான், அன்றுதொட்டுத் தன்னைப் பந்தித்த அறியாமையாம் மாயையின் வலியைவென்றவன்.

கசக. தண்ணீர் நிறைந்த தடாகத்தின் மேற்பரப்பின்கண்ணே பாசிபடர்ந்து நீரையுடனே அதன்கீழேயுள்ள நீரானது கட்புலனுக்குத் தெரியாது மறைவதுபோல மாயையிற்றரப்பட்ட பஞ்சகோசங்களாய் கவசங்களாற் போர்க்கப்பட்டவனுக்குச் சித்துப்பொருளின் தூயநிலை தெரியமாட்டாது.

கருஓ. அப்பாசியை நீக்கியபின் வேனிலால் வெதும்பியவனின் தாகத்தை நீக்கிப் பருகியவுடனே இன்பம் பயக்கும் அத்தெள்ளிய நறும்புனல் பார்ப்பானுக்கு வெளித்தோன்றும்.

கருக. இப்பஞ்சகோசங்களாய் போர்வைகளையும் கழற்றிய ஒருவனுக்கு மலரகிதனாய், நித்தியனாய், உயிர்க்குயிராய், ஆனந்தனாய் சுயம் பிரகாசனாயுள்ள சித்தின் ஒளிதோன்றும்.

கருஉ. பாசத்தளையை நீக்குபவன் சடத்தினதும் சித்தினதும் இயல்புகளை உணரவேண்டும். அப்போதான் நித்திய அறிவானந்தத் தனிப்பொருளான மெய்ப்பொருளைக் கண்டு களிப்பன்.

கருஊ. தேகமும் இந்திரியங்களும் வேறு. தேகத்தினுள்ளே உயிர்க்குயிராய் பாசத்தளையற்றதாய் எல்லாமாய், அவற்றோடு தொடக்கில்லாததாயிருக்கும் சித்துப்பொருள் வேறு என உணர்ந்தவனே பாசத்தளையினின்றும் நீங்கியவன். அவன் அச்சித்தேநாமரூபவிகாரங்களுடன் எங்குங் கலந்திருப்பதொன்றென அறிந்து அதனுடனானடங்கி யிருப்பன்.

கருச எமதுதேகமோ சோற்றூலாக்கப்பட்டது. சோற்றையுண்
டுவளரும். அஃதில்வழி யழியும். அது தோல் இறைச்சி எலும்பு
ஆதிப்பொல்லாப்புமுமலிப் புன்பொருட்களா லாக்கப்பட்டது.
ஆதலின், சுத்தமற்றது. அன்றியும், பிறர் சார்பின்றிய தனிப்பொ
ருளுமாகமாட்டாது.

கருரு தேகமோ யாம்பிறப்பதற்கு முன்னுள்ள துமல்ல. இறந்த
பின்னிருப்பதுமல்ல. இடைநடுவிற் சிறுபோழ்திற்குரியது. நில்லா
தழியும் குணமுடையது. இளமை, முதுமை, நரை, திரை, முதலிய
வேறுபாடுகளுடையது. எண்பத்துநான்கு நூறாயிரவச்சவேறுபாடு
டையது. புலனுகர்ச்சிக்குரிய தத்துவங்களினொன்று. அவ்வாறாயின்
பின் அது எல்லாமாயல்லவுமாய்த் தான் அவற்றிற் சாராது எப்
பொருட்களையும் விகாரப் படுத்திநிற்கும் சித்துப் பொருளாமா
றெங்ஙனம்?

கருசு கை கால் முதலிய வறுப்புக்களுடன் தோன்றிய தே
கம் ஆன்மாவல்ல. ஏனெனின், ஓர் உறுப்புக் குறைந்துழியும் ஏனைய
உறுப்புக்களின் தொழில்களில் யாதும் ஊனமின்றி, ஆன்மா உடம்
போடு சீவித்திருத்தவினென்க. அன்றியும், ஆட்டுபவன் ஆட்டியக்
கால் ஆடும் தேகம் எவ்வாறு ஆட்டுந் தலைவனாகவரமுடியும்?

கருள ஆதலால், தேகத்தினுள்ளேயிருக்கும் ஆன்மா பருத்தல்,
சிறுத்தல், கெடல், இளமை, முதுமை அழிதலாதியாம் விகாரங்க
ளைப்பெறும், தேகத்தினின்றும் வேறாய், அறிவுருவாய் விளங்கி
யிருக்கும்.

கருஅ தசை, எலும்பு ஆதியாம் முடைநாற்றப்பொருட்களா
லாய உடம்பு எல்லா மறியுமறிவனாய்த் தேகசம்பந்த மில்லாதவ
றாய ஆன்மாவாவது எங்ஙனம்?

கருகூ. ஞானியொருவனே தன்னியல்பை யறிந்து தானே
ஒரு உண்மைப்பொருளெனக்கண்டு களிப்பன். ஞானமில்லாதவன்
எலும்பு தோலிறைச்சி யிவற்றூலாக்கப்பட்ட குரம்பையைத் தானே
னமயங்கிக் கிடப்பன்.

கக0. ஞானமில்லாதவன் தானேதேகமென நினைக்கின்றான். சாத்திரஞானி தேகமும் ஆன்மாவுங்கலந்த அவசரமே தானென நினைக்கின்றான். ஆனால், மெய்யுணர்வின்பயனாக வந்த அறிவொளி விளங்கி நிற்கும் ஞானியோ நித்தியனாயுள்ள சித்துப் பொருளையே தானெனக்கண்டு “நானே அப்பிரமப்பொருள்” என்கின்றான்.

கக1. ஓ அஞ்ஞானியே! இந்தத் தேகத்தை இறைச்சி, தோல் எலும்புக்கூட்டமாகிய சூடம்பையை—நீ எனப்பிறழ்வுணர்தலை யொழித்து ஏகனாய் முதல்வனாயுள்ள சித்துப் பொருளோடு சிவோகமாகி இன்பத்தை நுகர்வாயாக.

கக2 இனி, சுற்ற கல்வியின் பெருக்காற் றன்னை ஞானியெனக் கொண்ட சாத்திரஞானி, சகலவேதாசிரம பண்டிதனேயாயினும் தன் விபரீத உணர்ச்சியை நீக்கும்வரை வீடுபேற்றையடையமாட்டான்.

கக3. ஓ அன்பனே! உனது தேகத்தின் நிழலையும், கண்ணாடி நீர் முதலியவற்றிற் றேன்றும் உன் உருவ நிழலையும் உன் கணவிலும் எண்ணத்திலும் உதிக்கும் உருவங்களையும் எவ்வாறு உன்னினின்றும் வேறானவையெனக் கணிக்கின்றாயோ அவ்வாறே உனது தூலதேகத்தையும் உன்னின் வேறாகப்பார்.

கக4 தன்னையுந் தேகத்தையும் ஒன்றெனப் பிறழ்வுணர்தலை பிறப்பிறப்பாகிய துயரங்களை வருவிக்கின்றது. ஆகையால் நீ அவ்வாறு பாவனை செய்தலை நீக்கிவிடு. மனத்தாற் பாவனைசெய்யுமிதனை நீ யொழித்தாயானால், இனிப்பிறவாப் பெருவாழ்வெய்துவாய்.

கக5. பிராணன் கர்மேந்திரியங்களுடன் கூடித் தொழிற்படக் காரணதேகமும், அதன் சார்பாகத் தூலதேகமும் தொழிற்படுகின்றன.

கக6. இந்தக்காரண தேகமோ வாயுவின் ஓர் இயக்கத்தை யுடையதாகவின் சித்துப் பொருளல்ல. இவ்வாயுவும் காற்றைப்

போலத் தேகத்தின் உள்ளும் புறம்பும் திரிவதாலும், சித்துப் பொருளின் சார்பாக விருக்கின்றதாலும், தன் சுகதுக்கங்களைத் தானறிந்து கொள்ளுமாற்றல் இன்மையானு மென்க.

கக௭ ஞானேந்திரியங்களும் மனதும் கூடியவிடத்து மனோன்மயகோசம் பிறக்கும். இதுவே அகங்காரத்தை விளைவிக்கும். நாமரூபபேதங்களை விளைவிக்கும் சக்திவாய்ந்ததும் இதுவே. இது மேற்கூறிய பிராணவியக்கத்தைத் தன்னுளடக்கித் தான் மேலாக விளங்கிநிற்கும்.

கக௮. மனோமயகோசமாகிய ஓமாக்கினியில் ஞானேந்திரியங்களாகிய ஞான குரவர்கள், ஆசைகளாகிய ஓம விறகையிட்டு இந்திரியங்களால் நுகரப்படும் இன்பதுன்பங்களாகிய ஆகுதிப் பொருட்களை யீந்து அவ்வக்கினியைச் சவாலிக்கச் செய்ய, அதினின்றும் இம்மாயப் பிரபஞ்சந் தோன்றும்.

கக௯. மனதின் வேராக அவித்தை யென்பதொன்றில்லை. இதுவே பிறப்பிறப்பைக் கொடுக்கும் பந்தத்தனை. இந்தப்பாசத்தின் வலியை யடக்கினவனே எல்லாம் வென்றவனாவான். அன்றி அது தலையெடுத்து நிற்பின், பந்தங்களெல்லாம் சூழ்ந்து கொள்ளும்.

க௭௦. வெளிப் பிரபஞ்சத்தோடு யாதந் தொடர்பின்றித் தூங்குகின்ற சொப்பனாவத்தையில், மனமே ஓர் பிரபஞ்சத்தையும் காண்பான் காட்சி முதலியவற்றையும் பார்க்கின்றது. சாக்கிரத்தினுமவ்வாறேயாம். ஆகையால் இவ்வுலக வியாபாரங்களெல்லாம் மனதின் ஓர் முனைப்பேயாம்.

க௭௧. கனவு தானுங் காணப்பெறாத சுழுத்தி நிலையில் மனம் யாதஞ்சலனமின்றித் தன்சூக்குமநிலையையடைந்தபோது, தூங்குவானுக்கு அங்கு யாதங்காணப்படாதவாறுபோல, இவ்வுலக இன்பதுன்பங்கள் பிறப்பிறப்புக்கள் எல்லாம் மனதாற் படைக்கப்பட்டதோற்றங்களேயன்றி வேறல்ல.

கஎஉ. எவ்வாறு மேகப்படலங்கள் காற்றால் ஓரிடத்திற்குச் சேர்க்கப்பட்டுப் பின் அக்காற்றினாலேயேசிதறடிக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே பாசபந்தங்களெல்லாம் மனதாற் பார்க்கப்பட்டுப் பின் அம்மனதாலேயே அப்பந்த நீக்கமும் பெறப்படுகின்றது.

கஎங. மனமானது ஒருவனைத் தன் தேகத்தினிடத்தும், மண், பெண், பொன்னாதிப் பொருட்களிடத்தும் பற்று வைக்கச் செய்து தறியின் கயிற்றாற் பிணிக்கப்பட்ட விலங்குபோல அவற்றால்வனைக் கட்டுண்ணச் செய்கின்றது. பின், அந்த மனந்தானே உலகப்பற்றுக்களையெல்லாம் நஞ்சென வெறுக்கச் செய்து, அக்கட்டுக்களினின்றும் அவனை விடுவிக்கின்றது.

கஎச. ஆகையால், மனிதனின் பாசத் தொடக்கிற்கு மவன் விடுதலைக்கும் மனமே காரணம். இராசத தாமத குணங்களின் வாய்ப்பட்டு நின்றழிப் பந்தத்தையும், அவற்றின் நீங்கிச் சத்தமான சாத்துவிககுணம் பற்றியவழி, வீடுபேற்றையும் உதவுகின்றது.

கஎரு. நித்தியா நித்திய வஸ்துவின் உண்மைகளைப் பகுத்தறியும் விவேகத்தாலும், அவ்விவேகத்தின் பயனல்லவரும் துறவினாலும், தூய்மையுற்ற சாத்துவிக குணம்பற்றிய மனம் வீடுபேற்றைத் தலைக்கொள்ள விரும்பும். ஆதவால், மெய்யறிவுடையவன் இந்த விவேகத்தையும், தான் சித்து, மற்றவைகள் சடப்பொருட்கள் என்றனுபவத்தாலாய்ந்த துறவையும் ஒம்பி வளர்க்கவேண்டும்.

கஎக. ஐம்புல வேடர் ஆறலைத்துச் சூறைகொண்டின்பந் துய்க்குங் கானகத்தே, மனமெனுமோர் தீவாயுழுவை வாழ்கின்றது. மேனெறியாய செம்புலம் படருஞ் செல்வர் ஆண்டுச் செல்லா தொழிவாராக.

கஎஎ. ஓர் தேகிக்குச் சாக்கிரத்திலேனும், சொப்பனத்திலேனும், ஆண், பெண் என்ற வேறுபாட்டையும், மேல், கீழ் என்ற சாதிப் பகுப்பையும், நான்கு வருணாச்சிரம நிலைகளையும், மாந்தர் பக்குவ நிலைகளையும், காமியச்செயல்களையும் அவற்றொனய்தக்கூடிய இன்ப துன்பங்களையும், ஓயாது விளைவித்துக் கொண்டிருப்பதும் இம் மனமே.

களஅ. இம்மட்டோ; மனமானது, களங்கமற்ற சித்துப்பொருளான ஆன்மாமைத் தனு, கரணம், புவனம் என்னும் போகங்களிற் றளேப்படுத்தி, முன் தான் செய்த புண்ணிய பாவவினைகளுக் கிணங்கவரும் இன்பதுன்பங்களை நுகருங்கால், யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களாய வறம்புனத்து மாழ்கி யலையச்செய்கின்றது.

களக. சடப்பொருட்களைத் தானென மயங்கிய பொய்யறிவால் பிறப்புண்டாகின்றது. இதுவும் மனத்தால் விளைகின்றது. இந்த மயக்கவுணர்வும் இராசத தாமத குணங்களின் வயப்பட்டானையே சென்றடைந்து அவனைப் பிறப்பிற்றப்பாகிய இன்னல்களுட் டள்ளி விடுகின்றது.

கஅ0. ஆகையாலன்றோ, மனத்தின் கொடுஞ் செயல்களையெல்லாம் ஆழ்ந்து துருவிப்பார்த்து அதன் மயக்கிற்கு மப்பாற்பட்டுத் தழைத்த பேரின்பத்தூடே யூஞ்சலாடும் பெருந்தவ யோகர்கள் இந்தஉய்நெறி சற்றுமின்றிப் பொய்நெறியிற்றள்ளும் மனக்குரங்கை ஓர் மாயை என்றும், அம் மாயையே இந்த உலகை யூசலாட்டிவைக்கின்றதென்றும், அம் மனமாயையிற் சிக்கியோர் திண்டிறல் வாயுவாற் சிதறப்போக்கிய கொண்டலை யொப்பர் எனவும் விண்டனர்.

கஅக. இவ்வாறு பெருந்தவர் மொழிந்த அருண்மொழிகொண்டு நன்னெறி படர்தலை விழைந்தாயானால், அன்பனே! இடைப்படுத்தி ஆறனைக்கும் மனத்தை. அதன் சிறுமைக்குணம் நீக்கித் தூய்மையடையச் செய். செய்தாயானால், கையிடை விளங்கும் நெல்லிக் கனியென நாடிநிற்கும் மெய்நெறியான மோன மேனிலை யடைதல் திண்ணம்.

கஅஉ. வீடுபேற்றின்பத்தி லாழ்ந்த கருத்துடையவன், ஐம்புலன்வழிச் சேறலைத் தணந்து பயன்விழைந்து செய்யும் செயல்களை நீக்கிப் பரமான்மாவிலே அன்பும் நம்பிக்கையுமுடையவனாய், அடியார் வாழக் கருணைவிடுவெடுத்த குருநாதன் திருவாய் மொழிகளை வேதவாக்கெனக் கொண்டு, அவ்வேத மந்திரங்களை அல்லும் எல்லியும் சிந்தித்துத் தெளிந்தானேயானால், ஒருவன் யான் எனதென

மகங்காரமுனைப்பை வினைத்து நிற்கும் இராசத குணத்தின் தன்மையை யடக்குவன்.

கஅ௩. இனிச் சூக்குமதேகம் பரமான்மாவுமல்ல. தோற்றமுமீறுமுள்ளதாதலாலும், இளமை, முதுமை எனுமியல்புகளைப் பொருந்தலாலும் இன்பதுன்பங்களை நுகர்தற்கேதுவாயும் ஆன்மாவா லறியப்பட்டதாயு மிருத்தலினாலுமாம். ஆகையால், இவற்றை இயக்கும் கருத்தாவாகிய சித்துப் பொருள் இந்திரியங்களா லறியப்படாத அகண்டிதனே.

கஅ௪. புத்தி தத்துவம் அதன் சார்பான அகங்காரத்தோடு சேர்ந்து, நானே தலைவனென முனைத்து நிற்குமவசரத்தில்தான் விஞ்ஞானமயகோசம் உண்டாகின்றது.

கஅ௫. இந்த விஞ்ஞான மயகோசம் சடமாயுள்ளதெனினும் சித்தின் பிரகாசத்தினால் பிரதிவிம்பிக்கப் பட்டதாயுள்ளது. எப்பொழுதும் தேகத்தையுங் கரணங்களையும் தானென அபிமானித்திருக்கச் செய்வது.

கஅ௬-கஅ௭. இது அனாதியாயுள்ளது. ஆணவத்தின் சார்புடையது. சீவன் என்றழைக்கப்படுவது. எத்தொழிலையும் உடம்போடு கூடச்செய்வது. முற்பிறவிகடோறு மீட்டிய வினையின் பயனாக வரும் நன்மை தீமைகளை யனுபவிப்பது; புல்லாகிப் பூடாய் மாமாய்த் தேவராய் மனுடராய்ப் பிறந்து கீழ் மேல் நடுவென்ற மூவிடங்களுக்கும் போக்குவரவு செய்வது. சுழுத்தி, சொப்சனம், தூரியம் என்ற நிலைகளில் நின்று முறையே இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கின்றது.

கஅ௮. இவ்வாறு நுகருங்கால், தேகத்திற் சூரித்தான வருணச்சிரம நிலைகளையும் தொழில்களையும் தனக்கேயாக்குகின்றது. சித்துப்பொருளோடு அணித்தாயிருத்தலால், சோதிமயமுடைய தாயிருக்கின்றது.

கஅக. சுயம்பிரகாசமுள்ள ஆன்மாவோ பிராணசக்தியுடன் விளங்குகின்றது. மாறாவியல்புடைய தெனினும், விஞ்ஞானமய கோசத்தின் மறைப்பால் தானே கருத்தாவும் நுகர்பவனுமாய் எண்ணிக்கொள்கின்றது.

கக0. தோற்றிய பிரபஞ்சப் பொருட்களுக்குள்ளே உயிர்க் குயிராய் விளங்கி நிற்குமிப்பொருள் விஞ்ஞானமயகோசத்தின் கட்டுப்பாட்டால், தான் வேறாய்ப்பந்தங்களுக்குட்பட்ட ஓர் சடப் பொருளாக எண்ணிக்கொள்கின்றது. இது, மட்பாண்டம் வேறு களிமண்வேறென அறிவிலார் கூறுவதையொக்கும்.

ககக. முற்றறிவுடையதாய், விகார வேறுபாடில்லாததான சித் துப்பொருள், மேற்கூறிய கட்டுப்பாடுகளை வருவித்து அவற்றோடு கலந்து நிற்கும் தன்மை எதுபோலுமெனின், அக்கினியானது தனக்கென வரையறுத்து வகுக்கப்பட்ட உருவில்லாததேனும், இரும்பைப்பற்றியக்கால், அவ்விரும்பின் கோலத்தையே பற்றுக் கோடாகப்பற்றி ஓர் உருவத்தைப்பற்றுநல் போலவாமென்க.

ககஉ. மாணுக்கன் கேட்கின்றான்:— ஐயனே! மயக்கத்தாலோ, அன்றி வேறேதுக்களாலோ சித்துப்பொருள் தன்னைச் சீவனென எண்ணிவிட்டதெனக் கொள்வோம். கொள்ளின், இந்தப் பிறழ்வுணர்ச்சி அனாதொட்டே நிகழக்காண்டலின், ஆதியின்றியதற்கந்தமுயில்லாதே முடியுமன்றோ?

ககங. ஆதலின், சீவனாந்தன்மையும், ஈறில்லாததாகப் பிறப்பிற்றப்பும் முடிவின்றிச்செல்கின்றன. எனின், ஆன்மாவின் வீடுபேறும் பந்தநீக்கமும் எஞ்ஞான்றுவருமோ? என்னையாண்ட குருமூர்த்தியே! எளியேற்கிதனை விளக்கியருளுமாறு திருவருள்செய்ய வேண்டுகின்றேன்.

ககச. குருநாதன் கூறுகின்றார்:— அன்பனே! நன்று வினாவியாய். யான் கூறுவதைச் சிரத்தையோடு கேள். மயக்கத்தாலுண்டாகிய இந்திரசாலம்போன்ற மனோசங்கற்பம் ஓர் மெய்ஞானப் பொருளாகக் கணிக்கப்படமாட்டாது.

தேவிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
நம்பியனம்

ககூநீ. ஆனால் இந்த மயக்கமும் இல்லாக்கால் குணம், குறி, செயலற்றதான பரமத்துமாவுக்கும் காட்சிப்பிரபஞ்சத்திற்கும் யாதும் தொடர்பின்றி விடுமன்றோ? எதுபோலுமெனின், நிறமில்லாத ஆகாயத்திற்கு எமது மனச்சங்கற்பத்தால் நீலவாகாயமென ஓர் நிறத்தைக் கற்பித்துக்கூறுதல் போலென்க.

ககூகூ. குணங்குறியிறந்ததாய், செயலற்றதாய், அறிவினறிவாய், ஆனந்தவெளியாயுள்ள ஆன்மாவுக்குச் சீவனாதன்மையாகிய நிலை புத்திதத்துவத்திலே தோன்றும் மயக்கத்தால் உண்டாவதாகும். இந்த மயக்கம் சங்கற்பத்தினாலாயதாதலின், உண்மையியல்புடையதொன்றன்று. அற்றுகலின், மயக்கம் நீங்கியவழி, ஆன்மாவின் சீவனாதன்மையும் அழிந்துவிடுமென அறிவாய்.

ககூஎ. அஞ்ஞானத்தின் பயனாகவந்த ஓர் மயக்கமாதலின், மயக்கம் உள்ள காலம்வரை சீவனாதன்மையும் நிலைபெறும். பழுதையைப் பாம்பென்பது உண்மையை அறியும்வரையன்றோ? உண்மையைறிந்து பாம்பல்லப் பழுதையேயெனக் கண்டவிடத்துப் பாம்பொன்றில்லாதவாறுபோலவே, சீவனாதன்மையும் மயக்கத்தாற் சங்கற்பிக்கப்பட்டதொன்றே.

ககூஅ-ககூகூ. அவித்தையும் அதன் கூறுபாடுகளும் அனாதியானவைகளாக எண்ணப்படுகின்றன. விவேகம் உதித்தவுடன் சொர்ப்பனத்திற்கண்டவை விழித்தவுடனழியுந்தன்மைபோல, அனாதியேயுள்ளதாயினும் அவித்தை மூலத்தோடழிவின்றது. இந்த உலகமும் ஆதியின்றியதேனும் அந்தமில்லாத நித்தியப்பொருளல்ல.

உ00-உ0க. வித்தின் முளைபோல், சூக்குமமாயிருப்பதொன்று. தோற்றக் காட்சிக்கொளிதன்றாயினும், அழியுந்தன்மையையுடையது. அதுபோலச் சீவனாதன்மையும் புத்தி தத்துவங்களின் சார்போடு ஆன்மாவுக்குள் ளிருக்கும் ஒன்றெனக் கணிக்கப்படின்னும், அது மெய்ப்பொருளல்ல. ஆன்மாவோ, சீவனாதன்மையினின்றும் வேறுபட்டவொன்று. ஆன்மாவுக்கும் புத்தி தத்துவத்திற்கும் தொடர்பைக் கூறுதல் ஓர் மயக்கத்தால் வரும் பிறழ்வுணர்ச்சியே யாம்.

உ0உ. இந்த வஞ்ச வுணர்ச்சியை ஞானவாயிலாகவன்றி, வேறு வழிகளாலொழிக்க முடியாது. பரப்பிரமப்பொருள் வேறு சீவன்வேறு என்றறிந்த உணர்வே மெய்ஞ்ஞானமென நூல்கள்கூறுகின்றன.

உ0ஃ. இந்த உணர்வும் சடம் சித்து என்ற இருவகைப் பொருட்களின் தன்மைகளைப் பகுத்தறியுங்கால் வரும் நல்லறிவேயாம். ஆதலின், என்றுமழியாது நிலைக்கும் சித்தின் தன்மையையும் சீவனார் தன்மையையும் அறியும் விவேகத்தையே ஒருவன் பெறமுயலல் வேண்டும்.

உ0ச. எவ்வாறு கலங்கிய சேற்றுநீர் தெளிந்தபின் களங்கமின்றிய நன்னீராகத் தோற்றுமோ, அவ்வாறே ஆன்மாவும் தன்னைப் பற்றிய (பரிசுதோடம்) கறை நீங்கியவுடன் தன்னியல்பான சூய பிரபையுடன் விளங்கும்.

உ0ஈ. இவ்வாறு சங்கற்ப மாத்திரையானே வந்த கறைநீங்கியவுடன் சீவனார்தன்மையை யுடையதென எண்ணப்பட்ட ஆன்மாவே பரமான்மாவாக விளங்கக் காணலாம். ஆதலால் மாணவனே! சங்கற்பங்களும் அகங்கார மமகாரங்களும் இப்பரமான்மாவினின்றும் வேறானவை என்பதை உணர்ந்துகொள்.

உ0ஊ. நாம் முன்கூறிய விஞ்ஞானமயகோசமோ ஆன்மாவும்ல்ல. விகாரப்படுவதாய், உணர்வற்ற, சடமாய், கண்டிக்கப்பட்டதாய், புலன்களாலறியப்படுவதாய், என்று முடனுறைவ தொன்றன்றாதலின், இதனை எவ்வாறு நிலையுள்ள ஆன்மாவுக்கு ஒப்பிடலாம்?

உ0ஊ. இன்ப வடிவின்னும், ஏகனுமான ஆன்மாவின் சுயம் பிரகாசத்தின் பிரதிவிம்பத்தினின்றும் தோன்றும் ஓர் அஞ்ஞான ரூப பரிவர்த்தனமே ஆனந்தமய கோசமெனப்படும். இன்பமடைதலே இதன் குணம். மனத்திற் சூடம்பாடாகிய ஓர் பொருளை ஒருவன் தியானிக்குங்கால், இதன் உருவெளித் தோற்றத்தைப் பெறுவான். சன்மார்க்க நெறிபிடித் தொழுசுவா னொருவனுக்கு, அவன் பக்குவம் நோக்கி, இது தானேவெளிப்படும். இதன் துணைகொண்டே சடப் பொருள்களும் தமக்குரிய இன்பத்தைப் பெறுவன.

216K.C

20அ. சுழுத்தி நிலையின்கண்ணே தான் ஆனந்தமயகோசத்தின் முழு லீலையும் விளங்கும். சாக்கிர சொர்ப்பனங்களிலோ நல்ல பொருட்களின் பார்வையாலும் நல்லெண்ணங்களின் தியானத்தாலும் மாத்திரமே, சிறுக வெளிப்பட்டுத் தோன்றும்.

20க. இனி, இந்த ஆனந்தமயகோசந்தானும் ஆன்மாவல்ல. இதுவும் விகார வேறுபாடுகளுடையது; மாயையின் சார்பானது. நல்வினையின் காரியமாயது. மற்றும் அழியுங் குணம் வாய்ந்த கோசங்களினூடே கிடக்கின்றது.

20ஊ. இவ்வாறே, பஞ்சகோசங்களையும் நியதிகளேந்து அப்பால் சிந்தையுமெட்டாச் சேணிடைச் சென்றால், ஆனந்த வறிவுருவமாய் இவற்றிற் கெல்லாம் சாட்சியாய், விளங்கி நிற்கு மான்மாவைக் காணலாம்.

20க. மூவாவிள நலத்தோடு மலரகிதனாய், விகாரமற்றவனாய், உண்மைப்பொருளானவனாய், முங்குணங்களுட னிருந்தும் அவற்றின் வயப்படாதவனாய், பஞ்சகோசங்களின் வேறானவையுள்ளவனும் சுயம் பிரகாசனுமான ஆன்மாவைத் தான் ஓர் ஞானி தானே அவன் எனக்காண்பன்.

20உ. மாணாக்கன் வினவுகின்றான்:

ஐயனே! இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் 'இதுவல்ல இதுவல்ல' என நீக்கிச் சென்றால், ஒன்றுமில்லாத வெறும் சூனியமான ஓர் பாழ் வெளியே காணக்கிடப்பதன்றி, வேறு ஒன்றையுங் காண்கிலேன். யின், ஞானி, தானும் அவனும் ஒன்றெனக் காண அங்கு நிலைத்திருக்கும் உண்மைப் பொருள்தான் யாதோ? தேவரீர் கூறியருள வேண்டும்.

20ஊ. 20ச. அன்பனே! நன்று கடாவினாய்! நீயே விவேக முடையவன். நான் எனது என்னும் அகங்காரங்களையும் சுழுத்தி முதலிய அவதகங்களையும் காட்டித் தான் அவற்றாலறியப்படாது நிற்கும் சக்தி எதுவோ அதுவே அறிவாகிய ஆன்மாவென உன் நுண்மதியில் நுனித்தறிந்துகொள்.

உகடு. எப்பொருள் வேறொரு பொருளாற் காணப்படுகின்ற தோ அக்காணும் பொருளே, சாட்சியாய் நிற்கின்றது. ஒரு பொருளைக் காண்பதற்கென அன்னியமாக வேறொர் பொருளில்லாதவிடத்து, அப்பொருளைக் கண்டோம் எனச்சாட்சி கூற முடியாதன்றோ?

உககூ. ஆன்மாவோ, தானே தன்னையறியும் சத்துப்பொருள். ஆதலால், ஆன்மாவும் சீவனும் அன்னியமில்லாப் பொருட்களே யெனக்காண்.

உககௌ. சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி எனும் மூன்றவத்தைகளிடத்தும் விளங்குவதாய, மனதாற் பல்வேறு உருவங்களோடு தியானிக்கப்படுவதாய, புத்தி தத்துவத்திற்கு மப்பாற் பட்டதாய சச்சிதானந்த சொரூபத்தோ டிருப்பதெதுவோ, அதுவே நீ. அதுவே உன் இருதயகமலத்துள்ளிருக்கும் ஆன்மாவென அறிந்துகொள்.

உகௌ. குடத்தின் கண்ணுள்ளநீரிலே பிரகாசிக்குஞ் சூரியனின் பிரதிவிம்பத்தை (நிழல்)க் கண்டு அறிவிவி இதுவுமோர் சூரியனே என்பன். அவ்வாறே அஞ்ஞானியும் மயக்கத்தால் எழுந்த மனச்சங்கற்பத்தில் புத்தி தத்துவத்திற் பிரகாசித்த ஆன்மாவின் விம்பத்தைக் கண்டு, தானும் அவ்விம்பமும் ஒன்றேயெனப் பிதற்றுவன்.

உககூ. அறிவுடையா னொருவன், எவ்வாறு மட் குடத்தையும் அதனுள்ளிருக்கும் நீரையும் ஆங்குப் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனையுந் தள்ளிக் குடம், நீர், விம்பம், இவற்றிற்கெல்லாம் ஒளியைக் கொடுத்துத் தானே சுயம்பிரகாசனாய் விளங்குஞ் சூரியனையே காண்பாரே,

உஉய. } அவ்வாறே தூலதேகத்தையும், புத்திதத்துவத்தையும்,
 உஉக. } சித்தின் விம்பத்தையுந் தள்ளித் தானே தானாய் உள்
 உஉஉ. } னும் புறம்புமில்லாததாய், நுண்ணியதின் நுண்ணிய தாய், எங்கும் உள்ளதாய், நித்தியமாய், தூலகுக்குமங்களின் வேராய், புத்திதத்துவத்தினின்றும் விரியும் எவற்றிற்கும் காரணப் பொருளாய், எல்லாவற்றையுந் தானே காண்பதாயுள்ள ஒன்றின் உண்மையியலே யறிவன். அவ்வாறு அறிந்தவனே பிறப்பிறப்பாகிய

அழுக்குகளை நீக்கியவனாய், ஆனந்த வடிவினனாகின்றான். ஞான வொளிபெற்றானுக்கு எவரிடத்து மச்சமில்லை. வீடுபேற்றை விழைவானுக்குத் தன் மெய்யியல்பை அறிதலிலும் வேறு மேலான செயலில்லை.

உஉந. தானே பிரமப்பொருளாகிய ஆன்மாவென அறிந்து அதனை அனுபவத்திற் காண்டலே சம்சாரமென்னும் பந்தங்களினின்றும் விடுவிக்கவல்ல நல்லேதுவாகும். அதன் வாயிலாகவே ஒருவன் உயர்வொப்பில்லா வானந்தவடிவாய் பிரமமாகின்றான்.

உஉச. ஒருக்காற் பிரமமேதான் எனக்கண்டவன், பின் இப் பிரபஞ்சத்துட்படமாட்டான்! ஆகையால், ஆன்மாவுந்தானும் ஒன்றென்றே ஒருவன் உறுதியாக நினைக்கவேண்டும்.

உஉரு. பிரமமோ, என்றும் உள்ளபொருளாய், அறிவுருவாய், ஏகமாய், மலரகிதமாய், தன்வயமுடையதாய், சீவனோடு வேறாகாததாய், அகம் புறம் எனும் பாகுபாடில்லாததாய் உள்ளது.

உஉசு. இந்த ஆன்மாவையன்றி வேறொரு மேலான பொருளில்லையாதலால், இதுவே உண்மையான மெய்ப்பொருள்.

உஉஎ. எம் ஊனக் கண்ணிற்குப் பல்வேறு சுவர்களோடு கூடித்தோன்றும் இவ்வுலகம் வாக்குக்கும் மனதிற்குமெட்டாத பரப் பிரமத்தின் வடிவமேயன்றி, வேறல்ல.

உஉஅ. மண்ணுலாகிய சூடம்வடிவத்தால் வேறேபோலத்தோன்றினும், மண்ணின் வேறல்ல. பின், அதனைக் சூடமென்பதெல்லாம் நாமமாத்திரையினன்றி வேறல்ல.

உஉக. சூடத்தின் இயல்பு அதன் முதற்காரணமான மண்ணினின்றும் வேறாய்தெனக்காட்ட வல்லாரில்லை. ஆகையால், சூடமென்பது சங்கற்பமேயாக மண்ணை மெய்ப்பொருளாய்க் சூடமெங்குஞ்செறிந்து விளங்கும்.

உஉஊ. அதுபோல, காரியப்பொருளாகிய உலகமும் முதற்காரணமான ஆன்மாவின் வேறல்ல. அதன் இயல்பு அதுவே:

அதையின்றிப் பிரபஞ்சமில்லை. அவ்வாறு உலகமென்பதோர் பொருள் உண்டெனக் கூறுபவன் தூக்கத்தில் வாய்புலம்புவானென்ப, இன்னும் மயக்கவசப்பட்டவனேயாதல் வேண்டும்.

உருக. உண்மையாக, இப்பிரபஞ்சமே பரப்பிரமமென அதர் வணவேதம் முழங்குகின்றது. ஒன்று வேறொன்றாகச் சங்கற்பிக் கப்படின, அச்சங்கற்பத்திற்கு முதற்காரணமாயுள்ள பொருள் சங் கற்பிக்கப்பட்ட பொருளினின்றும் வேறாவதெங்ஙனம்?

உருஉ. உலகம் நித்தியப்பொருளானால், தூவிதபாவனை நீங்கு மாறில்லையாக, வேதாகமங்கள் கூற்றுக்களும் பொய்யேயாகக் கட வுளும் பொய்புகன்ற பாவத்துட்படுவர். இவற்றினொன்றையேனும் அறிவாளிகள் ஏற்றுக்கொள்வாரல்லர்.

உருங. இந்த உண்மைகளை எமக்கறிவுறுத்தவே கடவுளும் வேத னால்களிலே தான் உலகமேயாயினும் தான் அவற்றின் வேறு எனக் கூறியிருக்கின்றார்.

உருச. உலகம் மெய்ப்பொருளேயாயின் நித்திரையின் கண் னும் அது காணப்படவேண்டுமன்றோ? ஆண்டு அது காணப்படா மையின், அது கனவைப்போன்ற ஒரு பொய்ப்பொருளேயாம்.

உருரு. உலகம் சித்துப்பொருளின் வேறாயதல்ல. அவ்வாறு வேறாகத்தோற்றும் காட்சி, நிறமில்லாத வாகாயத்திற்கு நீலநிறம் ஒன்றைக் கற்பித்தல்போல, ஓர் கற்பனையளவேயாம். முதற்கார ணத்தினின்றும் தோற்றிய காரியப்பொருள் அதனினின்றும் வேறாய இயல்புடையதோ? இல்லை. ஆதலின், முதற்காரணமான பரப்பிரமமே மயக்கத்தாற் பிரபஞ்சம்போலத் தோற்றுகின்றது.

உருக. நல்லறிவின்றிய ஒருவன் பார்ப்பதெல்லாம் (அவனுக்கு வேறாகத்தோன்றினும்) பிரமத்தையேயாம். இப்பியேயன்றி ஆங்கு வெள்ளியென்பதொன்றில்லை. பிரமமே உலகம். பிரமத்தின் வேறாக உலகம் உண்டெனக் கூறுவதெல்லாம் பெயர் மாத்திரையானேயாம்.

உருஎ-உருஅ. ஆகையால், எப்பொருள் எவ்வண்ணமாகத்

தோன்றினும், அப்பொருள் மாயையின் காரியமாகிய அஞ்ஞானத்தின் கட்டுவீடுகளுக்கப்பாற்பட்ட பரப்பிரமத்தின் வடிவமே.

உகக. மெய்ஞ்ஞானிகள் பரப்பிரமத்தை அதன் உண்மை வடிவிற்கண்டுள்ளார்கள். அந்நிலையில், அது காண்பான், காட்சி, காண்பொருள் என்ற பேதமின்றி, அறிவொரியாய், அகண்டாகாரத் தனிப்பொருளாய் விளங்கும்.

உச0. அப்பொருள் வாக்கு மனதிகட்டுகட்டாததாய், வடிவிறந்த பூரணமாய் வந்துபோதலின்றி என்றும் உயிருக்குயிராய் விளங்கி நிற்கும் பெருமை வாய்ந்தது.

உசக-உசஉ. வேதங்களிலே “தத்துவமசி” என்னும் வாக்கியம் அதுவே நீயானாய் என அது வேறு நீவேறு எனவே குறிக்கின்ற தன்றோ என்பாயானால், அறியாது வினாவியாய்! தத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியத்தில் பரப்பிரமமும் சீவனும் ஒன்றென்பதை வற்புறுத்துவான் வேண்டிக் கூறப்பட்டதேயன்றிப் பின்ஒன்றினோடொன்றொவ்வாதவியல்புடையனவாய் சூரியன், மின்மினி, அரசன், ஊழியன், ஆழி, கூவல், மேறா, அணுவென்னும் இவற்றைப்போலப் பரப்பிரமமும் சீவனும் ஒருதன்மைத்தாய்வையெனக் கூறவும் படுமோ?

உச௩. இந்த ஒப்பின்மையும் சங்கற்பத்தா லுண்டாயதே யல்லாமல் உண்மையானதல்ல. இந்தச் சங்கற்பம் கடவுளைப் பற்றிக் குறிக்குங்கால், அசுத்த மாயைமுதல் தூலதேக மீறியுள்ளவற்றிற்கேல்லாம் காரணமாய் மாமாயையிலுண்டாயது. இனி சீவனைக்குறிக்குங்கால், மாயையின் காரியங்களாகிய பஞ்சகோசங்களா லுண்டாயது.

உச௪. இவ் விருவகைச் சங்கற்பங்களுமே கடவுளையும் சீவனையுங் குறித்து நிற்கின்றன. இவற்றை நீக்கியவழி, கடவுளுமில்லை; சீவனுமில்லை. எவ்வாறெனில் ஓர் இராச்சியம் அரசன் ஒருவன் உள்ளான் என்றும் ஓர் கேடகம் போர்வீரன் ஒருவன் உள்ளான் என்றும்

காட்டிப் பின் இவற்றை நீக்கிய காலத்து அரசனும் போர்வீரனு
மில்லாதொழிந்த வாறாமென்க.

உசடு. வேதங்களும் துவிதபாவனையைக் கண்டிக்கின்றன. ஆந்
தின், வேதவாக்கியங்களின் துணையானே இச்சங்கற்பங்களை அகற்ற
முயலவேண்டும்.

உசக. இந்தத் தூல உலகமேனும், சூக்கும மாயிருக்கும்
உலகமேனும், ஆன்மாவல்ல. இவை, கனவைப்போலவும், களிற்றி
லரவம் போலவும், பொய்யாய்க் கழிகின்றன. இவ்வாறு வெளித்
தோற்றங்களைக் களைந்து, பின் கடவுளுக்குத் தனக்குமுள்ள மெய்
மியல்புகளை ஒருவன் உணரவேண்டும்.

உசஎ. ஆகையால், கடவுள் சீவன் என்னுமிருபதங்களின்
மெய்ப்பொருள் யாதென ஊன்றி நோக்கவேண்டும். ஒன்றை நோக்
குங்கால் யாதும் பயனற்றதென முற்றாய் நீக்கவுஞ் செய்யாது,
அன்றி ஆராயாது, முற்றும் உண்மையெனக்கொள்ளவுஞ் செய்யாது,
ஆராய்ந்து உண்மையைக் காணவேண்டும்.

உசஅ-உசக. “இதுவே அந்தத் தேவதத்தன்” என்புழிக் காலம்
இடம் முதலிய வேறு காரணங்களைக்குறியாது ஒருவனையே பற்றிக்
குறிப்பதுபோல, “நீயே அதுவாய்” என்னும் வாக்கியத்திலும்
வனைக்குணம்குறிகளையெல்லாம் நீக்கி கடவுளினதும் சீவனினதும்
இயல்புகளாகிய சச்சிதானந்த நிலையொன்றையே குறிக்கொள்ள
வேண்டும்.

உடு0. “அது உருவமற்றது” என்றவாக்கியத்தில், சடமாயை
உருவத்தை நீக்கி “அது” என்பதை உணர்வதுபோல, இதுகாறும்
நீ என எண்ணிப் போற்றிவந்த தேகத்தைச் சடமெனத்தள்ளி,
“நீயே அவனாய்” என்ற மகாவாக்கியத்தின் உண்மையை யறிந்து,
உன் மெய்யியல்பாகிய அறிவொளியை உன்னுள்ளே காண்பாயாக.

உடுக. மண்ணாசைய பாண்டம் முட்டி சட்டி முதலியவற்றிற்கு
மனமானது பாண்டம் முதலிய பேர்களை யிட்டாலும், உண்மையில்
அவை மண்ணே. அதுபோலப் பரப்பிரமத்தினின்றும் வந்த இப்

பிரபஞ்சமும் பரப்பிரமமேயாம். பிரமத்தையன்றி வேறுபொருள் உலகில் இல்லையாதலின், நீயும் அப்பிரமமென அறிந்துகொள்.

உருஉ. கனனின்கட் டோற்றப்படும் பொருட்களும் காண்பனவும் காலமும் இடமுமென் றிவையெல்லாம் பொய்யாதல்போல நனவின்கண் நாம்காணும் உலகமும் மித்தையே. இவையெல்லாம் மயக்கத்தால் விளைவன. இந்தத் தேகமும் இந்திரியங்களும் பிராணவாயுக்களும் நிலையற்றனவெனக் காண்டலின் நீயே அந்தப் பரப்பிரமம்.

உருந. ஒன்று இன்றொன்றினுளடக்கம் என்பதை நாம் ஆராயுங்கால், அந்த ஒன்றென்பது எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமான பொருளே.

உருச. சாதிபேதங்கள் கடந்ததாய், பிறப் பிறப்பற்றதாய், நாமரூப மில்லாததாய், புண்ணியபாவங்களில்லாததாய், காலங்கடந்ததாயுள்ள பரப்பிரமமே நீ. மாணவ! இதை நீ உன் சித்தத்தே ஊன்றித் தியானஞ் செய்வாயாக.

உருரு. ஊக்கிற் கெட்டாததும், ஞான வொளியிற் கண்டு இன்புறக் கூடியதும், மலரகிதமானதும், அறிவுருவானதும், ஆதியுமந்தமு மில்லாததுமான பரப்பிரமமே நீ. ஊன்றித் தியானஞ்செய்.

உருக. பசி, திரை, நரை முதலியவற்றற் பந்திக்கப்படாததாய், யோகியின் இருதய குகைக்குள் விளங்குவதாய், இந்திரியங்களாலறியப் படாததாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உருஎ. மயக்கத்தின் சங்கற்பங்களாகிய பிரபஞ்சத்தின் தோற்றவிரிவுகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருந்தும் தானவற்றற் முக்கப்படாததாய், தன்னொப்பார் பிறரில்லாததாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உருசு. பிறப்பிறப்பற்றதாய், என்றுமுள்ளதாய், படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாதி முத்தொழில் புரிவதாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உருக. விகாரமற்றதாய், என்றும் விளங்கு மியல்புடையதாய், சலனமற்றதாய், அனாதியே மலசம்பந்த மில்லாததாய், அபின்ன மாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உக0. ஒன்றே யெனினும் பலமுனைத்தற்கிடமாய், மாயையின் வேறாய், சுவதந்திர முடையதாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உகக. இரண்டற்றதாய், எல்லை கடந்ததாய், அழிவில்லாத தாய், உலகத்தின் வேறாய், நித்தியானந்த ரூபமாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உகஉ. ஒன்றேயாயினும், பொன்னும் பணியும்போல, நாம ரூபங்கள் குணங்கள் விகாரங்களுடன் மயக்கத்தின்பாற் பட்டோர்க் குத் தோன்றும் அந்த ஒரு பொருள் நீயே.

உகங. தனக்கு மேலொன்றில்லாததாய், அசுத்தமாயைக்கப் பாற்பட்டதாய், உயிர்க்குயிராய், விகாரமற்றதாய், அகண்டிதமாய் மாறாவியல்புடையதாயுள்ள பிரமம் நீயே.

உகச. ஓ! மாணவனே! மேற்கூறியபடி ஒருவன் தன் அறி வின் துணையால் கற்றகல்வியின் பயனைக்கொண்டு உள்ளத்தே தியா னிப்பானாயின் கையின்கண் நெல்லிக்கனிபோல ஐயமின்றியே மெய் யிணையுணர்வன்.

உகரு. அஞ்ஞானமான மாயையின் காரியங்களான புறப்பொ ருட்களைக்களைந்து, ஓர் சேனையின் நாப்பணிற்கும் அரசனை அச் சேனாவீரரின் வேறாயுணர்வதுபோல உன் மெய்யியல்பைக்கண்டு அதனை உறுதியாகப்பற்றி நின்று பின் இந்த உலகமும் பிரமமும் ஒன்றெனக்காண்.

உககூ. புத்தி என்னும் குகையின்கண்ணே, உலகப்பொருட் களின் வேறாய் தன்னைப்பாரின்றிய ஓர் தனிமுதல்வனுளன். இந்தக் குகையின்கண்ணே தானும் பிரமமெனைச் சிவோகத்திருப் பவன் மீட்டொருகால் தாயின்கருவாகிய அச்சிற் படான்.

உகௌ. தானே பிரமம் என்ற உண்மையை அறிந்தபின்னும் தான் காண்பான் எனவும் தான் ஓர் கருவி எனவுங்கொள்ளும் எண்ணம் உதிக்கின்றது. அதுவே பிறப்பைக்கொடுக்கும். இந்த எண்ணத்தைத் தானும் பரமாத்மாவும் ஒன்றென எண்ணிச் சதா தியானித்தலாகிய சிவோகம்பாவனையால் மாத்திரம் நீக்கலாம். இவ்விதமான நிலையையே மேலோர் வாசனாமலத்தின் தேய்வு நிலை என்பர்.

உகஅ. சடப்பொருளாகிய தேகத்தையும் கரணங்களையும் யான் எனது என்று அபிமானிக்கும் மயக்கவுணர்ச்சியை இச்சிவோகம் பாவனையால் நீக்கிவிடவேண்டும்.

உகக. புத்தி தத்துவத்தின் காரியங்களாகியவற்றிற்கெல்லாம் சாட்சியாயிருக்கும் தன்னைக்கண்டு தானும் பரப்பிரமமும் ஒன்றே “நானுமவனுமொன்றே” என்று சதா தியானிப்பவன் சடப்பொருளைத் தானென அபிமர்னித்தலை ஒழிப்பன்.

உஎ0. தாய்தந்தையென்ற கூட்டத்துறவையும் தேகத்தைப் போற்றி வளர்க்கும்வாவையும் நூல்களின் தூலப்பொருட்களைப் பற்றி நிற்பதையும் ஒழித்து நீ பிரமமல்லவெனக்கொண்ட மயக்கத்தை வெல்வாய்.

உஎக. உலகைப்பற்றி நடக்கவும், நூல்களைக்கற்கவும், தேகத்தை வாடாது வளர்க்கவும், ஆசைகொண்டாயானால், உனக்கு உண்மையறிவு தலைக்கூடாது.

உஎஉ. உலகமென்னுந் துக்கசாகரத்தினின்றும் கரையேறவிழைவானொருவனுக்கு மேற்கூறிய மூவகை ஆசைகளும் இருப்புச் சங்கிலிகளாகி யவன் பாதங்களைப் பிணித்துக்கொள்கின்றன என மேலோர் கூறுவர்.

உஎங. புலால் கமழும் நீராலும் வேறு மூடப்பொருட்களாலும் மூடப்பட்டுத் தன் மணங்கமழாதுகிடக்கும் சந்தனக் கட்டை எவ்வாறு புறமணம் நீங்கத் தேய்ந்துழித் தன்மணங்கமழுமோ,

உஎச. அவ்வாறே மனத்தின்கண்ணே ஊழிகாலமாக நிறைந்து கிடக்கும் துருவை அறிவெனுங் கருவியால் இடைவிடாது தேய்க்க ஆன்மாவின் பூரண நன்மணம் வீசும்.

உஎரு. தன்னையறியும் நாட்டம் புறப்பொருட்களின் மேலுள்ள பற்றுக்களால் தடைப்பட்டு நிற்கும். தன்னை நாடிப் புறப்பொருட்களின் பற்றையறுத்தவிடத்து ஆன்மாதானாகவே வெளித்தோன்றும்.

உஎசு. மனமானது ஆன்மாவிலே, அதன்தியானத்திலே மூழ்கிக் கிடப்பப் புறப்பொருட்களின் பற்றுமறவே தடையிலாஞானமாகிய ஆன்மதெரிசனம் உண்டாகின்றது.

உஎஎ. ஒரு யோகி சதாகாலமும் பிரமத்தின் தெரிசனையின்கண் மூழ்கிக் கிடப்பதால், அவன் மனமிறந்து விடுகின்றது. இறந்தவுடன் ஆசையறுகின்றது. அதுபோல, உன் மனச்சங்கற்பத்தை நீ நீக்கிவிடுவாயாக.

உஎஅ. தமோகுணச்செயல்கள் சாத்துவிக ராசத குணங்களாலும், ராசதகுணச்செயல்கள் சாத்துவிககுணத்தாலும், அழியச் சாத்துவிககுணமோ சுத்தமான தனி நிலையின்கண்ணே யழிகின்றது. ஆதலின், சாத்துவிக உதவிகொண்டு சங்கற்பங்களை யறு.

உஎக. பிராரத்துவ கன்மம் உள்ளவரை, தேகம் நீலைபெறு மென்பதை அறிந்து சாந்தனாயிருந்து திடத்தோடு உலகத்தை வெல்லு.

உஅடி. நான் சீவன் அல்ல நானே பிரமம் என எண்ணிச் சடப்பொருட்களின் பற்றை நீக்கி, முற்பிறவிகளிலே செய்துள்ள கருமங்களின் வேகத்தால் வந்த மயக்கத்தை யொழி.

உகக. ஞான நூற் கேள்வியாலும், புத்தியாலும், அனுபவஞானத்தாலும், நீயே அந்தப் பரப்பிரமமென அறிந்து ஓர் அணுவளவேனும் மயக்கமின்றித் தெளி.

உஅஉ. ஞானிக்குத் தான் செய்யுங் கிரியைகளில் யாதும் தொடர்பில்லை. ஏனெனின், அவன் விருப்பவெறுப்பின்றிய வேண்டுதல்

வேண்டா நிலையிலுள்ளான். அஃதேபோல் நீயும் பிரமத்திலே மூழ்கிக்கிடந்து புறப்பொருட்களின் மயக்கை யறு.

உஅந. பிரமும் நீயும் ஒன்றென உணர்ந்து “தத்துவமசி” என்ற வாக்கின் பயனை நன்கறிந்து நீயும் பிரமமும் ஒன்றேயென்ற நிலையை நாட்டி மயக்கத்தை யறு.

உஅச. நீயும் தேகமும் வேறெனக் காணும்வரை சிவோகம்பாவனையில் மூழ்கி மயக்கையொழி.

உஅரு. இந்த உலகத்தினதும், சீவனினதும், எண்ணம் கனவின் கண்ணாவது வந்து வருத்தாவண்ணம் சிவோகம்பாவனையில் மயக்கையொழி.

உஅகூ. நித்திரையின் கண்ணேனும் உலகப்பொருட்களில் நாட்டம் வைத்தேனும், மறந்தேனும் மயக்கத்திற்கிடங்கொடாது உன் மனத்தகத்தே பிரமத்தை வைத்து அதன் தியானத்தி லீடு பட்டிரு.

உஅஎ. சுக்கிலசுரோணிதக் கலப்பால் வந்ததும் ஊன் இரத்தம் முதலிய மூடப்பொருட்களால் ஆக்கப்பட்டதுமான இத்தேகத்தை, ஒரு தூர்த்தனை எவ்வாறு தூரத்தேதள்ளி வைக்கின்றாயோ அவ்வாறு தூரத்தள்ளி நீயே பிரமமென எண்ணி உன் பிறப்பாலாகிய பெரும்பேற்றை யடைவாயாக.

உஅஅ. ஓ. அறிவனே! கண்டிக்கப்பட்டதான சீவனை அகண்டிதமான பரமான்மாவுடன் கலக்கச் செய்து (பராகாயத்துடன் சூடாகாயத்தை கலந்தாலொப்ப) இரண்டும் ஒன்றெனும் பாவனையிலாழ்ந்து சாந்தனாயிரு.

உஅகூ. எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் மூலகாரணமாய் சோதி மயமாயுள்ள பிரமம் நீயேயென எண்ணி அண்டபிண்டங்களாகிய இருவகைப் புலாற்பாண்டங்களையும் தள்ளிவிடு.

உகூய. இது காறும் தேகத்திடை நீ கொண்ட பற்றைச் சச்

சிதானந்தப்பொருளான பிரமத்திடஞ் செலுத்திச் சூக்குமதேகாதி களின் பற்றையும் நீக்கி ஒன்றினும் பற்றுக்கோடில்லாத தனிப் பொருளாயிரு.

உகக. ஒரு கண்ணாடியில் ஒரு பட்டினம் முழுவதும் எவ்வாறு பிரதிவிம்பித்துத் தோற்றுமோ : அவ்வாறே இப்பிரபஞ்சம் முழுமையும் விம்பித்து நின்றற்கு இடந்தந்து நிற்கும் பிரமமே நீ. இதை நீ யறிந்தாயானால் உன் பிறப்பினாலும் பயனைப்பெற்றவனாவாய்.

உகஉ. உண்மையானதும் உருவங்குணங்குறி கடந்ததுமான பரப்பிரமம் தானேயென அறிந்தபின் கோலம்பூண்டு கூத்து நடக்கும் ஒருவன் கூத்துமுடிந்தவிடத்து தான்வேறு கோலம்வேறு தல்போல சடப்பொருள்களிற்பற்றுவைத்துத் தானே தேகமென அபிமானிக்கமாட்டான்.

உகங. இப்பிரபஞ்சமும் அதன்மேற்கொண்ட அபிமானமும் நில்லாதழிதலின் மெய்ப்பொருட்களல்ல. அழிதன்மாலையெனவாய அகங்காரம் ஆதியவற்றால் “நான் எல்லாம் அறிவேன்” என்னும் சொல்லின் உண்மை எவ்வாறு விளங்கும்?

உகச. உண்மையில் “நான்” என்பதுதான் யாதோவெனின் அகங்காரமாதியானவற்றைக் கண்டு அவற்றின் சாட்சியாய் விளங்கு மதுவேயாம். அது என்றுமுள்ளது. நித்திரையின்கண்ணு முள்ளது. நூல்களும் அது பிறப்பிறப்பற்றது எனக்கூறுகின்றன. ஆகையால் பரமாத்மா தூலசூக்கும தேகங்களின் வேறானதொன்றே.

உகக. மாறுபாடடையும் பொருட்களின் இயல்புகளையறிபவன் விகாரமின்றியும் தான் மாறுபாடுறாதவனாய் மிருக்கவேண்டும். சுழுத்தியில் சூக்கும தேகமும் கனவில் தூல தேகமும் காணப்படாமையால் தூல சூக்கும தேகங்கள் அநித்தியமெனக்காண்கின்றோம்.

உகக. ஆகையால், புத்தியாலறியப்படுவதும் ஊன்பொதிந்த கூடாகியதுமான தேகத்தினதும் நான் எனும் அபிமானத்தினதும்

பற்றை நீக்கி, நெருநலா யின்றாகி நானையாகி நின்று நிலவும் பிரமம் நீயே என அறிந்து சாந்தியடைவாயாக.

உகௌ. ஓர் ஞானிக்கு, புன்புலாற்றோற் றுருத்தியாகத்தோன் றும் இத்தேகத்தோடு சம்பந்தமான நாமரூப பேதங்களும் ஆச்சிரம பாகுபாடுகளும் ஒற்றுமையுடைய பொருட்களல்லவென நீ கண்டு நீயே காண்பவனும் கருவியுமென்ற எண்ணத்தை நீக்கி ஆனந்தரூப மான தனிப்பொருளே நீயெனக் கண்டு அவ்வாறிரு.

உகௌ. பிறப்பிற்செறிக்கும் வேறே துக்களும் மனிதனுக்குண்டு. ஆனால் ஆணவமே மூலகாரணமாயுள்ளது.

உகௌ. இந்தக் கேடுவினைக்கும் ஆணவத்தின் சம்பந்தமுள்ள மட்டும் ஒருவன் தனிப்பெரும்பொருளான வீடுபேற்றை நாடவேண்டியதில்லை.

௩௦௦. பகைக்கிரகமாகிய இராசுவின் வாயினின்றும் விடப்பட்ட சந்திரன் எவ்வாறு தன் முழுவொளியையுங் காலுவானே அவ்வாறே ஆணவமாகிய இருளினின்றும் தப்பியபின்னர் ஒருவன் தன் தூயநிலையைப் பெற்றொளிர்கின்றான்.

௩௦௧. புத்தி தத்துவத்தினின்றும் தோன்றி அஞ்ஞானத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டு “நான் இப்படியிருக்கின்றேன்” என்று தருக்கும் அகங்காரம் அழிந்த காலத்துத்தான் ஒருவன் பிரமத்தோ டைக் கியப்பட்ட நிலையை யெய்துவன்.

௩௦௨. பிரமானந்தமாகிய நிதிக்குவை அகங்காரமெனுங் கடு விடப் பாம்பினூற் சுற்றப்பட்டு முக்குணங்கள் எனும் முத்தலைகளாற் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இறவாத வின்பமாகிய விப்பெருந் திருவை யெய்துவான் விழையுமொருவன், வேதாகம மாதிமெய்ந்நூல்களிலே விரித்துரைத்த உண்மைகளை விரும்பிக் கற்றுக் கற்றதை நன்கு மனத்தே சிந்தித்துத் தெளிந்து, அதனாலாகும் மெய்யுணர்வாகிய வானினால் அக்கொடுநாகத்தின் தலைகளைக் கொய்துவிடவேண்டும்:

1505. கடுவிட முண்டானொருவனுக்கு, அவ்விடத்தின் ஓர் அணுவேனும் உடம்பின் கண்ணே தங்கியிருப்பின் அவன் உயிர் பிழைத்தலரிது. அவ்வாறே, வீடுபேற் றின்பத்தை விழைந்த ஞானியும் அஞ்ஞானத்தை மூலவேரோடழிக்கவேண்டும்.

1506. அஞ்ஞானவிருளை ஓட்டி, அதனால் உண்டாகும் ஐயம், திரிபு, மயக்கமாதியவற்றி னின்றும் தெளிந்து உயிர்க்குயிராய பரப்பிரமத்தைத் தன்னுள்ளே கண்டு, தானும் பிரமமும் ஒன் றெனக் கண்டவனே “நானே இது” எனக்கூற அதிகாரியாவன்.

1507. நீ ஆனந்த ரூபமான பிரமத்தோ டொப்புடையை யாயினும் உன்னைப் பன்னா ளிப்பிறப்பிறப்பிற் படுத்தி அந்தப் பிரமத்தோ டைக்கியப்பட் டின்புறவிடாது அலக்கணுறச்செய்த அகங்காரத்தோ டினக்குண்டாய பற்றை இன்றைக்கே நீக்கக் கடவாய்.

1508. அந்த அகங்காரத்தோடு நீ அபிமானித்து நில்லாக்கால், களங்கமற்றதாய், எங்கும் வியாபகமாய், எவ்வுயிர்க்கும் அறிவொளி யாய், என்றும் ஒரே படித்தாய், நிர்விகாரமாயுள்ள உனக்கும் பிறப் பிறப்பாகிய பேரிடர்வருமோ?

1509. நல்லுணுவுண்கின்றான் ஒருவனுக்குத் தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்ட முட்போல, உனக்குப் பேரிடர் விளைக்கும் பகை வனே போன்ற இவ்வஞ்ஞானத்தை யழித்து, உனக்குரிமையான ஆனந்த பதவியாகிய அரசரிமையை உடனே பெறமுயல்வாய்.

1510. அஞ்ஞானத்தின் தொழில்களாகிய “நான்” “எனது” என்பவற்றையடக்கிப் பரப்பிரமத்தை மெய்யுணர்வாற்கண்டு அப்பிர மஞான வின்பத்தோ டொன்றியக்கால், துவிதபாவனையை முற்றாய் நீக்கி நில். அப்போது உன் அகண்டித நிலையை நன்கறிந்தவனாவாய்.

1511. இந்த மயக்கத்தைத் தரும் பேரிருள் முற்றாகக் களையப் பட்டதே யானாலும், ஓர் இறைப்போழ்தேனும் மனமானது இதைப்பற்றிச் சிந்தித்தால், அச்சிந்தனையின் பயனாக, மாரிக்

காலத்து முகிற் கூட்டங்கள் சிறியனவே யாயினும் நீரைப் பொழிந்து இடர் விளைப்பனபோல, நீ கணக்கற்ற இடர்களுக் குட் படுவாய்.

நக0. இந்தப் பகைவனை வென்றபின், ஒரு நிமிடமேனும் புலன்வழியே சிந்தையைச் செல்ல விடலாகாது. அவ்வாறு செய்யின், பட்டுவரும் மரத்திற்கு நீர்வார்த்து வளர்ப்பதையொக்கும்.

நகக. தேகாபிமானம் கொண்டவனே ஐம்புல நுகர்ச்சியி லாசை கொள்வான். தேகப்பற்றற்றவன் ஆசையறுத்தவனாகின்றான். ஆதலின், புலன்வழிச்சேறலே பந்தத்திற் கேதுவாகின்றது.

நகஉ. காமியச் செயல்கள் பக்குவப்பட்டவிடத்தே ஐம்புலநுகர்ச்சியின் ஆசை வெளிப்படும். ஆதலின், அச்செயல்களை நீக்கினால் ஆசையுமழியும்.

நகங. ஆசையால் காமியச்செயல்களும் காமியச்செயல்களால் ஆசையும் உதிப்பதால் மனிதனின் பிறப்பிறப்பிற்கோ முடிவில்லை.

நகச. பிறப்பிறப்பாகிய சங்கிலித்தொடரை யறுக்கமுயலும் துறவி, புலன் வழியே மனத்தை விடுவதும், காமியச்செயல்களைச் செய்வதுமான கிரியைகளைச்செய்யாது விடவேண்டும்.

நகரு. } ஐம்புலன் வழிச்சேறல், காமியச்செயல் புரிதலாகிய
நகக. } இவற்றால் வளர்க்கப்பட்ட ஆசையே பாசபந்தத்தை வருவிக்கின்றது. இவற்றை நீறுக்கியழிக்கும் வழி எதுவெனில், என்றும் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எப்பொருளையும் பிரமவடிவிற்கண்டு அப்பிரமத்தோ டைக்கியப்படும் அவா தலைக்கொள்ளலேயாம். இவ்வாறவாத் தலைப்படிந், ஆசைக ளகன்றுவிடும்.

நகஎ. காமியச் செயல்களின் நாட்டம் வீழப் புலன்வழிச் சேறலொழியும். அது ஒழிய, ஆசையறும். ஆசையறுந்தவிடமே, வீடுபேறாகும். இதுவே முத்திவீலையுமாம்.

நகஅ. பிரமத்தை மெய்யுணர்விற் கண்டின்புறும் அவா மிஞ்சியவிடத்து, அஞ்ஞானத்தாலாய பற்றுக்களெல்லாமறும். எது போலு

மெனில், இளஞாயிற்றின் செஞ்சோதியின் முன், இருட்படலம் இரிதலைப் போலென்க.

௩௧௯. ஞாயிறு தோன்றியவுடன் இருளும் அதன் துணையாக நிகழும் குறும்புகளும் நீங்கிவிடுவனவாம். அதுபோலப் பிரமத்தின் உண்மை யுணர்வாகிய ஆனந்த நிலையை யடைந்தபின், பாசத்தொடக்கும் அதனைப்பற்றி வரும் துன்பங்களு மிலவாய் விடும்.

௩௨௦. சொல்லும் பொருளுமாய பிரபஞ்சங்கள் அழிந்து போவனவென அறிந்து அவற்றை நீக்கி, ஆனந்தவடிவாய பிரமத்திற் சித்தம்வைத்துப் பிராரத்துவ கன்ம வினையின் புசிப்பிருக்கும் வரை காலத்தைக் கழிக்கக்கடவன்.

௩௨௧. பிரமத்தினிடத்து வைத்த திடசித்தத்தினின்றும் மனம் விலகாது ஒருவன் அதிக சிரத்தையோ டிருக்கவேண்டும். மனம் கலங்கிவிடின், மரணமுண்டாகுமென, முனிவரர் கூறியுள்ளார்.

௩௨௨. ஓர்ஞானி தன் சுத்தநிலையினை அறியும் நாட்டத்தில், சிரத்தையுட னிருக்கவேண்டும். அப்படியிருக்காதுவிடின், மயக்கமும், அஞ்ஞானமும், பாசபந்தமும், துக்கமும், உண்டாகின்றன.

௩௨௩. ஓர்ஞானி, புலன்வழியே மனதையலைய விடுவானே யாகில் அவன் தீயகுணமாகிய மறதியினூற் றுயரடைவன். எவ்வாறெனில், தான் காதலித்த ஓர் பெண்ணின் நினைப்பால் எழும் உருவெளித்தோற்றங்களால் ஒருவன் எவ்வாறு துயருறுத்தப்படுவானோ அதுபோலாமென்க.

௩௨௪. குட்டத்திலே படர்ந்த பாசியைச் சிறிதுபோழ்து, விலக்கினும், பின் அது ஒருங்குகூடி, நீரை மறைத்துக் கொள்வதுபோல, அஞ்ஞான மாயவிருளும் பிரமத்தியானமில்லாதிருப்பவனை மூடிக்கொள்ளும்.

௩௨௫. மனமானது தன் குறிக்கோளாகிய பரமத்தி னினைவினின்றும் சற்றேனும் விலகுமேயானால் அது கீழ்நோக்கிச் செல்லவே

தொடங்கும். எவ்வாறெனில், கையிலிருந்த ஓர் பந்தானதுமேன் மாடியின் ஏணிப்படியொன்றின்மேற் கைதவறிவிழுந்தால் அது ஒவ்வொருபடியாகப் பாய்ந்து, பாய்ந்து, எவ்வாறு சீழேவிரைந் தோடுகின்றதோ, அதுபோலாமென்க.

௩௨௬. மனமானது எப்புலன்வழிச் செல்கின்றதோ, அப்புல னின் குணங்களின் சார்பாகவே விளங்கும். அவ்விளக்கம் தடிப் பேற ஆசை உதிக்கும். உதித்தக்கால், ஒருவன் அவ்வாசைப் பொருட்களைப்பெற முயல்வன்.

௩௨௭. விவேகம் கைகூடப்பெற்ற அறிவாளியொருவன், பிர மத்தியானத்தினின்றும் கணமேனுந் தவறினானேயாகில், அவனுக்கு அது மரணமாகவே முடியும். தியானத்திலே இடையீட்டின்றி மூழ் கியவன் இன்புகின்றான். ஆதலின், சதாதியானமே செய்யக் கடவாய்.

௩௨௮. சிரத்தைக் குறைவால் ஒருவன் தன் மெய்யியல்பை மறக்கின்றான். மறந்தவன் சீழ் வீழ்ந்தவனாகின்றான். வீழ்ந்தவன் அழிந்தவனேயாவன். அவன் எழுந்து நன்னெறி படர்தலைக்காண்ட லரிது.

௩௨௯. துன்பங்கட்குத் தோற்றுவாயாயுள்ள புலன்வழிச் சேறலை நீக்கவேண்டும். தேகத்தோடிருக்கும்போதும் தாமரை யிலையிற்றண்ணீர் போலத் தான் வேறெனக்கண்ட தனிநிலையில் வாழ்பவன் தேகம் நீங்கியபின்னும், தன் தனிநிலையிலேயே நிற் பக்காண்பன். பிரமத்திற்கும் தனக்கும் துவித பாவனையிருக்கக் கண்டவ னிடருழப்பன்.

௩௩௦. பிரமத்துக்கும் தனக்குமோர் வேற்றுமையைக்கண்ட வனுக்கு, அவ்வாறு அவன் காணுமாறு செய்த மயக்கமே பேரி டர் விளைக்கும்.

௩௩௧. சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்களினால் மித்தையெனக்காணப் பட்ட இப்பிரபஞ்சமும் தானும் அபேதமெனக்கண்டவன் மீளாத்

துன்பக்கடலுள் மூழ்குகின்றான். களவெடுத்தாரொருவன், கடுங் காவலிலிடப்பட்டுக் கலங்குவதுபோலாமென்க.

௩௩௨. உண்மையான பிரமத்தியானத்தில் தன்னை நிறுத்தி யவன் அஞ்ஞான வலிகுன்றியவனாய், நித்தியானந்த வாழ்வைப் பெறுகின்றான். ஆனால், உலகவியாபாரங்களிலலைபவனோ அழிந்து போகின்றான்.

௩௩௩. பந்தத்திலாழ்த்துமிந்தப் படியினிற் பற்றை நீக்கிச் சிந்தையைப் பரத்திலாழ்த்திச் சித்தெனும் பொருளும் தானும் ஒன்றெனக்கண்டே யத்தோடுறைவனோர் துறவி. அவ்வாறுறை பவனுக்குச் சமாதிரிலை கைகூடும்.

அந்நிலை ஆனந்தத்தை யளிப்பதோடு அஞ்ஞானத்தால் வரும் துன்பங்களையு மகற்றிவிடும்.

௩௩௪. புறப்பொருட்பற்றினாலே பொருந்துப தீமையாகலின், விவேகத்தாலிதையறிந்து, புறப்பொருட்பற்றை நீக்கிப் பிரமத்தோ டொன்றிய தியானத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கக்கடவன்.

௩௩௫. புறப்பொருட்களின் பற்றாயவழுக்குகள் நீங்க, மனம் தூய்மையடைந்து, சாந்தி பிறக்கும். அது பிரமதரிசனத்தைக் காட்டுகின்றது. பிரம தரிசனமாகிய பேரொளியைக் கண்டவனுக் குப் பிறப்பிறப்பாகிய பாசத்தனை யறும். ஆதலின், புறப்பொருட் பற்றறுத்தலே வீடுபேற்றின் முதற்படியாம்.

௩௩௬. கற்றவனாய், விவேகமுடையவனாய், வேதநூல்வல்ல வனாய், ஆத்மதரிசன நாட்டமுடையவனாய், வீடுபேற்றை விழைந் தவனாயுள்ளான் ஒருவன் தன்னைத்துன்பக்குழியில் வீழ்த்தும் புறப் பொருட்களில் பற்றுவைப்பானா?

௩௩௭. உலகப்பற்றுள்ளவன் வீடுபேற்றெய்தமாட்டான். வீடு பேற்றைப்பெற்றவன் தேகாபிமானமற்றவனாகின்றான். நித்திரை செய்பவன் விழித்திருப்பவனுமல்லன். விழித்திருப்பவன் நித்திரை செய்பவனு மல்லனன்றோ?

௩௩௮. தாவர சங்கமமென்னுமிருவகைப் பிரபஞ்சங்களிலும் பிரமத்தையே கண்டு அப்பிரமமே எப்பொருட்கும் மூல காரணமென்பதை மெய்யறிவால் உணர்ந்து, நிற்பதே சாயுச்சிய பதவியாகிய இரண்டறக் கலத்தலாம்.

௩௩௯. உலகத்தை ஆக்கியழிக்கும் முதல்வனும் தானும் ஒன்றெனக் கண்டவனே பாசத்தொடர் பறுத்தவன். இப்பிரபஞ்சம் முழுதும் தானேயெனக் காண்டலே மேலான உண்மை நிலை. இந்த நிலை, புறப்பொருட் பற்றற்று, அகத்தே பிரமத்தியானத்தில் மூழ்கியவனுக்கே கைகூடும்.

௩௪௦. தேகப் பற்றுடையவனாய், மனத்தைப் புலன்வழிச் செலவிடுத்து, அவை விரும்பியாங்குத் தொழில்களை யுளுற்றி வருபவனுக்கு, புறப்பொருட் பற்றற்றுமாறெங்ஙனம்? வருணச்சிரம தருமங்களையும் காமியச் செயல்களையும் புறப்பொருட் பற்றுக்களையும் நீக்கி, ஆராக் காதலுடன் அகத்தே பிரமத்தைக் காதலிப்பவனுக்கே இது கைகூடுமென்க.

௩௪௧. சற்குருவினிடம் தான் கற்கவேண்டியனவற்றை முறைப்படி கற்ற ஓர் சன்னியாசிக்கு உலகமும் தானும் ஒப்பக் காணும் நிலையாகிய சமாதிரியே உரித்தென வேதனால் கூறும்.

௩௪௨. ஆணவம் தடிப்பேறியக்கால், அறிவாளிக்கும் அதன் வலியையடக்கல் எளிதன்று. எனினும், உலகை நீத்து உண்மைப் பொருளாம் பிரமத்தின் தெரிசனம் ஒன்றுமே பற்றுக்கோடாய்ப் பற்றிய பெரியோருக்குமட்டும் இது எளிதாகும். ஆசையே பிறப்பிறப்பிற் கேதுவாகும்.

௩௪௩. மாயையின் முனைப்புச் சக்தியானது திரோதான சக்தியுடன்கூடி, “யான் செய்தேன்” “என்னுடையது” என்ற அகம் காரமாகிய மோகினியின் மயக்கிற்றள்ள, அவள் மோகவலைப்பட்டாளுருவன் அவன்வழிச் சென்றலைகிறான்.

௩௪௪. * ஆவரணசக்தி வோரோடு களையப்பட்டாலன்றி † விட்சேபசக்தியை வெல்லுதலரிது. காண்பானாகிய தன்னைக்காணப்

* ஆவரணசக்தி—மறைப்பு

† விட்சேபசக்தி—வெளியே செலுத்தும் சக்தி.

படும் பொருள்களினின்றும் முற்றாக வேறெனக்காண்பதனால் மாத்திரமே ஆன்மாவை முடியிருப்பதாகிய இருள் நீங்கும். நிலையற்ற புறப்பொருள்களினால் மனஞ் சலனமடையாது இருத்தலே பூரண வெற்றியாகும்.

௩௪௫. கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாகியவற்றால் வந்த அனுபவஞானம் வாய்ந்தவன் அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்பனவற்றின் மெய்யியல்புகளை அறிவான். அறிந்து மாயையாம் மோகினியின் மயக்கை வெல்வன். அவ்வாறுவென்றபின், அவன் பிறப்பிறப்பாகிய பெருந்துயர்ப் படான்.

௩௪௬. பிரமமும் சீவனும் ஒன்றெனத்தெளிந்த அனுபூதியே னும் அக்கினியானது அடர்ந்த அஞ்ஞானமாகிய அடவியை அழிக்கின்றது. தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும் தெளிநிலை கண்டபின், மீட்டும் பிறவிக்கேதுவாய மாயையின் குணங்களு முண்டு கொல்?

௩௪௭. உள்ளேயிருக்கும் உண்மையைக் கண்டவிடத்து அதனை மறைத்திருந்த மறைப்பு நீங்கும். நீங்க, மயக்கவுணர்ச்சியில்லா தொழியும். ஒழிய, அப்பிறழ்வுணர்ச்சியால் இதுகாறும் இவனைப் பற்றிவந்த இன்னல்களும் விடைகொள்வனவாம்.

௩௪௮. திரைமறைப்பும், அஞ்ஞானமும் இன்னலாம் பிறப்புக்களும் கேவலம் கயிற்றைப் பாம்பென மருண்ட மருட்சியில் காணப்படுகின்றன. அம்மருட்சி நீங்கியவழி பாம்பில்லையாக, அஃதில் வழிப் பயமுமில்லா தொழியுமன்றோ? ஆகையால் பந்தத்தளையறுக்கும் பக்குவன் பார்க்கும் பொருட்களின் மெய்ப்பண்பைப் பகுத்தறியவேண்டும்.

௩௪௯-௩௫௦. இயல்பாகவே ஒளிப்பிரபையில்லாத இரும்பு அக்கினியி னிடப்பட்டபின் கொழுங்கனற்பொறிகளுடன் பிரகாசிக்கின்றது. அவ்வாறே புத்தியும் தன்னோடுனுறையும் பிரமத்தின் சமவாயசம்பந்தத்தினால் தானே காண்பானும் காட்சிப்

பொருள்களுமென விளங்குகின்றது. இக்காண்பான் காண்பொருளாய இருவகைப் பொருட்களும் மயக்கம் கனவு சங்கற்பம் ஆதியன பொருந்தியகாலத்துப் பொய்ப்பொருள்களாகக் காணப்படுகின்றன. ஆதலின் மாயையும் அதன் வியாபாரங்களாகிய தேகமாதிப் பொருட்களும் இப்பொருள்களே. அவை கணந்தோறும் மாறியழிதலின் பொய்ப்பொருள்களாகின்றன. பிரமமோ என்றும் ஒரே படித்தானது.

௩௫௧. பரமாத்மாவோ நித்தியமாய் அபின்னா சக்தியுடையதாய், ஒப்பாரில்லாததாய், புத்தியின் செயல்களுக்குச் சாட்சியாய், சூக்கும தூலதேகங்களின்வேறாய், நான் என்னும் பதத்தின் உட்பொருளாய் அழியா வானந்தமாயிருக்கும்.

௩௫௨. ஞானி ஒருவன் சடசித்துப் பொருட்களின் இயல்புகளை உணர்ந்து ஞானக்கண்ணால் உண்மையை நாடி அறிவொளியான தன்மையும் பிரமத்தையும் ஒன்றெனக்கண்டு தன்னை மறைத்து நிற்கும் மயக்கம் திரை யாதித் தடைகளை வெட்டிச் சாந்திநிலையைப் பெற்றின்புறுவன்.

௩௫௩. நிர்விகற்பசமாதிப் பிரமமும் தானும் ஒன்றெனக் கண்டு திளைத்தவன் பிறப்பிறப்பாகிய சிகையை அறுத்தவனாவான்.

௩௫௪. நான் நீ என்ற சுட்டுப்பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம் புத்தியின் மயக்கால் விளைகின்றன. ஆனால் சமாதியிலே பிரம சைதன்னியத்திலே இந்தக் கற்பனைகள் எல்லாங் கழன்றுவிடுகின்றன.

௩௫௫. புலனை வென்று சாந்தனாய் உலகை நீத்து மனவலிபெற்றுச் சதா சமாதியின் கண்ணிருக்குஞ் சந்நியாசியானவனே “தானே யிவ்வுலகம்” எனக்காண்கிறான். அஞ்ஞானத்தால் விளையும் கற்பனைகளைக் கடந்து, தனக்கோர் செயலின்றி மனச்சலனமின்றிய ஊராக்கியம் பூண்டு ஆனந்தத்திற் றிளைப்பவனுமவனே.

௩௫௬. சமாதி நிலையைப்பெற்று இவ்வுலகத்தையும் அதன் புறப் பொருட்களையும் மனதையும் தானெனு மபிமானத்தையும் பிரம

மாகிய தன்னுளடக்கியவர்தாம் பிறப்பிறப்புத் தொடர்பறுந்தவர்களாவார்கள். இதுவன்றி வாய்ஞானம் பேசுபவர்க்கிது கிட்டலரிது.

௩௫௭. உபாதிகளின் வெவ்வேறான தன்மைகளுக்கேற்ப மனிதன் தன்னையும் வேறுபடுத்திக் காண்கிறான். இவ்வேறுபாடுகள் ஒழியத் தன் மெய்யியல்பைக் காண்கிறான். இவ்வுபாதியை யொழித்தற்கு நிர்விகற்ப சமாதியே சிறந்த சாதனமென்க.

௩௫௮. பிரமரந்திரம் என்னும் வேட்டுவன் எடுத்த மென்புழு எவ்வாறு அவ்வேட்டைவாளியின் தீங்கார ஓசையால் தன்னியல் கெட்டு அதன் உருவாய்விடுகின்றதோ அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தியானத்தில் மூழ்கியவன் பிரமமாகின்றான்.

௩௫௯. வேறு நினைப்பின்றிச் செயலின்றி அந்தப் புழுவானது எவ்வாறு வேட்டுவனையும் அதன் பிரமரந்திர மந்திர ஒலியையுமே தியானஞ்செய்து அதன் உருப்பெறுகின்றதோ அவ்வாறே யோகியும் ஏகாக்கிர சிந்தையுடனும் திடபக்தியுடனும் பிரமத்தையே தியானித்து அப் பிரமமாகின்றான்.

௩௬௦. பிரமத்தின் மெய்யியல்போ நுண்ணிதின் நுண்ணியது. அது புறப்பொருட் பற்றுள்ள மனத்தாலறியப்படாதது. பின் மனத்தாய்மையடைந்து சமாதிரிலை கைகூடிய ஒருவனுக்கே அதனியல்பு விளங்கும்.

௩௬௧. எவ்வாறு புடத்திலிட்டுச் சுடச்சுடச் செம்பொன் சுத்த மடைந் தொளிகாலுகின்றதோ அவ்வாறே மனமும் இடைவிடாத்தியானமாகிய சிவோகம்பாவனையால் முக்குணக் களிம்பும் நீங்கி முதல்வனோ டொன்றாய் மன்னித்திகழும்.

௩௬௨. இடைவிடாத் தியானத்தாற் றாய்மையடைந்த மனம் பிரமசோதியுள் மூழ்கச் சனிகற்பசமாதி நிலையினின்றும் நிர்விகற்ப நிலையெய்தும். எய்திப் பிரமஞானத்துட் டிளைக்கின்றது.

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை

பாழ்ப்பாணம்

நகூந. இந்தச்சமாதியால் பாவச்சிகைகள் பயனற்றதுவிடப் பின் தன்செயலற்று உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் சிவமயமேயாய் விளங்குகின்றான்.

நகூச. ஞான நூற்களைக்கேட்டலினுஞ் சிந்தித்தல் நூறுமடங்கதிகம். சிந்தித்தலிலும் நிடைகூடித் தெளிதல் நூறுபிரமடங்கதிகம். ஆனால் நிர்விகற்ப சமாதிரியையோ ஒப்புக்கூறுந் தகைத்த தொன்றின்றித் தானே தனக்கொப்பாய தூய நிலையாம்.

நகூரு. நிர்விகற்ப சமாதிரியின்கண்ணேதான் பிரமத்தின் உண்மைத்தரிசனம் பெறலாம். ஏனைய அவசரங்களில் மனம் சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருத்தலின் ஏனைக்காட்சிகளாற் சலனப் பட்டிருக்கும்.

நகூகூ. ஆகையால் சாந்தமான மனதுடனும் ஐம்புலவடக்கத் துடனு மிருந்து தன்னகத்தே விளங்கும் பிரமத்தியானத்திலே மனதை மூழ்கச்செய்து அத் தியானத்தின் பயனாகவரும் பிரம சைதன்னிய ஒளியில் தானும் பிரமமும் வேறல்லவெனக் கண்டு அனுகி தொட்டுடன்பிறப்பாய் வந்த ஆணவாதி மயக்கத்தை அழித்துவிடு.

நகூஎ. யோகப் பயிற்சிக்குரிய சாதனங்கள் மெளனமும் விருப்பின்மையும், தனக்கெனச் செயலொன்றின்மையும் ஏகாந்த வாசமுமேயாம்.

நகூஅ. ஓசையடங்கிய தனியிடத் துறையி னைம்புல னடங்கும். புலனடங்க மனமடங்கும். மனமடங்கியவழி நான் எனது னனுஞ் செருக்கடங்கும். செருக்கடங்கியஞான்று யோகி பிரமத்தோடைக்கியப்படி டின்பிற் றிளைப்பன். ஆதலின், தியானத்திற்கு மனவடக்கமே மிகச்சிறந்தது.

நகூகூ. வாக்கை மனதிலொடுக்கி மனதைப் புத்தியிலொடுக்கிப் புத்தியைச் சீவான்மாவி லொடுக்கி அச்சீவான்மாவைப் பிரமத்திலொடுக்கிப் பின்வரும் சாந்தியிற் றிளைப்பாயாக.

நகூஊ. தேகமோ பிராணவாயுக்களோ இந்திரியங்களோ புத்தியோ மற் றந்தக்கரணங்களோ இவற்றுள் யாதிரெண்டு மனம் சார்ந்ததோ அச்சார்பொருளி னியல்புகளையே பற்றுமாறு மனமானது ஒருவனைத் தூண்டிவிடுகின்றது. அவ்வாறு சார்ந்ததன்வண்ணமாகின்றான்.

௩௭௧. இவ்வாறு மனதை இப்பொருட் சார்பிற் படியவிடாது தடுப்பானாயின், யோகி எப்பொருளின் பற்றுமற்றவனாய் அவற்றின் வேறாய் என்றுமழியாப் பேரின்பத்திற் றிளைப்பன்.

௩௭௨. வைராக்கியம் பிறந்த ஒருவனே இவ்வாறு உள்ளும் புறமும் துறவடையக்கூடிய பக்குவனாவான்.

௩௭௩. இந்த வைராக்கியம் பிறந்த ஒருவனே சதா பிரமத்தோடைக்கியப்பட்ட தன்மையினால், இந்திரியங்களின் புறச் சேட்டைகளையும் மனதின் உட்சேட்டைகளையுந் துறந்தவனாகின்றான்.

௩௭௪. ஓ ஞானியே! வைராக்கியமும் பகுத்தறிவாய விவேகமும் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு பறவையி னிருசிறகர்கள் போலாகின்றன. இவ்விரு சிறகர்களுமின்றி ஒன்றின் உதவிமாத்திரங் கொண்டு கோபுரத் துச்சியிற் படர்ந்து சென்று நறுவீழ்த்து நறுமணங் கமழும் இன்பவல்லியாகிய முத்திக் கொடியைச் சேர்தலரிது.

௩௭௫. தீவிர வைராக்கிய நிலையடைந்தவனே சமாதி நிலைக்குரியவனாகின்றான். சமாதி நிலைபெற்றவன் அனுபூதிமாதாகின்றான். அவ்வனுபூதிஞானம் பெற்றவன் பாசத்தனையை யறுக்கின்றான். அவ்வாறு பாசத்தனையறுத்த அமலனே பேரின்பத்தை நுகர்கின்றான்.

௩௭௬. மனவடக்க முள்ளவனுக்கு வைராக்கியத்தைப் போல இன்பத்தை யூட்ட வல்ல வேறுபொருட்க ளொன்றுமில்லை. இந்த வைராக்கியத்தோடு சிவானுபூதியுங் கைவரப்பெற்றால், அவை அவையுடையோனையோ ரொப்புயர்வற்ற தனிப்பெருவாழ்வின்கட் செலுத்துகின்றன. இந்த வாழ்வே பேரின்பவல்லியாகிய சிற்றிளம் பெண்ணை மறைந்தின்புறச் செய்யும் ஏதுவாகலின் உள்ளும் புறம்பும் வைராக்கியத் துறவுபூண்டு சதா பிரமத்தியான முடையவனாயிரு.

௩௭௭. புறப்பொருட்களின் பற்றை நஞ்சென வெறுத்தொழி. சாதி சமயம் ஆச்சிரமம் என்னும் பண்பில் பொருட்களின் பற்றை நீக்கு. காமியச் செயல்களை யொழி. தேகர்பிமானம் முதலியவற்றை நீக்கு. பிரமத்தினிடம் நாட்டம் வை. அப்போது நீயே அந்தப் பிரமமாகின்றாய்.

௩௭௮. பிரமத்தினிடத்தே யூன்றிய சிந்தையொய் இந்திரியங்
களையெல்லாம் தத்தம் இடத்தை விட்டகலாவண்ணம் நிறுத்தி வேறு
சிந்தனையின்றிப் பிரமமும் நீயுமொன்றெனத்தேறி அப்பிரமத்தினின்
பத்தேறலை யிடையறாது மாந்தியிரு. சாரமின்றிய சக்கையைப்
போன்ற ஏனைப் பொருட்களா லாம்பயனென்ன?

௩௭௯. துக்க சாகரத்துள் வீழ்த்துவனவாகிய சடப்பொருட்க
ளிற் பற்றுவையாது வீடுபேறாய பேரின்பத்தைத் தாவல்ல பிரமத்
தினிடம் நாட்டம் வை.

௩௮௦. தோன்றாத் துணையா யுடனிருந்து எல்லாங் காண்பதும்,
புத்திதத்துவத்திலே நின்று மற்றைப் பொருட்களை விளக்கியும்
தான் அதற்கும் மேற்பட்டதாய் உள்ளதுமான பிரமத்தை உன் பர
மார்த்தனாக எண்ணி அதுவும் நீயும் ஒன்றேயெனச் சிவோகத்திரு.

௩௮௧. பிறவிடயங்களிலே மனதை அழையவிடாது இந்தப்பிர
மத்தின்பா லிடையறாது தியானம் செய்வன் “அதுவே தான்” ஆ
கின்றான்.

௩௮௨. உடைந்த பாண்டத்தி லொருபற்றுமின்றிய தன்மை
போலத் தேகாபிமானம் முதலியவற்றின் பற்றை நீக்கி, பிரமத் தியா
னத்திலே திடசித்த முடையவனாயிரு.

௩௮௩. சித்த சுத்தியடைந்த மனதைப் பிரமத் தியானத்திலே
மூழ்கச்செய்து அங்கே மனதைச் சும்மாவிருக்க வைத்து உன் அகண்
டபரிபூரண நிலையை உற்றுநோக்கு.

௩௮௪. அங்கே தேகம் இந்திரியம் பிராணவாயு மனம் அகங்கா
ரம் ஆதிக் கண்டப்பொருட்களின் சார்பின்றி அகண்டிதமாய் அபின்
னசக்தியுடையதாய் ஆகாயம்போற் பரந்து விளங்கும் பிரமத்தைக்
காண்பாய்.

௩௮௫. சூடம் சாடி பெட்டகம் முதலியவற்று ளடங்கிய வெனி
யும் ஆகாய வெனியு மொன்றாமாறுபோல அகங்காரம் முதலிய மாசு
கள் நீங்கியவழிச் சுத்தப் பிரமமும் நீயும் ஒன்றேகாண்.

௩௮௬. பிரமன் முதலாகப் புல்லீராகவுள்ள பொருட்டன்மை களெல்லாம் பொய்யானவேயாம். ஆதலின் ஒருவன் தன்னைத் தன்னிடத்து விளங்கும் பிரமத்தோ டொன்றாய்க் காணல்வேண்டும்.

௩௮௭. மயக்கத்தால் “இது அப்பொருள் அல்ல” என எண்ணப்பட்ட பொருளைத்தானே விவேகம் உதித்தருன்று “இது அப்பொருள்தான்” எனக் காண்கிறோம். எவ்வாறு மயக்கத்தால் கயிற்றைப் பாம்பாக எண்ணிப் பின் மயக்கந் தெளிந்தவழி அக்கயிறு பாம்பல்லவெனத் தெளிகின்றோமோ அவ்வாறே உலகமும் மயக்கந் தெளிந்த நிலையிற் காணுங்கால் பிரம சொரூபமாக விளங்கும்.

௩௮௮. பிரமமே பிரமன். அவனே விட்டுணு. அவனே இந்திரன். அவனே சிவன். அவனே உலகம். அவனையின்றி யிங்கொன்று மில்லை.

௩௮௯. அவனே உள்ளுமாய்ப் புறம்புமாகி யுரைக்கொண்ப்பழமை பூண்டும், பின்னுமோர் புதியனாகி மேலொடு கீழாயுள்ளான்.

௩௯௦. திரையும் துரையும், திகழ் குமிழும் பெருஞ்சுழியும் உரைக்கிற றண்ணீரே யாதல்போல, சித்துப்பொருளு மெல்லாமா யிருக்கின்றது.

௩௯௧. வாக்கு மனதிற்கெட்டியஉலகமெல்லாம் அவன்மயமே. அவனின்றி யா துமில்லை. அவன் அசுத்தமாயெயுட்பட்ட பிரகிருதிப்புவனத்திற்கு மப்பாற் பட்டவன். மண்ணுலாக்கப்பட்ட சட்டி குடம் முதலியன மண்ணின் வேராயவையோ? இல்லை. மாயையின் மயக்காம் மதுவினையுண்டோனே “நான்” “நீ” என்ற தன்மை முன்னிலையிற் கூறுகின்றான்.

௩௯௨. காண்பான் காண்பொருள் காட்சி என்ற பேதங்களின் றிக் காணப்படுவதன்றாய்க் கேட்கப்படுவதன்றாய் அறியப்படுவதன்றாய் அகண்டிதமாயுள்ளதுவே பிரமம் என வேதங்கள் முழங்குகின்றன.

௩௯௩. பிரமம் ஆகாயவெளிபோல் களங்கமற்றதாய் அகண்டிதமாய், சலனமற்றதாய், விகார வேறுபாடில்லாததாய், அகம் புறம் என்பதின்றி எங்குமுள்ளதா யிருக்கின்றது.

௩௯௪. பன்னிப் பன்னிப் பல கூறியென்? சீவனும் பிரமமு மொன்றே. இப் பிரபஞ்சமும் பிரமமயமே. சுருதிகளும் பிரமம் ஒன்றேயுள்ளதென வலியுறுத்துகின்றன. தாமும் பிரமமு மொன்றெனக் கண்டு சடமாகிய பிரபஞ்சத் தொடர்பைநீக்கி நித்தியானந்த வாழ்விற்கிறீங்குமெய்ஞ்ஞானிகளும் இவ்வுண்மையைக் கரதலாகமலமெனக் காட்டியுள்ளார்கள்.

௩௯௫. முடை நாற்றத் துருத்தியாகிய கவசத்தை முன்னரே வெட்டிப் பின் சூக்கும கவசமான தேகத்தையும் பிளந்து உட்சென்றால் நீயும் பிரமமும் ஒன்றெனச் சுருதிகள் கூறும் பிரமத்தைக் காண்பாய். கண்டு அதனோடே பேதமின்றி வாழ்வாயாக.

௩௯௬. பிணம்போன்ற தேகத்தினபிமானம் கொண்டுள்ளவரை மனிதன் மலமுடையவனாய்ப் புலப்பகையிற் றுக்குண்டு பிணி மூப்புச் சாக்காடாதி யவத்தைகளுட் படுவன். எப்போது தேகாபிமானம் விட்டுத் தான் மலரகிதன் எனவும் சேதனை எனவும் நினைக்கின்றனோ அன்றே யவனவ்வாறாகி விடுகின்றான்.

௩௯௭. மனோ சங்கற்பத்தால் சீவனைப்பற்றியதாகக் கொண்ட எவ்வகையபிமானங்களும் நீங்கியவுடன் தனிப்பரம்பொருளாகிய பிரமம் தன்னியல்பான பிரபையுடன் விளங்கும்.

௩௯௮. பிரமத்தியானமாகிய நிர்விகற்ப சமாதியிலே மனதை மூழ்கச் செய்தால் பின் நாம ரூபங்களுடன் தோன்றும் இப் பிரபஞ்சம் பொய்யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய் மெல்லப்போய் விடும்.

௩௯௯. ஒன்றேயான பிரமத்தினின்றும் அதனின் வேறாய் பிரபஞ்சம் ஒன்று தோற்றியதென்ப தெல்லாம் மனோரத மாத்திரையே யாம்.

௪௦௦. காண்பான் காண்பொருள் காட்சி என்ற பகுப்புகளையும் கடந்து நிற்பதும் நாமரூபமற்றதுமான ஒரு பொருளினின்று எவ்வாறு விகாரத் தோற்றங்களுண்டாகும்.

ச0க. பேருழியின்பின் ஒங்கி நிறைந்து சலனமற்று நிற்குங் கடல்போல விளங்கும் பிரமத்தினின்று விகாரப்பொருட்கள் எவ்வாறு திப்பன?

ச0உ. விளக்கொளியின் முன் இருள் தன்வலியடங்குவது போல மயக்கத்தை விளைக்கும் மாயையின் வலி பிரமத்தினுள் எடங்கியபின் வேற்றுமை எவ்வாறு தோன்றும்?

ச0ஈ. ஒன்றா யுடனுறைவதாயுள்ள பிரமத்தினின்றும் வேறுகப் பொருட்கள் உள என்ற எண்ணம் எவ்வாறு திக்கும்? ஆழ்ந்த நித்திரையில் ஒருவன் அனுபவிக்கும் இன்பத்தினின்றும் வேறுகப் பிறிதொன்று மிருந்ததென்பதனை யார் கண்டு சொல்வர்?

ச0ச. மேலான உண்மைநிலையை ஒருவன் அடைவதற்கு முன்னும் இந்தப் பிரபஞ்சம் சித்தினிடத்துள்ள தல்ல என்பதை அறியக்கடவன். இறந்தகால நிகழ்கால வருங்காலமாகிய முக்காலங்களிலும் கயிற்றின்கட் பாம்பைக்கண்டாரில்லை. அன்றிக் கானலில் நீர் தோன்றியது மில்லையன்றோ?

ச0ரு. சித்து அசித்து என்ற இரண்டு கூற்றுப்பிரபஞ்சமும் உண்மையில் ஓர் மயக்கக் காட்சியேயென நூல்கள் கூறுகின்றன. சுழுத்தி அவத்தையில் இதன் உண்மையை அனுபவ வாயிலாகக் கண்டிருக்கின்றார்கள் பெரியோர்கள்.

ச0க. ஒன்று வேறொன்றாகத் தோற்றுமத் தோற்றப் பொருளும் அது தோன்றுதற்கிடமாயுள்ள மூலகாரணப்பொருளும் ஒன்றேயென ஞானிகள் கண்டனர். அது பழுதையும் பாம்பும்போலென்க. பழுதை பாம்பாகத் தோற்றல் மயக்கம் உள்ளவரையே.

ச0எ. இப் பிரபஞ்சமும் மனோதத்துவம் உள்ளவரையுமேயாம். மனம் அழிந்தனிடத்து இதுவும் அழிகின்றது. ஆதலின் உண்மைப் பொருளாகிய பிரமத்தியானத்திலேயே மனதை அழுந்தச் செய்.

ச0அ. ஞானி ஏகனாய் அணுவாய் ஈடேற்ற மற்றவனாய் (ஈடு = ஒப்பு ஏற்றம் = உயர்வு) சச்சிதானந்த சொரூபியாய், வாக்காலும் மனதாலும் கூறவும் எண்ணவும் முடியாதவனாய் ஒரு பெரும் பரம்பொருளைத் தன்னிருதய கமலத்தின் கண்ணே நிறுவி, சமாதிகலை பூண்டு அப்பொருளோ டின்புறுகின்றான்.

ச0க. காரண காரியமற்றதாய், கற்பனைகடந்த சோதியாய் ஓரே தன்மைத்தாய், ஒப்பற்றதாய், அளவைகளுக் கெட்டாததாய், வேதங்களினுட் பொருளாய் “அகம் அகம்” என்று அனைத்துயிரி னிடத்திருந்தும் விளங்குவதாயுள்ள அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த பிரமத்தைத் தன்னிருதயக் குகையின்கண், ஞானி சமாதியிற் காண்கின்றான்.

சக0. ஏகமாய், உபசாந்தமாய், என்றுமுள்ளதாய், குணங் குறியற்றதாய், நாமரூபங்கட் கதீதமாய், திரையிலாக் கடல்போலச் சலனமற்றதாய், நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமலமாகி என்றும்ழியாப் பொருளாய் விளங்கும் பிரமத்தை ஞானி சமாதியிற் காண்கின்றான்.

சகக. மனதைச் சமாதியில் நிறுத்திப் பிரமத்தை உன்னுள்ளே தரிசித்தும் பலபிறவிகடோறு மீட்டிய பாசத்தளைகளை வெட்டி அருமையாகப் பெற்ற மானுட தேகத்தா லாம்பயனை இப்பிறவியிலேயே பெறுவாயாக.

சகஉ. உன்னை டுடனுறைபவனாகிய பிரமத்தையே சதாதியானஞ் செய். அவ்வாறு செய்வாயேயானால் இனிமேல் பிறப்பிறப்பாகிய வட்டத்திற் படமாட்டாய்.

சகங். சவமெனத் தேகத்தை அருவருத்தொதுக்கிய ஞானி பின் அதன்மீது பற்றுவைக்கமாட்டான். ஆனால் முற்செய்த பிராரததுவ வினையின் பயனாக அவன் தேகத்தோடு வாழ்ந்து வருங்காலத்து அது அவனுக்குத் தோற்றினால் அது ஓர் தோற்றமாத்திரையேயன்றி வேறுபயன் தரவல்லதல்ல.

சகச. பிரம தெரிசனத்தா லத்தோடின்புற்றபின் சடப்பொருளாய் ஊத்தைப்பாண்டமாயுள்ள தேகாபிமானத்தை யொழி. வாயினின்றும் வாந்தி செய்யப்பட்டதொன்றை ஒருவன் நினைத்தகாலத்தும் அவனுக்கு அருவருப்பை அது கொடுக்கின்ற தன்றோ? அதே போலத் தேகத்தையும் அருவருத்துத் தள்ளிவிடு.

சகரு. பிரமஞானிக்கினியிலே இச்சடப்பொருட்களை அவற்றின் மூலத்தோடு தகித்து நீயே ஏகனாய்ச் சச்சிதானந்தனாய் பரம்பொருளைனக் கண்டின்புற்றிரு.

சகசு. இவ்வாறு உண்மை நிலையை அடைந்தவனுக்குப் பிராரத் துவ வினையாகிய நூலாலாக்கப்பட்ட ஆடைபோன்ற இத்தேகம் இருந்தாலென்? விழுந்தாலென்? அவன் பிரமத் தியானத்திலாழ்ந் திருத்தலால் புறப்பொருட்களின் பற்றவனுக்கில்லை. அது மாட்டின் கழுத்திற் போடப்பட்ட மாலைபோன்று ஒரு பயனுமின் றிக்கிடக்கும்.

சகசு. தானும் பிரமமும் ஒன்றெனக் கண்டின்புற்றபின் ஞானிக் கு இத்தேகத்தா லாம்பயன் என்ன?

சகஅ. ஆசெலாம் நீக்கி ஆனந்த நிலையடைந்தவன் உள்ளும் புறமும் எங்கும் ஆனந்தமயமாயிருக்கின்றான்.

சகசு. வைராக்கியம் அறிவைத்தர, அறிவு ஐம்புலவடக்கத்தை வினாவிக்க, அவ்வடக்கம் அமரரரும் காண வமல னின்பத்தில் முழுகு விக்க, அவ்வின்பிற்றினைத்துச் சாந்தி யடைகின்றான்.

சஉ0. பின்னாலடையும் பேறுகளுண்டோவென வாசங்கைகூ றின், முன் தான் செய்துவந்த சோபான முறைகளில் யாதும் பிர யோசமின்றாய் முடியுமன்றோ? சோபானமுறைப்படி எல்லாம் ஒழுங் காகவரின் இன்பநிலையெய்துவது மியல்பே.

சஉக. ஞானத்தை விழைபவன் இவ்வுலகத்தில் வரும் இன்னல் களால் நலியா திருக்கவேண்டும். மயங்கியபோது மறச்செயல்களைப் புரிந்தவன் தெளிந்தபின்னும் அச்செய்கைகளைச் செய்வானோ?

சஉஉ. அறிவாலெய்தக்கூடிய பயன் உண்மையைப் பற்றிக்கோ டலேயாம். சடப்பொருட்களில் பற்றுவைத்தல் அறியாமையின் பயனும். இது காணலைக் கண்டா ரிருவரிடத்துக் காணலாம். காண லேயிது நீரல்லவெனக் கண்டவன் இந்த வெளிமயக்கைக்கண்டு நகைத்துத் தன்வழிச்செல்வன். மற்று அஃதோர் நன்னீர்த் தடாக மென எண்ணிச் செல்பவன் அந்தோ யாதும் பெறாமாய் வாடியிருப் பன். ஞானிக்கு உலகத்தோடு தானிருப்பதாகத் தோன்றினும் தான் ஓடும் பழமும்போற் பற்றற்று நிற்பன். உலகப்பற்றுள்ளவனோ உலகமயக்கிலும் அதன் சிமிட்டிலும் சிக்கி அலமந்து பேரிடருழப் பன். அல்லாக்கால், பிரமஞானம் பெற்றவனுக்கும் அஃதில்லாதவனு க்குமிடையே உள்ள பிரத்தியட்சப்பேற்றின் வேற்றுமைதான் யாதோ?

சஉ௩. ஒருவனின் சித்தப்பிரமை நீங்கியவிடத்து அவன் புலன் வழிச்சென்று காமியச்செயல்களைப் புரிவதற்குக் காரணமான பிறி தொன்றில்லையன்றோ?

சஉச. புறப்பொருட்களின் ஆசை என்றறுந்ததோ அன்றே வைராக்கிய ஞானம் பூரணமடைந்தது. அந்தஞானமும் “நான்” “நீ” என்ற அபிமானங்கள் அற்றவிடத்தே யுதிக்கும். பிரமத்தியானத்தி லாழ்ந்த மனமானது அத்தியானத்திலேயே ஆழ்ந்து கிடந்து பின் மீளாது எப்போது தன்செயலற்றதோ அப்போதே ஐம்புலவடக்கமும் வாய்த்ததென வறியலாம்.

சஉ௪. புறப்பொருட்களின் பற்றைநீக்கி உலகத்தையும் அதன்தோற்றங்களையும் ஓர் பாலன் எவ்வாறு விருப்பு வெறுப்பின் றிப் பார்ப்பானோ அவ்வாறே நோக்கி, தான் உலகத்தோடிருப்பினும் தன்சித்தத்தைப் பிரமத்தினிடத்தே ஒன்றச்செய்து எவன் இன்பம் அனுபவிக்கின்றானோ அவனே ஞானி.

சஉசு. அவ்வாறான ஞானி அறிவுவிளக்கம் பெற்றவனாய், பிரமத்திலே தன்னை மூழ்குவித்து முக்குணவயப்படாது நித்தியானந்தத்தை அனுபவித்திருப்பன்.

சஉஎ. பிரமமும் தானும் ஒன்றெனக்கொண்டு துவித பாவனை யற்றுச் சோதிப்பிழம்பினுட் தன்னை மூழ்குவித்து நிற்கும் நிலையே தடையில்லா ஞானமாகிய அறிவுவிளக்கம் எனப்படும்.

சஉஅ. அவ்வாறு பேரறிவின் மூழ்கி இக்காரியப் பிரபஞ்சத்தை மறந்து நித்தியானந்த நிலையிலிருப்பவனே சீவன்முத்த னாகின்றான்.

சஉக. பிரமத்தியானத்திலே மூழ்கியவன் உலகத்தோடொன்றி யிருப்பினும், நீர்க்குடமேந்தி விளையாடிவரும் தாதியைப்போல உலகத்திலே தோயாதவனாய்ச் சீவன்முத்த னாகின்றான்.

சஉ௦. உலகில் பிறவி எடுத்ததினாலாய பயனைப்பெற்றே னோ, பெறுவேனோ எவ்வாறு பெறுவேனென்ற எண்ணங்களற்று அவாவறுத்து எவன் விளங்குகின்றானோ அவனே சீவன்முத்த னாவான்.

சாநக. இத்தூல தேகத்துடனிருக்கும்போதே என்னுடம்பு நான் எனது என்ற அபிமானமற்றவனே சீவன்முத்தன்.

சாநஉ. கழிந்தனவற்றைக் கருதாது இனிமேல் வருவனவற்றிற் கேங்காது இப்போ நடப்பனவற்றை விருப்பு வெறுப்பின்றிக் கண்டு எவன் விளங்குகின்றானோ அவனே சீவன்முத்தன்.

சாநங. ஒன்றோடோன் றெவ்வாத வியல்புகளையுடைய இன்ப துன்பங்கள் நிறைந்ததாகிய இவ்வுலகத்தை ஒரே நிலையில், ஒகும் பொன்னும் ஒப்ப நோக்குவதுபோல, கண்டு எங்கும் சிவமயமாயிருக்கக்காண்பவனே சீவன்முத்தனாகின்றான்.

சாநச. இன்பமேனும் துன்பமேனும் வந்தகாலத்து நகுதலின்றியும் நலிதலின்றியும் எவன் சலனமின்றிச் சித்தசுத்த நிலையி னிருக்கின்றானோ அவன் சீவன்முத்தன்.

சாநரு. எவன் அகம் புறம் என்ற பேதமின்றி எங்கும் பிரமான்ந்தத்தி னின்பிற் றிளைக்கின்றானோ அவனே சீவன் முத்தன்.

சாநசு. யான் எனது என்ற அகங்காரங்களற்றுத் தேகாபிமான மாதியவற்றை நீக்கி எங்கெழிலென்றாயி றென்றங்கு வாழ்பவன் எவனோ அவனே சீவன் முத்தன்.

சாநஎ. கலைகள் பலகற்று அவற்றின் பயனாய்வரும் மனத் தூய்மை, உள்ளத்துறவு, கருணைமுதலிய நல்லமைதிகளைப்பெற்றுத் தானும் பிரமமும் ஒன்றெனக்கண்டு பாசத்தனையின் பிணிப்பை நீக்குகின்றான் எவனோ அவனே சீவன்முத்தன்.

சாநஅ. ஐம்புலன்களையேனும் தேகத்தையேனும் நான் எனவும் புறப்பொருட்செல்வங்களை எனதென்றேனும் அபிமானித்தலின்றி எவன் விளங்குகின்றானோ அவனே சீவன் முத்தன்.

சாநகூ. உலகமும் பிரமமும் ஒன்றென்றும் சீவனும் பிரமமும் ஒன்றென்றும் எவன் காண்கின்றானோ அவனே சீவன் முத்தன்.

சாநஊ. நல்லடியார் பூவொடு பூசனைபுரியினும் தீயோர் நலியப் புடைக்கினும் விருப்பு வெறுப்பற்றுக் கலங்காத சித்தமுடையவன் எவனோ அவனே சீவன்முத்தனாகின்றான்.

சசக. அலையெறிந்து கரைமோதும் ஆழியின்கண் ஆற்றுநீர் சென்றால் அவ்வாழி அதனால் ஒருவித வேறுபாடுமின்றி விளங்கும். அதுபோல, பிரமத்தியானமாகிய பேரின்பத்தில்முழுகி விளங்கும் போது ஐம்புலச்சேட்டைகள் வந்து தாக்கினும் அலையாது நிற்பவனே சீவன்முத்தன்.

சசஉ. பிரமக்ஞானம் பெற்றவனை இந்திரியங்கள் மயக்க மாட்டா. அவ்வாறு அவற்றால் தாக்குண்டானேயானால் அவன் உண்மை ஞானியல்லவென்க.

சசந. அன்று; காயம் பொதிந்தபாண்டத்திலே காயம் இல்லாதகாலத்தும் அதன் வாசனை கமழாமன்றோ அதுபோல அவன் ஞானியேயானால் பூர்வவினையின் வாசனாவேகத்தா லின்னும் உலகப்பற்றை முற்றாயறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையெனின்; அறியாது கூறினாய்! பிரமத்தைக்கண்டு அதனின்பிற நினைத்தவனுக்குப் பின் ஆசைகள் பயனற்றழிவனவன்றோ? மண்பாண்டம் வளையுங்காலத்துச் சுழன்ற சக்கரம் குயவன் மண்ணைக்கொடுத்து வளையாத விடத்தும் அதன்வேகத்தாற் சுழன்றுவரும். அச்சுழற்சியால் யாதும் பயனுளதோ? அதுபோலாமென்க.

சசச. ஓர் தூர்த்தனின் தீயகுணங்களெல்லாம் அணையின்றானின் திருமுன்பே வலியற்றுப் போகின்றனவன்றோ? அதுபோலப் பிரமத்தோடுடன்வாழும் பெருவாழ்வு பெற்றவனும் உலகப்பற்றுக்களாற்றுகப்படமாட்டான்.

சசநு. பிரமமயமாயிருந்து சிவோகம்பாவனை செய்யும் ஞானி ஏனையோர்போல உண்டுமுறங்கியும் உபதேசஞ்செய்தும் திரிகின்றானாலோவெனின் - ஆம். பிரசரத்துவ வினையாகிய மட்பாண்டம் உடையும்வரை இவ்வாறு தாமரையில் நீர்போற் பற்றற்று நிலவுவன்.

சசகூ. காரணமின்றிக் காரியமில்லாத வாறுபோல இன்ப துன்பங்களாகிய காரியங்கள் நிகழுந்தோறும் இவற்றின் காரணமாகிய வினை உண்டென்ப துண்மை.

சசஎ. கனவின் கண்ணே நிகழ்வனவெல்லாம் நனவின்கட்பயனற்றழிவதுபோல யுகங்கள்தோறுஞ் செய்து கட்டுப்பட்ட சஞ்சித வினைகள் ஞானியைத் தாக்கமாட்டாவா யழிகின்றன.

சசஅ. கனவின் கண் னெருவன் செய்யும் நன்மையோ தீமையோ விழித்தபின் அவனை நரகத்திற்கோ சுவர்க்கத்திற்கோ செலுத்த ஏதுக்களாக வருவனவோ?

சசக. பற்றற்ற பிரமத்தினிடையே பற்றுள்ள ஒருவனுக்கு அவன் இன்னுஞ் செய்யாது செய்யக்கிடக்கும் வினைகளும் பயன்தர வல்லனவல்ல.

சரு0. சூடத்தின் கண்ணையுள்ள மதுவின் மணத்தால் ஆகாயத்திற்கோர் ஊனம்வருமாறில்லை. அதுபோல பிரமத்திற்கும் வெளித்தோற்றங்களாகிய கட்டுக்களுக்கும் சம்பந்தமின்மையைக் கண்டுகொள்.

சருக. மெய்யுணர்வு அதிகமுன் உண்டான தேகத்தைத் தந்த வினை ஒருபொருளைக் குறிக்கோளாக்கி அதனிடையெறியப்பட்ட அம்புபோல அதன்பயனை ஊட்பாது விடமாட்டாது.

சருஉ. புலியென நினைத்து அதனைக்கொல்வான் வேண்டியெறியப்பட்ட அம்பை அப்பொருள் புலியன்று அதுவோர் பசுவே யெனக் காரணப்பட்டவுடன் அவ்வம்பின் வேகத்தைத் தடுத்து மீளுமாறு செய்யமுடியாது. அதுதன் நிலக்கைநோக்கி அப்பொருண்மேற் பாய்ந் தூடுருவிச் செல்லுமன்றோ?

சருஊ. பிராரத்துவவினையின் பயனாக வருவனவற்றை ஞானிக்கும் தடுக்க முடியாது. அவ்வினைப் பயனைப்புகித்தே யொழிக்கவேண்டும். ஆனால் சஞ்சிதமாகக் கட்டுப்பட்டுக்கிடப்பனவும் ஆகாமியமாக வருவனவுமான வினைகள், ஞானாக்கினியிற்றகிக் கப்பட்டு வறுத்த வித்துப்போற் பயன்தரமாட்டா. பிரமமயமாய் அதன் தியானத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் ஞானிக்கு இவ்வினைகளால் வருமின்னல்களில்லை.

சருச. உறக்கத்திற்கண்டன்றின் தொடர்பு விழித்தபோதும் பற்றிவசாததுபோலப் பிரம தியானத்தில் மூழ்கியிருப்பவனுக்கு வினைப்பயனைப்பற்றிய எண்ணம் எழுவதில்லை.

சருரு. உறக்கத்தினின்றும் விழித்த ஒருவன் தான் உறக்கத்தின் கண் பூண்ட தேகத்தை “நான்” எனவும் ஆங்குக் கண்ட பொருட்களை “எனதெனவும்” கூறமுடியாது தான்வேறாக நிற்பன்.

சடுக. அங்குகண்ட பொருட்களை உறுதிப்படுத்தவேனும் அன்றி அந்த உலகத்தை நிலைநாட்டவேனும் முடியாது. அன்றி அப்பொருட்களை மெய்யெனக்கொண்டு மயங்கினானேல் அவன் உறக்கத்தினின்றும் விழித்தானல்லன்.

சடுஎ. அவ்வாறே பிரமத்தில் மூழ்கியவனும் அந்தப்பிரமத் தோடொன்றி அதனையன்றி வேறொன்றையுங்காண்கிலன். கன விடைத்தோன்றியவற்றின் எண்ணம் நனவின் கண்ணும் நிற்ப தொப்ப ஞானிக்கும் உண்டி. உறக்கமெல்லாம் எண்ணமாத்திரையேயாம்.

சடுஅ. வினைப்பயனாகத் தேகம் வந்ததாதலின் அதற்குப் பிராரத்துவ வினையும் உண்டெனக்கொள்ளலாம். ஆனால் பிரமத்திற்கு அவ்வாறு கூறமுடியாது. அது வினையின்பயனாகவந்த தொன்றல்ல.

சடுகூ. உண்மை வாக்கியங்களாகிய வேதங்கள் பிரமம் இறப்பு பிறப்பற்றதெனக் கூறுகின்றன. ஆதலின் அதனோடொன்றி நிற்கும் ஆன்மாவுக்கும் பிராரத்துவவினையை எவ்வாறொட்டலாம்?

சடுஊ. தேகாபிமானம் உள்ளவரையே பிராரத்துவமும்உண்டு. மெய்யுணர்வுபெற்ற ஞானி தேகாபிமானத்தோடு வாழ்தலை நாம் காண்கிலம். ஆதலின் பிராரத்துவவினை அவனை யணுகமாட்டாது.

சடுக. இம்மட்டோ!! தேகத்துக்குத்தானும் பிராரத்துவவினையை ஒட்டிப்பேசுதல் ஓர்மயக்கமேயாம். மனோசங்கற்பத்தால் பேசும் ஒன்றுக்கு எவ்வாறு இருப்பிடமுண்டு? அவ்வாறு சங்கற்ப மாத்திரையானதொன்றிற்கு உற்பத்தியேது? உற்பத்தியொன்றில்லாதது நாசமடைவதெங்ஙனம்? ஆதலின் இல்பொருளாகிய ஒன்றினைப் பிராரத்துவம் தாக்குமாடுறங்ஙனம்?

சடுஉ.—சடுங. அஞ்ஞானமும் அதன் காரியங்களும் மெய்யுணர்வுதித்தவுடன் அழிந்து போவனவன்றோ? அற்றாயின், பின் ஞானிக்குத் தேகந்தான் எவ்வாறு நிலைபெறுமோ என ஆசங்கை

கிகழ்த்தும் அறிவிலாரைத் தெருட்டும் வண்ணமே பிராரத்துவம் என ஒன்றை உள்பொருளென வேதங்கள் கூறுகின்றன. இது வன்றி ஞானியின் தேகத்தின் பகுப்புக்களைப் பற்றிக்கூறும் பொருட்டல்ல.

சகச. பிரமம் ஒன்றேயுண்டு. அது ஆதியந்தமற்றது. அளவு கடந்தது. சோதிமயமானது. அதுவன்றி வேறொன்றில்லை.

சகரு. அறிவானந்தமயமாய், தனக்கென ஓர் செயலற்றதாயுள்ள பிரமம் ஒன்றேயுண்டு.

சகசு. எப்பொருட்குமுள்ளாய—புறம்பாய், உடனாயுள்ள பிரமம் ஒன்றேயுண்டு.

சகசு. எல்லாமாய், தனக்கோர் சார்பில்லாததாய் உள்ள பிரமம் ஒன்றே.

சகஅ. குணங்குறி கடந்ததாய், ஏகனாய், மலரகிதனாயுள்ள பிரமம் ஒன்றே.

சகக. மனத்தாலறிய முடியாததாய் வாக்கு மனதீதமாயுள்ள பிரமம் ஒன்றே.

சஎ0. உண்மைப்பொருளாய், சோதிருபமாய் ஒப்புயர்வற்ற தான பிரமம் ஒன்றே.

சஎக. உலகப்பற்றெலாம் விட்டு ஐம்புலச்சேட்டைகளை நீக்கிச் சாந்தமடைந்த பெருந்தவர் தமது தியானத்தாலிந்தப் பிரமத்தைக் கண்டு தரிசித்துப் பின் தேகம் நீங்கியகாலத்துப் பிரமானந்தப் பேரூகிய விதேகமுத்தியடைகின்றார்கள்.

சஎஉ. அன்பனே! நீயும் இவ்வாறு இந்த உண்மையைக் கண்டு, மனதிலேயுண்டான மயக்கத்தை நீக்கித் துவிதபாவனையாகிய இருளைக்களைந்து ஒளிப்பிழம்பாகி உன் பிறப்பாலாம் பயனைப் பெற முயன்றுகொள்.

சஎந. மனச்சாந்தம் பெற்ற சமாதிரிலை கைகூடி உண்மையான ஞானமாகிய அகக்கண்ணு லுண்மைப்பொருளைக் கண்டுகொள். சமாதிரிலையிலே வேதங்கள் முழங்குகின்ற தத்துவமசி என்ற வாக்கியத்தின் உண்மையை நீ குருவினிடங் கேட்டவாறே சிந்தித்துத் தெளிந்தாயானால் பின் உன்னை ஐயத்திற்காளாக்குவன ஒன்றுமில்லை.

சஎச. மாயையை நூறிப் பிரமதரிசனம் செய்வதற்குச் சாட்சிகளாக வருவன வேதங்களும், அவற்றைத் தீரவிசாரித்துத் தெளிதலும், ஆப்தனை குரு உபதேசஞ்செய்த ஞானமொழிகளுமாம்.— இதுவன்றித் தான் சமாதிரிலை கைகூடப்பெற்ற அனுபவஞானமுமொன்றென்க.

சஎரு. பந்தமும் வீடும், ஆசையும் நோயும் பசியும் இன்பமுமாதியனவெல்லாம் ஒருவன் தானாகத் தன்னனுபவத்தில் காண்பதே யன்றிப் பிறராக் கூறப்படின் அது அனுமானவளவையாயே யிருக்கும்.

சஎகூ. குருஉபதேசமும் வேதநூற்சான்றுகளும் மாணாக்கனுக்கு வெளியுபதேசங்களாம். தன்னனுபவத்தையோ அஞ்ஞான விருளைக்கடந்து திருவருளின்துணை கைவரப்பெற்றுச் சமாதிரிலையில் தன்னகத்தே காண்கின்றான்.

சஎஎ. தன்னின்வேறல்லாத பிரமத்தை அனுபவத்திற்கண்டு முற்றுணர்வெய்தியவன் பின் தான்வேறு கடவுள்வேறென்ற எண்ணமின்றிப்பிரமமும் தாமும் ஒன்றேயென விளங்கக்கடவன்.

சஎஅ. சீவனும் உலகமும் ஒன்றேயென்றும் வீடுபேறடைதல் சீவன் பிரமத்தோடைக்கியப்படுதலேயென்றும் வேதங்கள் கூறுகின்றன.

சஎகூ, சஅ௦. என்று இவ்வாறெல்லாம் தன் நல்லாசிரியன் கூறிய ஞானமொழிகளை மனச்சோர்வின்றிக்கேட்டிருந்த மாணாக்கன் ஆசிரியர்கூறியவாறே மனதையடக்கிச் சாந்தனாகி ஞானநிட்டை கைகூடிப் பிரமமும் தானும் ஒன்றேயென்ற அத்துவித நிலையைடைந்து பின் ஒருவாறு தன்பழைய நிலைக்கு வந்தவனாய் நிட்டைகலைந்து ஆனந்த பரவசனாய்ப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்:

சஅக. மனமோ விற்றந்ததைய! மற்றதன் செயல்கள் மாண்ட
இனையனென் றுரைக்கவொண்ணா விழைவனும் நானு மொன்றும்
தனிநிலை யடைந்தேன் பெற்ற தண்ணருள் கணிக்க லாற்றேன்
அனையுமாய்த் தந்தையாகி யாண்டரு ளின்பத் தேவே

சஅஉ. பிரமமும் அமுதை யொத்தே பிரிவிலாத் தன்மைத் தாகி
யருவியிற் கருணை வாரி யடங்கிடும் யானுங் கூட
வருவதா மின்ப மாட்சி வாக்கினுற் கூறற் காற்றேன்
உருகிய மனமு மின்பத் துயர்மண முணர்கின் றேனூல்

சஅங. உலகினைக் கரந்தா ருண்டோ! ஓடியே மறைந்த துண்டோ!!
நிலவிடா திற்ற கொல்லோ! நின்றதாற் கண்ணின் முன்னே
அலகிலா வினையாட் டோதா னதிசய மிதனினுண்டோ
நலமெலாந் திரண்டனான நாதனே நவில்வா யையா!

சஅச. ஆனந்த மாய தேவ வழுதெழு வாரி புக்கின்
ஊனமென் றெழுதுக்க வுண்டோ வுயர்வுதாழ் வுரைக்க லாமோ
தானுமப் பரமு மொன்றந் தனிநிலை திளைத்த லல்லால்
நானெனப் பிரம மென்ன நவின்றிட வெண்ணு மோதான்

சஅரு. இந்நிலை யிருந்த காலே யிவ்வுல கிறந்த தென்கண்
தஞ்செய லற்ற சாது நயனு மொன்றுந் தேரேன்
விஞ்சிய வின்ப மாகி விளங்கிடும் பரத்தை யன்றி
யெஞ்சிய தொன்றுங் காணே னிறைவநீ வாழி யூழி

சஅசு. முத்தனே போற்றி மேலாம் முதல்வனே போற்றி ஞானத்
தொத்தனே போற்றி வேறே ரொப்பிலா மணியே போற்றி
கத்தனே போற்றி நாயேன் கருணையங் கடலே போற்றி
அத்தனே போற்றி யென்றே அழுதழு தறைவா னின்னும்

சஅஎ. பற்றிலாப் பரனே போற்றி பகரொணு மேன்மைத் தாய
சிற்பர முணர்தி யெற்குச் செம்பத மீந்தாய் போற்றி
சுற்றமுந் துன்பு நோயும் சுழற்றிய வெம்மை நீக்கக்
கற்றையங் கிரணம் வீசங் கலைமதிக் கருணை போற்றி

சஅஅ. இப்பிறப் பெடுத்த பேற்றை யின்றியா னடைந்தே னையா
வெப்புறு பிறப்பி தப்பாம் வினைவிலங் கறுத்தேன் வேறு
தப்புறு நெறியிற் சேரேன் தனிமுதற் பரமு மாணேன்
ஓப்பிலா மணியே யெல்லாம் உன்னருள் நோக்கா னன்றே

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

சகூ. ஐயனே! யான் பந்தத்தொடர்பற்றேன். புனிதனானேன்.

சகூ0. யான் செய்வனும்ல்லன். யானவற்றைக்கடந்த நிலையாய அறிவானந்தனாய் விளங்குகின்றேன்.

சகூக. நான் காண்பானும்ல்லன்; கேட்பானும்ல்லன்; பேசுவனும்ல்லன்; அனுபவிப்பவனும்ல்லன். நான் அறிவுக்கறிவாயுள்ளவன்; நித்தியன். இடையீடற்றவன். விவகாரங்களுக்கு அநீதன். எல்லையற்றவன்; பற்றற்றவன்; அகண்டன்.

சகூஉ. நான் முன்னிலைப்பொருளும்ல்லன்; படர்க்கைப்பொருளும்ல்லன். ஆனால், இவையிரண்டையும் பிரகாசிக்கச்செய்வன்; நானே பிரமம். என்னையன்றி வேறொரு பொருளில்லை; நான் தூயன்; அகம்புறமற்றவன்; எல்லையற்றவன்.

சகூந. ஏகபரிபூரணனாய், ஒப்பற்றவனாய், ஆதியந்தமற்ற மெய்ப்பொருளாய், “நீ,” “நான்,” “இது” “அது” என்னுஞ் சங்கற்பங்களுக்கதீதனாய், சச்சிதானந்த சொரூபனுள்ள பிரமம் நானே.

சகூச. நாகாகூரணையட்ட நாராயணனும் நானே. திரிபுரதகனத்தேவனும் நானே. யான்எனதென்ற செருக்கறுத்த இறைவனும் நானே.

சகூரு. எங்கும்அறிவுருவாய் விளங்குபவன் யானே.

சகூகூ. எல்லையில்லாத வானந்தமாகடலாகிய என்னினின்றே திரைகளாகிய இவ்வுலகம் தோற்றி மாயையாகிய காற்றாலடித்தொதுக்கப்படுகின்றது.

சகூஎ. வகுக்கப்படாத காலத்திற்கு ஓர் மாதம் மணி என எல்லை வகுத்தவாறுபோல உபாதிகளாற்றகுக்குண்டபின், சங்கற்பத்தினால் யான் தேகமென்றும் உலகமென்றும் எண்ணப்பட்டேன்.

சகூஅ. அறிவிலார் கூறிலும் அவர் கூற்றால் மூலகாரணமான எனக்கோர் விகாரமூடில்லை. காணலிடத்தே காணப்படும் ரீரோட்டம் வகுந்தரத்தை நனைத்ததேதோ?

சககூ. நான் ஆகாயம்போற் றாய்மையுடையவன். ஒளியெ னும் பொருளாகாது ஒளிபுறமா யுள்ளவன். சலனமற்றவன். கடல் போற் பரந்தவன்.

௩௦௦. ஆகாயத்திற்கும் மேகத்திற்கும் உறவில்லாததுபோல எனக்கும் தேகத்திற்கு முறவில்லை.

௩௦௧. உபாதிகளே போக்கு வரவு புரிவன. யான் குலபர் வதம்போற் சலனமற்றவன்.

௩௦௨. விகாரப்படாது என்றும் ஒரேபடித்தா யிருக்கும் யான் தொழில்புரிவதுமில்லை. புரியாதிருப்பதுமில்லை.

௩௦௩. இந்திரியங்களின் சார்பின்றி நாமபேதரூபங்களின்றி விளங்கும் ஆனந்தனான எனக்குப் பாவபுண்ணியங்களில்லை.

௩௦௪. ஒருவனின் நிழலை நெருப்போ நீரோ தொட்டால், நிழ லின் வேரான தேகத்திற்கதனா லெய்துமின்ன வில்லையாம்.

௩௦௫. ஒரு அறையின்கண்ணே விளக்கெரியுங்கால் அவ்வறை யிலுள்ள மணத்தையோ நிறத்தையோ அது பற்றாதவாறுபோலச் சாட்சியாயிருப்பவனை அவன் பார்க்கும் பொருட்பேதங்கள் பற்று.

௩௦௬. சூரியப்பிரகாசத்தில் நன்மை தீமைகளை மனிதர் செய யின் அவற்றின் பலாபலன் சூரியனைத்தாக்குமோ? கயிறு பாம்பெ னச் சங்கற்பிக்கப்பட்டாலும் அது பாம்பாகுமோ? அதுபோல யானும் விளங்குகின்றேன்.

௩௦௭. ஐந்துபேரறிவாலு மளப்பரும் பொருளாய்ச் செயலற்று விளங்கும் பொருள் யான்.

௩௦௮. புத்தி தத்துவத்திலே விளங்கும் சோதியினின்று நான் செய்கின்றேன் எனப் புத்தி தத்துவத்தையும் ஆன்மாவையும் ஒன்மெனக் கூறினும் நீரிலே காணும் சூரியன் நீரையுங்கால் அலை தலையொக்கினும் உண்மையில் அலைகின்றானோ? அல்லவே. அவ்வா றே யானும் விளங்குகின்றேன்.

௩௦௯. இந்தத் தேகம் நீரிலேனும் நிலத்திலேனும் வீழி னும் வீழ்க. அதனால் யான் பாதிக்கப்படமாட்டேன். குடாகாயம் குடம் உடைந்த வழியும் உடையாத வழியு மொன்றாதல் போல் என்க.

௩௧௦. சோம்பல்,மைதுனம் ஆதிக்குணங்கள் எண்ணப்பந்திக்க மாட்டா.

119. வானந்துளங்கிலென் மண்கம்பமாகிலென்? இவற்றைக் கடந்த எனக்கு இவற்றாலாகுந் தீங்கில்லை.

120-121. நானே சுத்தமாயமுதல் அசுத்தமாயா புவனங்களெல்லாங் கடந்த முதல்வன்.

122. இவ்வாறாய சிறப்பை எய்தியதும் உமது கிருபா நோக்காலன்றோ? தங்களுக்கு அடியேன் மீளாவணக்கம்.

123. அறியாமையாகிய நித்திரையிற் கிடந்தேனை ஐயனே தாங்கள் தங்க ளருள்நோக்காற் றுயிலெழுப்பி, பிறப்பிறப்பாகிய காட்டிலே அளவற்ற இடர்களாலும் அபிமானப்புலியாலும் நலிந்தேனைக் காத்தாட்கொண்டார்.

124. வாக்கு மனதீதராய், நித்தியனாப்ப் பிரபஞ்சமும் மற்றல்லதுமாய் திரிமூர்த்திகளுமாயிருக்கின்ற கடவுளே வணக்கம்.

125. இவ்வாறு அடிமீழ்ந்து உண்மையுணர்வெய்திய மாணாக்கன் பரவசனாய் நின்று கூறும் இம்மொழிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த வராய்க் குரு கூறுவார்.

126. இந்த உலகத்திலே காணப்படுவன யாவையோ அவையெல்லாம் பிரமம். களங்கமற்ற உனது மனதின் கண்ணே அகக் கண்ணொளியால் பார். புறக்கட்பார்வையால் மனிதர் தம்மைச் சுற்றிப்பார்ப்பனவெல்லாம் ஒவ்வோர் வடிவங்களையென்றோ? அது போல ஞானி எங்குப்பார்க்கினும் பிரமத்தையன்றி வேறுகாண்கிலன்.

127. மெய்ப்பொருளான பிரமானந்தத்தை வெறுத்து எவன் அரித்திய உலகவின்பில் நாட்டம் வைப்பான்? தண்ணென்ற நிலவுகாலும் மதியை நீக்கித் துகிலிகையாற் புனைந்த கலைமதியை மதிப்பாருண்டோ?

128. உலகவியாபாரங்களில் மூழ்கியவன் அவாவறுத்துப் பிறவித்துயர் கடப்பானல்லன். ஆதலின் பிரமதியானஞ் செய்து அதனின்பத்திலென்றும் மூழ்கியிருப்பாயாக.

129. எங்கும் பிரமத்தையே கண்டு, பிரமத்தியானத்திலே மூழ்கி உன் காலத்தைக் கழிப்பாயாக.

130. நீ வேறு பிரமம் வேறு என்ற எண்ணமோ ஆகாயத்தில் கோட்டைகட்டுதலை யொக்கும். நீயே பிரமம் என்றதிடசித்தனாகிச் சாந்த நிலையய்தி எல்லாம் பிரமத்தின் செயலே என எண்ணியிருப்பாய்.

1028. கொம்பர்தோறுங் குதித்தோடுங் குணங்கொண்ட
சூரங்கனைய மனம் பிரமதெரிசனஞ்செய்து அதனோ டொன்றிக்கிடக்
கும் ஞானிக்கே யடங்கிக்கிடக்கும். இந்நிலையே சமாதிலை. இதுவே
ஞானிக ளின்பநிலை.

1029. தன்னையறிந்து தலைவனுடன் கூடி யின்பமெய்திக்
கிடக்குமொருவனுக்கு அவாவறுந்தவிடத் துண்டாகுஞ் சாந்தநிலையி
னும் மேலானதொரு நிலையிலலை.

1030. மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்ற ஞானி, நிற்கினும் கிடப்
பினும் எத்தொழிலைச்செய்யினும் ஏதவத்தைப்படினும் நலியாது
மோனத்தேயிருப்பன்.

1031. ஞானிக்கு இரவு பகலென்றும் கிழக்கு மேற்கென்றும்
இயமம் நியமம் ஆதிக்கிரியைகள் என்றும் கூறப்படும் கட்டுக்களில்லை.
தன்னைப் பிரமத்தோ டொன்றச்செய்தின்புறுதற்குக் காலம் இடம்
ஆதிக்கட்டளைகள் வேண்டுமோ?

1032. மண்ணூலாயகுடத்தை மட்குடமென்னக் கண்பார்வை
யன்றி வேறு ஏதுக்களும் வேண்டுமோ?

1033. அவ்வாறே மெய்யுணர்வு கைவந்தவுடன் ஆன்மாவும்
பிரமமாய் விளங்கும். வேறு காலம் இடம் வேண்டா.

1034. “நான் தான் சாத்தான்” என்றுகூற இடம் பொருள்
காலம் வேண்டா. பிரமதெரிசனஞ் செய்தவனுக்கு “நானே பிரமம்”
எனக் கூற வேறேதுக்கள் வேண்டா.

1035. சூரியனைப் போலச் சோதிருபமாயிருந்து சரம் அசர
மாகிய பிரபஞ்சத்தை விளக்கிநிற்கு மொன்றை விளக்குவதற்கு வே
றொன்றுண்டோ?

1036. வேதாகமங்களுக்கும் ஏனைத் தத்துவப்பொருட்களுக்
கும் உட்பொருளாய எல்லாமாய் விளங்குமொன்றிற்கு வேறு ஒளி
கொடுப்பாருண்டோ?

1037. சுயம்பிரகாசனை பிரமம் இவ்வாறு அகண்டிதரையி
ருப்பினும் வ்ணங்குவார்க் கருள்புரியு மெளியனுமா யிருக்கிறான்.
அதை அறிந்தே ஞானி பாசத்தை நீக்கி இன்பவாழ்விற் றிளைக்கின்
றான்.

1038. பேரின்பத்திற் றிளைப்பவனாதலின் ஞானி புறப்பொ
ருட்களின் பற்றற்ற் றுக்குண்ணப்படமாட்டான். விருப்பு வெறுப்
படையான். என்றும் இன்பமாயிராப்பான்.

2162C

௫௩௭. தேகத்தின் சிரமத்தையாவது பசியின் கொடுமையை யாவது நோக்காது ஓர் சிறுபிள்ளை தன் விளையாட்டுப்பொருட்க ளோடு நெடுநேரம் விளையாடும். ஞானியும் நான் எனது என்ற அபிமானக் கயிற்றூற் றுக்கப்படாது உண்மையான பிரமத்தோடு விளையாடியிருப்பன்.

௫௩௮. ஞானிக்கு ஒடே வற்றாத பாத்திரம். வீடு சுடுகாடு. உடை கந்தை. படுக்கை பூமி. வேதாந்த வீடே விளையாட்டுநிலம். விளையாட்டு பிரமதியானமாம்.

௫௩௯. தான் ஓர் பிரமஞானி எனப் பகுத்துக்காட்டும் வேடமின்றியும், தான் உலகைத் துறந்தவன் எனக்காட்டா துட னுறைந்தும் திரியும் ஞானி, பிராரத்துவ வினைப்போகமாக வருவ னவற்றையுண்டு உடுத்தும் உண்மை அடியார் வேண்டு மின்மொ ழிகளுக்கிரங்கி அவர் ஈவதை உண்டும், விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பாலர் தன்மை பூண்டுமிருப்பன்.

௫௪௦. பிரமதியானத்தி லீடுபட்டுத் தன்னைமறந்தஞானி, உன் மத்தன்போன்றும், பாலனைப்போன்றும், கௌபீனம் மாத்திரம் உடுத்தும், தோலாடை சுற்றியும், அழுக்குக்கந்தை தரித்தும், தான் செய்வது யாதெனத் தெரியாதானாய்த் திரிவான்.

௫௪௧. வேண்டுதல் வேண்டாமை யென்னு மிருநிலையுமற்று எங்கும் பிரமத்தையே கண்டு, புறப்பொருட்களை யெல்லாம் பிரம மாக எண்ணித் திரிவன்.

௫௪௨. ஓர் மடையனைப்போலவும், அறிவானியைப்போலவும், அரசனைப் போலவும் அலைந்தும், அசைவற்றுக் கிடந்தும், வணங்கப் பட்டுர், இகழப்பட்டும், இவற்றால் தானிவ்வாறு நாத்திகம் பேசப்படு கின்றானேயென்ற எண்ணமின்றியும், சதா பிரமத்தியானத்தில் மூழ் கியிருப்பன்.

௫௪௩. பணமின்றிப் பாக்கியவாகைவும், தனித்திருந்தும் தணிப்பரு மாற்றலுள்ளவனாயும், புறப்பொருட்களின் பற்றிலனாயி னும் என்றும் குறைவற்ற மனத்தையுடையவ னாகியும் தன்னின் ஒப் பாரின்றேனும் தானும் பிறரும் ஒன்றெனக் கண்டுந் திரிவான்.

௫௪௪. தொழில் புரிந்தும் தனக்கென லொன்றின்றியும் பழ வினைப்பயனாய் வருவனவற்றைப் புசிக்குங்கால் விருப்பு வெறுப் பின்றியும் தேகமிருந்தும் அதனபிமான மின்றியுந் திரிவான்.

௫௪௫. இந்த ஞானியை நன்மைதீமை இன்ப துன்பங்கள் நலியா?

௫௪௬. இன்பமும் துன்பமும் நன்மையும் தீமையும் தேகாபிமானியையே வாட்டுவன. பிரமதெரிசனஞ் செய்து பந்தத்தளை யறுத்தவனை இப்பந்தங்கள் பந்திக்குமா நெங்ஙனம்?

௫௪௭. இராசுவென்னும் பாம்பால் விழுங்கப் பட்டதெனக் கூறப்படும் சூரியனானது அவ்வாறு விழுங்கப்படாத தொன்றெனி னும் மயக்கமான அறிவுள்ளாரால் அவ்வாறு கூறப்படுகின்றது. அவர்களுக்குச் சூரியனின் மெய்யியல்பு விளங்கவில்லையன்றோ?

௫௪௮. அதுபோலப் பிரமதெரிசனத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கும் ஞானி தேகத்தோ டிருக்கும்போது அவர்பெருமை அறியாரால் அவர் தேகாபிமானி எனப்படுவர்.

௫௪௯. உண்மையில் ஞானிக்குத் தேகம் ஓர் பாம்பின் தோல் போன்றிருக்கின்றது. பிராணவாயுவின் வேகத்தா லவன்சரீரம் பூயங் குமிங்கு மசைகின்றது.

௫௫௦. வெள்ளப்பெருக் கிடைப்பட்ட விறகுத்துண்டு பள்ளத்திற்கோ அன்றி மேட்டு நிலத்திற்கோ செலுத்தப் படுமாறு போல ஞானியின் தேகமும் பிராரத்துவ வினையின் வேகத்தினளவுக்கேற்ப இன்பதுன்பங்களிற் படும்.

௫௫௧. தேகாபிமானமற்ற ஞானி அபிமானம் பூண்டானொரு வனைப்போலப் புறப்பொருட்களைத் துய்த்துத்திரிவன். ஆனால் அவன் நிலையோ குலாலன் சக்கரத்தின் நாப்பட் பூட்டப்பட்ட ஆணிபோல் தன்னைச் சுற்றியனவெல்லாங் கறங்குபோற் சுழலினும் தான் சுழலா னகிச் சாட்சிமாத்திரையி னுலகைப் பார்த்திருப்பன்.

௫௫௨. அவன் புலன்கள் வழியே செல்வானல்லன். புலன்களை அடக்குவானுமல்லன். காணாதே கண்டு, கேளாதே கேட்டு, சுவைக்காதே சுவைத்துத் தூங்காதே தூங்கியிருப்பன்.

௫௫௩. தூக்கத்திலே ஓர் குழந்தையின் கையிலுள்ள பொருள் குழந்தையின் நினைவின்றிக் கீழே விழுமாறு போலச் சாதனை முதலியவற்றை விட்டுப் பிரமதியானத்திலே மூழ்கியவன் சிவனேயாகின்றான்.

௫௫௪. இவ்வாறு உலகை நீத்துச் சிவமாந்தன்மையடைந்த ஞானி உலகினர்போல நடித்தாலும் தான் எண்ணிய இன்பத்தையே பெறுவான்.

௫௫௫. ஒருவன் கழைக் கூத்தாடி வேடம்போட்டு நடிக்குங் காலும் அவ்வேடங் கழற்றியபின்னும் மனிதனேயன்றி வேறல்லன். அதுபோலப், பிரமஞானியும் உலகத்தோடு உடனுறைந்தாலும் பிரம ஞானியேயாம்.

௫௫௬. பிரமஞானியின் தேகமோ ஞானாக்கினியிற் றகிக்கப் பட்டதாதலின், காய்ந்த சருகுபோல அது எங்கு எப்போது வீழி னும் அவன் அதனாற் றுக்கப்படமாட்டான்.

௫௫௭. உண்மை ஞானி இந்த ஊத்தைப் பாண்டமான தேக ித்தைப் போட்டுடைத்தற்கு காலம் இடம் கணிக்கமாட்டான்.

௫௫௮. தேகமும் யோகதண்டமும் துறத்தல் மாத்திரம்தான் வீடுபே ரென்னலாமோ? அஞ்ஞானச்சிகையை அழித்தலே வீடுபே ரும்.

௫௫௯. ஒரு மாத்திற்கு அதன் இலையானது ஆற்றில் விழுந் தாலென்? குளத்தில் விழுந்தாலென்? கோயிலில் விழுந்தாலென்? ஆம் பயனென்னே?

௫௬௦. அதுபோல, மனம் புத்தி சித்தம் ஆதியனவறுதல் மா த்தின் இலை காய் பழம் உதிர்தலையொக்கும். பிரந்தியவை மாத்தைப் பாதிக்காறுபோல முந்தியவை பிரமத்தைப் பாதிக்கமாட்டா.

௫௬௧. ஆத்மாவை ஆனந்த சொரூபியென்றும், அழியாப்பொ ருளென்றுங் கூறிய வேதங்கள் ஆத்மாவின் பிரதிவிம்பங்களாகப் புனைந்துரைக்கப்பட்ட குணங்களை யழித்தல் வேண்டும் என முழங் குகின்றன.

௫௬௨. “என்றுமழியாவான்மாவேயிது” என்ற வேதவாக்கிய மும் ஆத்மாவின் நித்தியத்துவத்தை விளக்கும்.

௫௬௩. கல், மரம், புல், நெல், மட்டையாதியன தீயிடைச் சு டப்பட்டபின் சாம்பராவதுபோல, தேகம் கரணம் முதலியன ஞா னாக்கினியாற் சுடப்பட்டபின் பிரமமாக விளங்குவனவாம்.

௫௬௪. விளக்கின்முன் இருள் ஒடுதல்போலப் பிரம சைதன்னி யத்தி லெல்லா மடங்கிநிற்கும்.

௫௬௫. குடமுடைந்துழிக் குடாகாயம் பேராகாயத்துடன் க லந்து விளங்குமாறுபோல, பிரமத்தியானத்தில் மூழ்கியவனும் உபா திகளற்றவிடத்துப் பிரமமாக விளங்குவான்.

௫௬௬. பாலோடு பாலும் நீரோடு நீரும் கலந்துழி, எவ்வாறு ஒன்றேயாய் விளங்குகின்றனவோ அவ்வாறே பிரமஞானியும் பிரமத்தோடு கலந்துழிப் பிரமமாகின்றான்.

௫௬௭. இவ்வாறு தேகஉபாதிகள் கழன்றவிடத் துதிக்கு மேகாந்தமாந் தன்மையின் பெருமையை உணர்ந்து பிரமத்தோடு டிடனாய் மேவி, ஞானி பிறப்பிறப் பறப்பன்.

௫௬௮. அஞ்ஞானத்தால் வந்த காரண சூக்கும தூல தேகங்கள் பிரமாக்கினியாற் றகிக்கப்பட்டபின் அவன் பிரமமேயாகின்றான். பின் பிரமத்திற்கேது பிறப்பு?

௫௬௯. பந்தமும் வீடுபேறும் என்றவையெல்லாம் மாயையின் புணர்ப்பே. உண்மையில் அவை ஆத்மாவினிடம் உள்ள குறையும் நிறைவுமல்ல. கயிற்றினிடை எவ்வாறு பாம்பு தோன்றவுமில்லையோ மறையவுமில்லையோ அதுபோலாம்.

௫௭௦. மாயையின் மறைப்பு உள்வழிப் பந்தமும், இவ்வழி வீடுபேறும் உண்டெனக் கூறலாம். பிரமநிலையடைந்த அவசரத்தில் பிரமத்தை மூடும் மறைப்பு இல்லையாதலின், அங்கு பந்தமும் வீடுபேறும் வேண்டா. அன்றி, இருப்பின் அத்துவிதமென்பது பொய்யாய்வீடுமன்றோ? வேதங்கள் துவிதமென எங்குங் கூறக் கண்டிலம்.

௫௭௧. மேகங்களாற் கட்பார்வைக்குத் தெரியாது மறைக்கப்பட்ட சூரியனைப்பார்த்து அறிவில்லார் மேகங்களாற் சூரியன் மறைக்கப்பட்டானென்று கூறல்போலப் பந்தமும் வீடும் எல்லாம் புத்திதத்துவத்தின் குணங்களேயாம்.

௫௭௨. பந்தமும் பந்தநீக்கமும் என்பதெல்லாம் புத்திதத்துவத்திலெழும் சங்கற்பமேயன்றிப் பிரமத்திற் கிவற்றாலோ ரிழுக்குமில்லை.

௫௭௩. ஆதலின் இவை எல்லாம் மாயையின் செயலே. ஆக் மாவுக்கோரிழுக்கில்லை. பரந்த ஆகாயத்திற்கோர் குற்றமுமில்லாத வாறுபோல ஏகனாய், மலராதனாயுள்ள பிரமத்திற்கு எவ்வாறு கட்டுக்கள் உண்டாகும்?

௫௭௪. இறப்புப் பிறப்பில்லை. சாதகன் முழுட்சுவென்றில்லை. எல்லாம் ஒன்றே. இதுவே உண்மை.

௫௭௫. அன்பனே! இந்த அருமருந்தன்ன இரகசியத்தின் உண்மைகளையெல்லாம் ஓர் தந்தை மகனுக்கு உரைப்பதுபோல

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
புதுச்சேரி

அன்பினால் உனக்குப் பலதரம் விளக்கினேன். ஏனெனில், நீ ஆசையற்றவனாய், தூர்க்குணங்களில்லாதவனாய், உண்மையறிய நாடிய ஓர் சாதக னாதலினாலே யவ்வாறு செய்தேன் என்றறிந்துகொள்வாயாக.

௩௭௬. ஆப்தனை குருநாதன் சொல்லிய நன்மொழிகளை மாணுக்கன் கேட்டு அன்பு நிறைந்தவனாய் ஆசாரியன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பந்தமறுத்தவனாய்த் தன்பதி யேகினான்.

௩௭௭. ஆசாரியனும் தம்தியானத்தில் மூழ்கியவனாய் உயர்வு தாழ்வு என்றபேதமகற்றி எவர்களேனும் தன்முன் வருபவர்களின் இருண்மயக்கத்தை நீக்கி நிலவினார்.

௩௭௮. இவ்வாறு வீடுபேற்றை விழையும் சாதகனுக்குச் சாதகமாக ஆத்மாவின் மெய்யியல்பு குருசீட சம்வாத முறையில் விளக்கப்பட்டது.

௩௭௯. வீடுபேற்றை விழைந்தவர்களாய், இயமம் நியமமாதிச் செய்கைகளால் மனத்தூய்மை யடைந்தவர்களாய், உலகப்பற்றைத் துறந்தவர்களாய், சாந்தராயுள்ள ஞானிகள் இந்நூலின் பெருமையைப் பாராட்டுவார்களாக.

௩௮௦. பேராழியிடைப் பட்டுப் பேரிடரின்
வயப்பட்டுப் பிறவியேற்றுத்
தீராத மிடியுந்தத் தெண்ணீரைக்
கானலிடைத் தேடுவார் போற்
சீரான நிலையில்லார் சிவஞானத்
தெள்ளமுதத் தேறல் மாந்தப்
பேராத காதலுடன் சங்கரனார்
பேசுமிந்நூல் பெரிதும் வாழி.

சுபம்

216

R.C

119442

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

